

Themafiche Tariefindeling van goederen

Inleidende opmerkingen

De Europese Unie omvat een douane-unie die zich uitstrekt over het gehele goederenverkeer. Deze douane-unie bestaat uit twee belangrijke onderdelen. Ten eerste voorziet zij tussen de lidstaten in een verbod op invoer- en uitvoerrechten en een verbod op heffingen van gelijke werking ten aanzien van zowel producten van oorsprong uit de lidstaten als producten uit derde landen die in de lidstaten in het vrije verkeer zijn. Ten tweede vereist zij dat voor de betrekkingen met derde landen een gemeenschappelijk douanetarief wordt vastgesteld.

Dit gemeenschappelijk douanetarief omvat een gecombineerde nomenclatuur van goederen (hierna: „GN”), waardoor alle ingevoerde of uitgevoerde goederen aan een bepaalde tariefpost kunnen worden gekoppeld. Dat is het doel van de tariefindeling.

Aangezien het bedrag van de door de douaneautoriteiten van de lidstaten te heffen douanerechten afhankelijk is van de tariefindeling van het betrokken product en de opbrengst van deze rechten deel uitmaakt van de eigen middelen van de Unie, is de tariefindeling van goederen van groot belang, zowel ter bescherming van de financiële belangen van de Unie als uit het oogpunt van de belangen van de betrokken marktdeelnemers.

Deze indeling kan echter gepaard gaan met tal van moeilijkheden, vooral als het om complexe goederen gaat. Om hieraan het hoofd te bieden op een wijze die recht doet aan de eisen van het rechtszekerheidsbeginsel, is een rechtsregeling op Europees niveau ingesteld.¹

Het Europese tariefindelingsstelsel is gebaseerd op het geharmoniseerde systeem inzake de omschrijving en de codering van goederen (hierna: „GS”), dat is opgesteld door de Werelddouaneorganisatie (hierna: „WDO”) en ingevoerd bij het op 14 juni 1983 te Brussel gesloten Internationaal Verdrag betreffende het geharmoniseerde systeem inzake de omschrijving en de codering van goederen (hierna: „GS-Verdrag”), dat evenals zijn wijzigingsprotocol van 24 juni 1986 namens de Europese Economische Gemeenschap is goedgekeurd bij besluit 87/369.²

Krachtens artikel 3, lid 1, van het GS-verdrag verbindt elke verdragsluitende partij zich om haar tariefnomenclatuur en haar statistieknamen in overeenstemming te doen zijn met het GS, om alle posten en onderverdelingen van het GS zonder enige toevoeging of wijziging, alsmede de daarop betrekking hebbende codes, te gebruiken en om de volgorde van nummering van dit systeem in acht te nemen. Daarnaast verbindt elke verdragsluitende partij zich ertoe om de algemene regels voor de interpretatie van

---

¹ Het Europese stelsel voor goederenclassificatie bestaat uit twee delen, namelijk de GN en het door de Commissie vastgestelde geïntegreerde tarief van de Europese Unie (TARIC), dat informatie verschaft over de douanerechten en andere maatregelen die in de Unie van toepassing zijn op specifieke goederen en dat bestaat uit de achtcijferige GN-code, aangevuld met twee extra cijfers.

² Besluit 87/369/EEG van de Raad van 7 april 1987 inzake de sluiting van het Internationaal Verdrag betreffende het geharmoniseerde systeem inzake de omschrijving en de codering van goederen, alsmede van het daarbij behorende protocol van wijziging (PB 1987, L 198, blz. 1).

het GS, alsmede alle aantekeningen op de afdelingen en de hoofdstukken en de aanvullende aantekeningen op de onderverdelingen toe te passen en de draagwijdte daarvan niet te wijzigen. Met inachtneming van de vereisten van artikel 8 van het GS-verdrag keurt de WDO de toelichtingen en de indelingsadviezen van het GS-Comité goed.

Dit stelsel, dat voortvloeit uit verordening nr. 2658/87 van de Raad³, waarvan de bijlage regelmatig wordt geactualiseerd⁴, onder meer om er nieuwe codes of aanvullende onderverdelingen in op te nemen, omvat algemene interpretatieregels, toelichtingen en door de Commissie vastgestelde indelingsverordeningen. Het is daarbij de taak van het Hof om er in het kader van de uitoefening van zijn bevoegdheden voor te zorgen dat de hiervoor genoemde voorschriften en handelingen op een onderling samenhangende wijze worden toegepast. Daartoe dient het Hof in het kader van prejudiciële verwijzingen van de nationale rechter te verduidelijken hoe de algemene regels inzake de tariefindeling en de toepasselijke criteria moeten worden uitgelegd. Daarnaast dient het de reikwijdte van de posten en onderverdelingen van de GN nader te preciseren en zich uit te spreken over de geldigheid van de door de Commissie vastgestelde indelingsverordeningen.

Zonder zelf tot een tariefindeling van het betrokken product over te gaan, dient het Hof dus aan alle belanghebbende partijen alle nuttige elementen te verstrekken teneinde een correcte indeling te waarborgen en, indien nodig, relevante aanwijzingen te verstrekken opdat de douaneautoriteiten en de nationale rechterlijke instanties in de toekomst hun bevoegdheden kunnen uitoefenen.

In dat kader heeft het Hof bij herhaling gelegenheid gehad om te verduidelijken welke aspecten bij de indeling in aanmerking moeten worden genomen, zoals de bestemming of de functie van een product, en om de begrippen uit te leggen die relevant zijn voor de indeling van producten die uit meerdere bestanddelen bestaan of deel uitmaken van een ander goed.

Al deze aspecten van de zeer omvangrijke rechtspraak van het Hof dragen, gezien de vaak grote complexiteit en technische aard van de onderzochte producten, onvermijdelijk bij aan het belang van deze rechtspraak op het gebied van de tariefindeling van goederen.

Dit themafiche biedt een overzicht van de belangrijkste elementen van deze rechtspraak. In dit verband moet worden benadrukt dat het Hof regelmatig wordt verzocht om een prejudiciële uitspraak te doen over vraagstukken die, los van hun juridische aard, verband houden met specifieke wetenschappelijke en technische aspecten, in samenhang met de objectieve kenmerken en eigenschappen van de

---

³ Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiekomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1987, L 256, blz. 1). Bij deze verordening is de GN vastgesteld, die voldoet aan de vereisten van zowel het TDC, de statistieken van de buitenlandse handel van de Unie als andere beleidsmaatregelen van de Unie met betrekking tot de invoer of uitvoer van goederen.

⁴ Bijlage I bij verordening nr. 2658/87 van de Raad is vervangen door een nieuwe bijlage op basis van uitvoeringsverordening (EU) 2021/1832 van de Commissie van 12 oktober 2021 tot wijziging van bijlage I bij verordening nr. 2658/87 (PB 2021, L 385, blz. 1), die op 1 januari 2022 in werking is getreden.

betrokken goederen. Als gevolg hiervan zijn de aanwijzingen uit de rechtspraak van het Hof veelal te vinden in overwegingen en beoordelingen die eigen zijn aan een bepaald product. Om de lezer beter in staat te stellen het feitelijke en juridische kader van elk van de geselecteerde uitspraken te begrijpen, zonder dat dit afbreuk doet aan de begrijpelijkheid van dit themafiche in zijn geheel, worden de belangrijkste elementen van de rechtspraak van het Hof derhalve gepresenteerd binnen de concrete context van elke uitspraak en, voor zover mogelijk, cursief weergegeven.

Lijst van afkortingen

ITA: Overeenkomst inzake de handel in informatietechnologieproducten

CEN: Europees Comité voor Normalisatie

GN: Gecombineerde Nomenclatuur

WDO: Werelddouaneorganisatie

WTO: Wereldhandelsorganisatie

BTI: bindende tariefinlichting

GS: geharmoniseerd systeem inzake de omschrijving en de codering van goederen

GDT: gemeenschappelijk douanetarief

Lijst van relevante handelingen

Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1987, L 256, blz. 1).

Verordeningen (EEG) nr. 3174/88 van de Commissie van 21 september 1988 tot wijziging van bijlage I van verordening (EEG) Nr. 2658/87 (PB 1988, L 298, blz. 1); **nr. 548/89** van de Commissie van 28 februari 1989 houdende indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 1989, L 60, blz. 31); **nr. 812/89** van de Commissie van 21 maart 1989 houdende indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 1989, L 86, blz. 25); **nr. 2886/89** van de Commissie van 2 augustus 1989 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1989, L 282, blz. 1); **nr. 2472/90** van de Commissie van 31 juli 1990 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1990, L 247, blz. 1); **nr. 2587/91** van de Commissie van 26 juli 1991 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1991, L 259, blz. 1); **nr. 2505/92** van de Commissie van 14 juli 1992 tot wijziging van de bijlagen I en II van verordening nr. 2658/87 (PB 1992, L 267, blz. 1) en **nr. 2551/93** van de Commissie van 10 augustus 1993 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1993, L 241, blz. 1).

Verordeningen (EG) nr. 535/94 van de Commissie van 9 maart 1994 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1994, L 68, blz. 15); **nr. 3115/94** van de Commissie van 20 december 1994 tot wijziging van de bijlagen I en II van verordening nr. 2658/87 (PB 1994, L 345, blz. 1); **nr. 1165/95** van de Commissie van 23 mei 1995 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 1995, L 117, blz. 15); **nr. 3009/95** van de Commissie van 22 december 1995 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1995, L 319, blz. 1); **n° 1734/96** van de Commissie van 9 september 1996 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1996, L 238, blz. 1); **nr. 1196/97** van de Commissie van 27 juni 1997 houdende indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 1997, L 170, blz. 13); **nr. 1624/97** van de Commissie van 13 augustus 1997 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1997, L 224, blz. 16); **nr. 1264/98** van de Commissie van 17 juni 1998 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 1998, L 175, blz. 4); **nr. 2261/98** van de Commissie van 26 oktober 1998 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1998, L 292, blz. 1); **nr. 2518/98** van de Commissie van 23 november 1998 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 1998, L 315, blz. 3); **nr. 2204/1999** van de Commissie van 12 oktober 1999 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 1999, L 278, blz. 1); **nr. 2263/2000** van de Commissie van 13 oktober 2000 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2000, L 264, blz. 1); **nr. 2031/2001** van de Commissie van 6 augustus 2001 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2001, L 279, blz. 1); **nr. 1832/2002** van de Commissie van 1 augustus 2002 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2002, L 290, blz. 1); **nr. 1789/2003** van de Commissie van 11 september 2003 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2003,

L 281, blz. 1); **nr. 1871/2003** van de Commissie van 23 oktober 2003 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2003, L 275, blz. 5); **nr. 2344/2003** van de Commissie van 30 december 2003 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2003, L 346, blz. 38); **nr. 754/2004** van de Commissie van 21 april 2004 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 2004, L 118, blz. 32); **nr. 1810/2004** van de Commissie van 7 september 2004 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2004, L 327, blz. 1); **nr. 1719/2005** van de Commissie van 27 oktober 2005 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2005, L 286, blz. 1); **nr. 400/2006** van de Commissie van 8 maart 2006 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 2006, L 70, blz. 9); **nr. 1549/2006** van de Commissie van 17 oktober 2006 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2006, L 301, blz. 1); **nr. 1214/2007** van de Commissie van 20 september 2007 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2007, L 286, blz. 1); **nr. 1031/2008** van de Commissie van 19 september 2008 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2008, L 291, blz. 1); **nr. 948/2009** van de Commissie van 30 september 2009 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2009, L 287, blz. 1) en **nr. 1051/2009** van de Commissie van 3 november 2009 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 2009, L 290, blz. 56).

Verordeningen (EU) nr. 861/2010 van de Commissie van 5 oktober 2010 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2010, L 284, blz. 1) en **nr. 1006/2011** van de Commissie van 27 september 2011 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2011, L 282, blz. 1).

Uitvoeringsverordeningen (EU) nr. 620/2011 van de Commissie van 24 juni 2011 tot wijziging van verordening nr. 2658/87 (PB 2011, L 166, blz. 16); **nr. 727/2012** van de Commissie van 6 augustus 2012 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 2012, L 213, blz. 5); **nr. 927/2012** van de Commissie van 9 oktober 2012 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2012, L 304, blz. 1); **nr. 1001/2013** van de Commissie van 4 oktober 2013 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2013, L 290, blz. 1); **nr. 113/2014** van de Commissie van 4 februari 2014 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 2014, L 38, blz. 20); **nr. 1101/2014** van de Commissie van 16 oktober 2014 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2014, L 312, blz. 1); **nr. 1212/2014** van de Commissie van 11 november 2014 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 2014, L 329, blz. 3); **2015/1754** van de Commissie van 6 oktober 2015 tot wijziging van bijlage I van verordening nr. 2658/87 (PB 2015, L 285, blz. 1) en **2016/1140** van de Commissie van 8 juli 2016 tot indeling van bepaalde goederen in de gecombineerde nomenclatuur (PB 2016, L 189, blz. 1).

Verordeningen (EEG) nr. 950/68 van de Raad van 28 juni 1968 betreffende het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1968, L 172, blz. 1); **nr. 1/71** van de Raad van 17 december 1970 tot wijziging van verordening nr. 950/68 (PB 1971, L 1, blz. 1); **nr. 3400/84** van de Raad van 27 november 1984 tot wijziging van verordening nr. 950/68 (PB 1984, L 320, blz. 1) en **nr. 750/87** van de Raad van 16 maart 1987 tot wijziging van verordening nr. 950/68 (PB 1987, L 76, blz. 1).

Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1992, L 302, blz. 1).

Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening nr. 2913/92 (PB 1993, L 253, blz. 1).

Verordening (EG) nr. 82/97 van het Europees Parlement en de Raad van 19 december 1996 tot wijziging van verordening nr. 2913/92 (PB 1997, L 17, blz. 1).

Verordening (EG) nr. 12/97 van de Commissie van 18 december 1996 tot wijziging van verordening nr. 2454/93 (PB 1997, L 9, blz. 1).

Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (herschikking) (PB 2013, L 269, blz. 1).

Verordening (EG) nr. 1601/2001 van de Raad van 2 augustus 2001 tot instelling van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige antidumpingrecht op de invoer van bepaalde soorten ijzeren of stalen kabels uit de Republiek Tsjechië, Rusland, Thailand en Turkije (PB 2001, L 211, blz. 1).

Richtlijn 92/83/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken (PB 1992, L 316, blz. 21).

Richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG (PB 2009, L 9, blz. 12).

Richtlijn 98/70/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 1998 betreffende de kwaliteit van benzine en van dieselbrandstof en tot wijziging van richtlijn 93/12/EEG van de Raad (PB 1998, L 350, blz. 58).

Richtlijn 93/42/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende medische hulpmiddelen (PB 1993, L 169, blz. 1).

Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB 2001, L 311, blz. 67), zoals gewijzigd bij richtlijn 2011/62/EU van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2011 (PB 2011, L 174, blz. 74).

Richtlijn 2014/77/EU van de Commissie van 10 juni 2014 tot wijziging van bijlagen I en II bij richtlijn 98/70 (PB 2014, L 170, blz. 62).

Inhoudsopgave

INLEIDENDE OPMERKINGEN	3
LIJST VAN AFKORTINGEN	6
LIJST VAN RELEVANTE HANDELINGEN	7
I. ALGEMENE OVERWEGINGEN OVER DE AARD EN OMVANG VAN DE TAKEN VAN DE UNIERECHTER EN DE RELEVANTE BEOORDELINGSCRITERIA	11
II. BEGINSLEN DIE VAN TOEPASSING ZIJN OP DIE TARIEFINDELING	19
1. Inhoud en strekking van de algemene regels voor de interpretatie.....	19
1.1. Regel 1 – Waarde van de bewoordingen van de posten en onderverdelingen en van de tekst van de opschriften van de GN.....	19
1.2. Regel 2, onder a) en b) – beginselen die van toepassing zijn op goederen, ongeacht de al dan niet afgewerkte of complete staat ervan, en op stoffen naargelang van het gebruik ervan.....	21
1.3. Regel 3, onder a) tot en met c) – beginselen die van toepassing zijn op mengels of samengestelde goederen die vatbaar zijn voor indeling onder twee of meer posten.....	23
1.4. Regels 4 tot en met 6 – vangnetbepaling, specifieke regel voor bergingsmiddelen, regel voor de onderlinge vergelijking van onderverdelingen.....	32
2. Indelingscriteria.....	35
2.1. Objectieve kenmerken en eigenschappen van het product.....	35
2.2. Bestemming van het product	45
2.3. Gebruik van het product.....	52
2.4. Functie van het product.....	58
III. BRONNEN VAN DE REGELING DIE VAN TOEPASSING IS OP DE TARIEFINDELINGSPROCEDURE	64
1. Toelichtingen.....	64
1.1. Toelichtingen van de WDO.....	64
1.2. Toelichtingen van de Commissie	69
2. Door de Commissie vastgestelde indelingsverordeningen	74
3. Indelingsadviezen en bindende tariefinlichtingen.....	84
3.1. Indelingsadviezen van de WDO en het Comité douanewetboek.....	84
3.2. Bindende tariefinlichtingen	88
4. Andere juridisch bindende handelingen	96

I. Algemene overwegingen over de aard en omvang van de taken van de Unierechter en de relevante beoordelingscriteria

Arrest van 7 mei 1991, Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Door ultrafiltratie verkregen product dat 76,6 % melkproteïne, 5 % lactose en 2,1 % melkvet bevat, zonder aantoonbare aanwezigheid van suiker – Indeling onder postonderverdeling 0404 90 33 van de gecombineerde nomenclatuur”

In de aan dit arrest ten grondslag liggende zaak moest het Hof zich buigen over de vraag of een als „weiproteïneconcentraat 75 %” aangeduid product dat is verkregen door ultrafiltratie van wei en 76,6 % proteïne, 5 % lactose en 2,1 % melkvet bevat, zonder aantoonbare aanwezigheid van suiker, onder postonderverdeling 0404 90 33 van het GDT⁵, „producten bestaande uit natuurlijke bestanddelen van melk (...)”, of als „wei” onder postonderverdeling 0404 10 11 van het GDT moet worden ingedeeld.

Om te beginnen roept het Hof in herinnering dat het beslissende criterium voor de tariefindeling van goederen volgens vaste rechtspraak in beginsel moet worden gezocht in hun objectieve kenmerken en eigenschappen, zoals deze in de tekst van de posten en de onderverdelingen van het GDT en in de aantekeningen bij de afdelingen of hoofdstukken zijn vastgelegd.

Het Hof constateert in dit verband dat de onderverdelingen 0404 10 en 0404 90 van het GDT betrekking hebben op twee groepen van producten, die worden aangeduid als „wei [...]” (0404 10) en „producten bestaande uit natuurlijke bestanddelen van melk [...]” (0404 90). Volgens de toelichtingen is wei in de zin van post 0404 van het GDT een natuurlijk bestanddeel van melk, dat overblijft nadat vet en caseïne aan de melk zijn onttrokken. Een deel van de lactose of de mineralen kan zijn onttrokken aan de wei en de wei kan zijn ingedikt.

Om uit te maken of een product als dat waar het in het hoofdgeding om gaat, kan worden aangemerkt als wei waaraan een deel van de lactose is onttrokken in de zin van deze toelichtingen, moet het lactosegehalte van dit product dus worden vergeleken met het lactosegehalte van wei.

Het Hof verwijst voorts naar zijn rechtspraak dat een product slechts onder een bepaalde postonderverdeling van het GDT kan worden ingedeeld, indien het de wezenlijke bestanddelen van het basisproduct bevat en de verhouding van de verschillende bestanddelen van dat product niet belangrijk verschilt van die van het basisproduct. Het Hof constateert dat dit niet het geval is met een weiproteïneconcentraat 75 % van de soort waar het in het hoofdgeding om gaat, omdat het lactosegehalte van dit product slechts ongeveer een veertiende bedraagt van het gehalte dat in de regel in weipoeder voorkomt, en ook de percentages van de overige

⁵ Gemeenschappelijk douanetarief zoals vermeld in bijlage I bij verordening nr. 950/68, in de versie van de bijlage bij verordening nr. 3174/88.

bestanddelen van wei door het nagenoeg geheel onttrekken van de lactose aanzienlijk zijn veranderd.

Op grond van deze overwegingen oordeelt het Hof dat een product zoals dat in het hoofding centraal staat, niet onder postonderverdeling 0404 10 van het GDT kan worden ingedeeld, omdat het niet meer de wezenlijke kenmerken van het basisproduct „wei” bezit.

Daarentegen constateert het Hof dat een proteïneconcentraat als waar het in het hoofding om gaat, wél de in de tekst van postonderverdeling 0404 90 33 vastgelegde objectieve kenmerken vertoont.

Het Hof onderstreept dat deze conclusie wordt bevestigd door het feit dat het Comité Nomenclatuur van de Internationale Douaneraad heeft besloten om gewijzigde wei onder post 0404 90 van het GDT op te nemen. Voor de interpretatie van de huidige versie van het GDT is het echter niet van belang dat het Comité Nomenclatuur te kennen heeft gegeven, het voor de toekomst wenselijk te achten dat de nomenclatuur zodanig wordt gewijzigd dat zowel natuurlijke als gewijzigde wei onder post 0404 10 van het GDT worden opgenomen. De interpretatie van het GDT kan evenmin worden beïnvloed door de terminologie die gangbaar zou zijn in de betrokken handelskringen of door de eventuele uiteenlopende toepassing van de regeling in bepaalde lidstaten.

Het Hof verklaart derhalve voor recht dat een product als dat van het hoofding moet worden ingedeeld onder postonderverdeling 0404 90 33 van het GDT („producten bestaande uit natuurlijke bestanddelen van melk”), zoals die postonderverdeling is omschreven in de bijlage bij verordening nr. 3174/88. Een dergelijk product, dat niet meer de wezenlijke kenmerken van wei bezit, kan namelijk niet onder post 0404 10 („wei, ook indien ingedikt of met toegevoegde suiker of andere zoetstoffen”) vallen.

Arrest van 15 november 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – In Rusland vervaardigde hybride ‚Taifun’-kabels die bestaan uit polypropyleen en staaldraad – Gegolfde beugels met afgeronde uiteinden die verbonden zijn door middel van een schroef – Antidumpingrechten op invoer van bepaalde ijzeren of stalen kabels uit Tsjechië, Rusland, Thailand en Turkije”

Kurcums Metal heeft in 2007 kabels van composietmaterialen die worden gebruikt voor de productie van vistuig, zoals trawlnetten, uit Rusland in Letland ingevoerd om ze in het vrije verkeer te brengen. De door Kurcums Metal ingevoerde sluitschalmen voor touwwerk hebben de vorm van een beugel met afgeronde uiteinden die met elkaar verbonden zijn door middel van een aangedraaide schroef.

Tijdens een inspectie heeft de Letse belastingdienst op grond van regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN vastgesteld dat de betrokken kabels onder GN-onderverdeling 7312 10 98 vielen, aangezien zij weliswaar uit verschillende materialen bestonden, te weten staal en polypropyleen, maar hun wezenlijke kenmerken, te weten de sterkte en het gewicht ervan, ontleenden aan het staal. De

betrokken beugels vielen volgens de belastingdienst onder GN-onderverdeling 7326 90 98, aangezien zij geen spitse en geribde uiteinden hadden en niet de kenmerken van „aangepunte krammen” hadden.

Aan Kurcums Metal is derhalve de betaling opgelegd van definitieve antidumpingrechten, invoerrechten en belasting over de toegevoegde waarde, vermeerderd met de vertragingsrente en een geldboete.

Kurcums Metal heeft een beroep tot nietigverklaring van deze beslissing ingesteld, dat zowel in eerste aanleg als in hoger beroep is verworpen.

De verwijzende rechter, bij wie cassatieberoep is ingesteld, heeft aan het Hof de vraag voorgelegd of GN-onderverdeling 5607 49 11⁶ aldus moet worden uitgelegd dat kabels als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, die zijn samengesteld uit zowel polypropyleen als met zink beklede staaldraden, als zodanig onder deze onderverdeling vallen.

Het Hof merkt in dit verband op dat uit de tekst van de onderverdelingen 5607 49 11 en 7312 10 98 blijkt dat kabels als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, als zodanig noch onder GN-onderverdeling 5607 49 11 noch onder GN-onderverdeling 7312 10 98 vallen. Deze kabels zijn immers samengesteld uit zowel polypropyleen als met zink beklede staaldraden. Deze twee materialen zijn zodanig verbonden dat zij samen de betrokken kabels vormen. Derhalve zijn deze kabels als zodanig noch touwen of kabels van polypropyleen noch stalen kabels.

Het Hof antwoordt derhalve dat GN-onderverdeling 5607 49 11 aldus moet worden uitgelegd dat kabels als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, die zijn samengesteld uit zowel polypropyleen als met zink beklede staaldraden, als zodanig niet onder deze onderverdeling vallen.

De verwijzende rechter wil bovendien weten of artikel 1 van verordening nr. 1601/2001 aldus moet worden uitgelegd dat kabels als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, gesteld dat zij onder GN-onderverdeling 7312 10 98 vallen, binnen de werkingssfeer van deze bepaling vallen.

Nadat het de werkingssfeer van artikel 1 van verordening nr. 1601/2001 in herinnering heeft geroepen, constateert het Hof dat indien kabels als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, onder GN-onderverdeling 7312 10 98 vallen, zij dus binnen deze werkingssfeer vallen.

De Letse taalversie van artikel 1 van verordening nr. 1601/2001 verschilt van de andere taalversies van deze bepaling, die, anders dan de Letse taalversie, allemaal onderverdeling 7312 10 99 van de GN, in de versie van verordening nr. 2263/2000, vermelden. Dienaangaande herinnert het Hof eraan dat de in een van de taalversies van een Unierechtelijke bepaling gebruikte formulering niet als enige grondslag voor de uitlegging van die bepaling kan dienen of in zoverre voorrang hebben boven de andere taalversies. Een dergelijke benadering zou immers onverenigbaar zijn met het vereiste

---

⁶ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1549/2006.

van eenvormige toepassing van het Unierecht. Wanneer er verschillen zijn tussen de taalversies, moet bij de uitlegging van de betrokken bepaling worden gelet op de algemene opzet en de doelstelling van de regeling waarvan zij een onderdeel vormt.

Gelet op de algemene opzet van artikel 1 van verordening nr. 1601/2001 merkt het Hof op dat het loutere feit dat in de Letse taalversie van deze bepaling niet naar onderverdeling 7312 10 99 van de GN, in de versie van verordening nr. 2263/2000, wordt verwezen, wat klaarblijkelijk een redactiefout is, niet een zodanige uitlegging van deze bepaling wettigt dat de invoer uit Rusland in Letland van kabels als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, gesteld dat deze kabels onder GN-onderverdeling 7312 10 98 vallen, buiten de werkingssfeer van deze bepaling valt.

De verwijzende rechter heeft het Hof eveneens de vraag gesteld of GN-onderverdeling 7317 00 90 aldus moet worden uitgelegd dat gegolfde beugels met afgeronde uiteinden die verbonden zijn door middel van een schroef als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, onder deze onderverdeling vallen.

Het Hof merkt naar aanleiding van deze vraag op dat GN-onderverdeling 7317 00 90 volgens de tekst van GN-post 7317 00 van toepassing is op draadnagels, spijkers, punaises, aangepunte krammen, gegolfde krambanden en dergelijke artikelen, van gietijzer, van ijzer of van staal.

Volgens het Hof hebben dergelijke producten spitse uiteinden. Dat is niet het geval met gegolfde beugels met afgeronde uiteinden die verbonden zijn door middel van een schroef als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn. Derhalve geeft het Hof een ontkennend antwoord op deze vraag.

Arrest van 20 november 2014, Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

„Prejudiciële verwijzing – Douane-unie – Tariefindeling – Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Posten 8541 en 8543 – Modulen voor de overdracht en ontvangst van gegevens op korte afstand – Onderverdelingen 8543 89 95 en 8543 90 80 – Begrip „delen van elektrische machines, apparaten en toestellen“

In de zaak die tot dit arrest heeft geleid, wenst de verwijzende rechter met zijn eerste vraag te vernemen of de GN aldus moet worden uitgelegd dat modulen die bestaan uit de koppeling van een LD, een fotodiode en verschillende andere halfgeleidende elementen, en die kunnen worden gebruikt als infraroodzenders/ontvangers wanneer zij stroom krijgen via de stroomvoorziening van de apparaten waarin zij zijn ingebouwd, vallen onder GN-post 8541 of onder GN-post 8543.⁷

Om te beginnen herinnert het Hof aan zijn vaste rechtspraak dat wanneer aan het Hof een prejudiciële vraag wordt voorgelegd op het gebied van de tariefindeling, het veeleer tot taak heeft de nationale rechter de criteria aan te reiken aan de hand waarvan deze de betrokken goederen correct in de GN kan indelen, dan zelf deze indeling te

⁷ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1832/2002.

verrichten. Om de verwijzende rechter een nuttig antwoord te geven, kan het Hof hem evenwel, in een geest van samenwerking met de nationale rechters, alle aanwijzingen geven die het noodzakelijk acht.

Voorts verwijst het Hof naar zijn rechtspraak dat het beslissende criterium voor de tariefindeling van goederen in de regel dient te worden gevonden in de objectieve kenmerken en eigenschappen ervan, zoals deze in de tekst van de GN-posten en in de aantekeningen op de afdelingen of hoofdstukken zijn omschreven. Het Hof voegt hieraan toe dat de toelichtingen van de Commissie op de GN en de toelichtingen op het GS, hoewel zij rechtens niet verbindend zijn, belangrijke hulpmiddelen bij de uitlegging van de draagwijdte van de verschillende tariefposten.

Na deze inleidende overwegingen verduidelijkt het Hof dat uit het subsidiaire karakter ervan volgt dat post 8543 enkel van toepassing op een elektrische machine of een elektrisch apparaat of toestel wanneer deze machine of dit apparaat of toestel een eigen functie heeft en niet ingedeeld kan worden in een van de andere posten van hoofdstuk 85 van de GN.

Aangezien de betrokken modules – die enerzijds worden gebruikt om, in interactie met andere elektrische hulpmiddelen, door middel van infrarood licht op korte afstand gegevens over te dragen en te ontvangen, en een eigen functie hebben, en anderzijds bestaan uit de koppeling van een LD, een fotodiode en verschillende andere halfgeleiderelementen en zijn bestemd om te worden ingebouwd in andere apparaten, via de stroomvoorziening waarvan zij stroom krijgen – onder geen enkele andere post van hoofdstuk 85 van de GN begrepen worden dan post 8543, vallen zij onder laatstgenoemde post.

Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de GN moet worden uitgelegd in die zin dat modules die zijn ingebouwd in apparaten en die voor het mechanisch of elektrisch functioneren van die apparaten niet noodzakelijk zijn, delen vormen in de zin van onderverdeling 8543 90 80 van de GN, dan wel in die zin dat zij vallen onder onderverdeling 8543 89 95 van de GN.

Het Hof herinnert er allereerst aan dat het begrip „delen” in de zin van aantekening 2 op afdeling XVI van de GN niet wordt gedefinieerd in de GN en dat het zelf aan dit begrip één enkele definitie heeft willen geven, die voor alle hoofdstukken van de GN geldt.

In de tweede plaats constateert het Hof dat uit zijn rechtspraak volgt dat het begrip „delen” de aanwezigheid van een geheel impliceert, voor de werking waarvan deze delen noodzakelijk zijn.

Voor de kwalificatie van een goed als „deel” volstaat het dus niet om aan te tonen dat de machine zonder dit goed niet de functie kan vervullen waarvoor zij is bestemd. Ook moet worden aangetoond dat de mechanische of elektrische werking van de betrokken machine afhankelijk is van dit goed.

Het Hof verklaart derhalve voor recht dat modules als die van het hoofdgeding geen delen vormen in de zin van onderverdeling 8543 90 80 van de GN, maar vallen onder onderverdeling 8543 89 95 van de GN.

Arrest van 15 december 2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gecombineerde nomenclatuur – Indeling van goederen – Voedingssupplementen die onder tariefpost 2106 vallen – Werkzame stof als hoofdbestanddeel – Eventuele indeling onder hoofdstuk 30 van de gecombineerde nomenclatuur – Aanbiedingswijze en in de handel brengen van producten als geneesmiddel”

In deze zaak diende het Hof zich onder meer uit te spreken over de uitlegging van de GN in het licht van andere handelingen van de Unie. Met name wilde de verwijzende rechter met zijn derde vraag vernemen of GN-post 3004⁸ aldus moet worden uitgelegd dat producten die onder het begrip „geneesmiddel” vallen in de zin van richtlijn 2001/83, automatisch onder deze post vallen.

Vooraf verduidelijkt het Hof dat uit de overwegingen 2 tot en met 5 ervan blijkt dat deze richtlijn ertoe strekt de nationale wettelijke regelingen betreffende geneesmiddelen nader tot elkaar te brengen, en tegelijkertijd beoogt de voornaamste doelstelling, namelijk de bescherming van de volksgezondheid, te verwezenlijken. Voor de indeling van een product als geneesmiddel in de zin van richtlijn 2001/83 in een lidstaat is dus niet vereist dat ditzelfde product door een andere lidstaat als geneesmiddel in de zin van andere Unierechtelijke voorschriften wordt ingedeeld.

Verder volgt uit de achtste overweging van verordening nr. 2658/87 dat de bepalingen van de GN door elk van de lidstaten op identieke wijze moeten worden uitgelegd.

Bovendien volgt uit de tekst van artikel 1 van richtlijn 2001/83 dat het begrip geneesmiddel in de zin van deze richtlijn elke enkelvoudige of samengestelde substantie omvat, aangediend als hebbende therapeutische of profylactische eigenschappen met betrekking tot ziekten bij de mens, alsook elke enkelvoudige of samengestelde substantie die bij de mens kan worden gebruikt of aan de mens kan worden toegediend om hetzij fysiologische functies te herstellen, te verbeteren of te wijzigen door een farmacologisch, immunologisch of metabolisch effect te bewerkstelligen, hetzij om een medische diagnose te stellen.

Deze definitie stelt dus niet als dwingend vereiste dat producten die hieronder vallen aan de voorwaarde voor indeling onder hoofdstuk 30 van de GN voldoen, namelijk dat deze producten nauwkeurig omschreven therapeutische en profylactische eigenschappen hebben waarvan de werking zich op welbepaalde functies van het menselijke organisme richt, of kunnen worden gebruikt ter voorkoming of behandeling van een ziekte of een aandoening. Richtlijn 2001/83 streeft immers andere doelstellingen na dan de GN.

Het Hof verklaart derhalve voor recht dat GN-post 3004 aldus moet worden uitgelegd dat producten die onder het begrip „geneesmiddel” in de zin van richtlijn 2001/83 vallen, niet automatisch onder deze post vallen.

---

⁸ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1006/2011.

Arrest van 20 september 2018, 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

„Prejudiciële verwijzing – Verordening (EEG) nr. 2658/87 – Douane-unie en gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Onderverdelingen 8528 71 13 en 8528 71 90 – Toestel dat kan worden gebruikt voor de ontvangst, afstelling en verwerking van televisiesignalen die rechtstreeks worden overgebracht via internetprotocoltelevisie”

2M-Locatel heeft tussen 2007 en 2010 IPTV-settopboxen uit China ingevoerd. Deze settopboxen kunnen niet worden gebruikt voor de ontvangst, afstelling en verwerking van televisiesignalen die worden overgebracht door middel van een zendmast, netwerk voor kabeltelevisie of satelliet. Zij bevatten een ethernetapparaat en zijn uitgerust met een „modem” in de zin van de GN. Bij de invoer ervan zijn deze goederen aangegeven als een goed dat onder postonderverdeling 8528 71 13 van de GN valt, zodat het met vrijstelling van douanerechten in het vrije verkeer is gebracht.

De Deense belasting- en douanedienst was echter van mening dat dit goed moest worden ingedeeld onder GN-onderverdeling 8528 71 90, omdat het niet was uitgerust met een „videotuner” in de zin van de GN, en heeft een navorderingsaanslag opgelegd waarbij achteraf invoerrechten werden ingevorderd, vermeerderd met rente.

Nadat 2M-Locatel administratief beroep had ingesteld, heeft de Deense instantie voor fiscale aangelegenheden dit besluit gewijzigd en het bevel tot invordering nietig verklaard op grond dat voornoemde IPTV-settopboxen onder postonderverdeling 8528 71 13 van de GN vielen. Het Ministerie van Belastingen en Accijnzen heeft tegen dat besluit beroep ingesteld, dat is toegewezen bij vonnis van 15 juli 2015.

2M-Locatel heeft tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld bij de verwijzende rechter.

Aangezien de verwijzende rechter met name twijfel koesterde wegens het ontbreken van een definitie van het begrip „videotuner” in de GN, heeft hij het Hof de vraag gesteld of de GN⁹ aldus moet worden uitgelegd dat toestellen als de in het hoofdgeding aan de orde zijnde IPTV-settopboxen onder postonderverdeling 8528 71 13 dan wel onder postonderverdeling 8528 71 90 van de GN vallen.

Met betrekking tot het ontbreken van de betrokken definitie in de zin van postonderverdeling 8528 71 van de GN, roept het Hof in herinnering dat de betekenis en de draagwijdte van begrippen waarvoor het Unierecht geen definitie geeft, moeten worden bepaald in overeenstemming met hun in de omgangstaal gebruikelijke betekenis, met inachtneming van de context waarin zij worden gebruikt en de doelstellingen die worden nagestreefd met de regeling waarvan zij deel uitmaken.

Een „videotuner” of „televisetuner” in de gebruikelijke betekenis van dit woord is een toestel dat hoogfrequente televisiesignalen omzet in signalen die kunnen worden gebruikt door video-opname- of videoweergaveapparaten of door monitors. Daarnaast kunnen met een dergelijk toestel televisiesignalen worden geselecteerd die worden uitgezonden op een specifieke frequentie. Deze definitie wordt volgens het Hof

---

⁹ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1549/2006.

bevestigd door de toelichtingen op de GN die golden ten tijde van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde importen.

Hieruit volgt dat een toestel alleen onder de onderverdelingen 8528 71 11 tot en met 8528 71 19 valt, indien het is uitgerust met een videotuner of „televisietuner”, dat wil zeggen een toestel waarmee op een bepaald kanaal of een bepaalde draaggolffrequentie kan worden afgestemd en waarmee hoogfrequente televisiesignalen kunnen worden omgezet in signalen die kunnen worden gebruikt door video-opname- en videoweergavetoestellen of door monitors.

Het Hof voegt hieraan toe dat aan deze uitlegging niet wordt afgedaan door punt 2 van de ITA.¹⁰ Uit vaste rechtspraak van het Hof volgt inderdaad dat de voorrang van de door de Unie gesloten internationale overeenkomsten op teksten van afgeleid recht gebiedt dat deze teksten voor zover mogelijk in overeenstemming met die overeenkomsten worden uitgelegd.

In casu constateert het Hof echter dat een dergelijke uitlegging, die impliceert dat settopboxen met communicatiefunctie moeten worden ingedeeld onder postonderverdeling 8528 71 13 van de GN, ook wanneer met deze settopboxen niet kan worden afgestemd op een bepaald kanaal of een bepaalde draaggolffrequentie en er ook geen hoogfrequente televisiesignalen mee kunnen worden omgezet in signalen die kunnen worden gebruikt door video-opname- of videoweergaveapparaten of door monitors, niet mogelijk is, aangezien zij zou indruisen tegen de bewoordingen van de GN en daarmee tegen de wil van de Uniewetgever.

Overigens herinnert het Hof eraan dat de Unierechter de wettigheid van Uniehandelingen niet mag toetsen aan de regels van de Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (hierna: „WTO”) wat de periode betreft die voorafgaat aan de datum waarop de redelijke termijn verstrijkt waarover de Unie volgens het memorandum van overeenstemming inzake de regels en procedures betreffende de beslechting van geschillen beschikt om te voldoen aan de aanbevelingen of beslissingen van het orgaan voor geschillenbeslechting van de WTO, omdat de toekenning van deze termijn anders haar betekenis zou verliezen.

De redelijke termijn waarbinnen de Unie gevolg diende te geven aan de door het orgaan voor geschillenbeslechting van de WTO goedgekeurde verslagen waaruit blijkt wat onder een „settopbox” moet worden verstaan, is op 30 juni 2011 verstreken en de Commissie heeft er rekening mee gehouden door uitvoeringsverordening (EU) nr. 620/2011 vast te stellen, die op 1 juli 2011 in werking is getreden en geen terugwerkende kracht heeft.

In die situatie kan de omstandigheid dat settopboxen met communicatiefunctie die niet zijn uitgerust met een televisietuner op grond van verordening nr. 1549/2006 worden ingedeeld onder postonderverdeling 8528 71 90 van de GN hoe dan ook niet afdoen aan de geldigheid van deze verordening.

---

¹⁰ Overeenkomst inzake de handel in informatietechnologieproducten (ITA), die bestaat uit de tijdens de eerste conferentie van de WTO op 13 december 1996 te Singapore aangenomen ministeriële verklaring inzake de handel in informatietechnologieproducten alsook uit de bijlagen en aanhangsels bij deze verklaring.

Concluderend verklaart het Hof voor recht dat toestellen die kunnen worden gebruikt voor de ontvangst, afstelling en verwerking van televisiesignalen die rechtstreeks worden overgebracht via internetprotocoltelevisie, moeten worden ingedeeld onder postonderverdeling 8528 71 90 van de GN, mits zij niet zijn uitgerust met een videotuner of „televisietuner“. Het staat aan de verwijzende rechter om na te gaan of dit laatste het geval is.

II. Beginselen die van toepassing zijn op de tariefindeling

1. Inhoud en strekking van de algemene regels voor de interpretatie

1.1. Regel 1 – Waarde van de bewoordingen van de posten en onderverdelingen en van de tekst van de opschriften van de GN

Het eerste deel van de in bijlage I bij verordening nr. 2658/87 opgenomen GN, getiteld „Inleidende bepalingen“, omvat een titel I, met als kopje „Algemene Regels“, waarvan sectie A algemene regels voor de interpretatie van de GN bevat.

Regel 1 luidt als volgt: „ De tekst van de opschriften van de afdelingen, van de hoofdstukken en van de onderdelen van hoofdstukken wordt geacht slechts als aanwijzing te gelden; voor de indeling zijn wettelijk bepalend de bewoordingen van de posten en de aantekeningen op de afdelingen of op de hoofdstukken en – voor zover dit niet in strijd is met de bewoordingen van bedoelde posten en aantekeningen – de navolgende regels.”

Arrest van 12 juni 2014, Lukoyl Neftohim Burgas (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Indeling van goederen – Als ‚zware oliën, smeerolie; andere oliën – bestemd om een aangewezen behandeling te ondergaan‘ omschreven goederen – Posten 2707 en 2710 – Aromatische bestanddelen en niet-aromatische bestanddelen – Verhouding tussen de gecombineerde nomenclatuur en het geharmoniseerd systeem”

In dit arrest beantwoordt het Hof tien prejudiciële vragen over de tariefindeling van een bepaalde oliesoort. Meer bepaald gaat het om rechtstreeks gedistilleerde aardolie die een mengsel van koolwaterstoffen bevat waarin het gewicht van de aromatische bestanddelen dat van de niet-aromatische bestanddelen overtreft. Deze olie bevat geen benzol, toluol, xylol, naftaleen, andere mengsels van aromatische koolwaterstoffen, creosootolie of ruwe oliën, noch zwavelhoudende tops, teeroliebasen, antraceen of fenolen.

Met zijn vierde tot en met zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen op basis van welk criterium de in het hoofdgeding centraal staande olie moet worden ingedeeld onder GN-post 2707 dan wel onder GN-post 2710.¹¹

Het Hof onderstreept in dit verband enerzijds dat overeenkomstig de algemene regels voor de interpretatie van de GN de bewoordingen van de posten en de aantekeningen op de afdelingen of op de hoofdstukken bepalend zijn voor de indeling van goederen, terwijl de tekst van de opschriften van de afdelingen, van de hoofdstukken en van de onderdelen van hoofdstukken wordt geacht slechts als aanwijzing te gelden. Anderzijds moet volgens vaste rechtspraak het beslissende criterium voor de tariefindeling van goederen in beginsel worden gezocht in de objectieve kenmerken en eigenschappen ervan, zoals deze in de tekst van de GN-posten en in de aantekeningen op de afdelingen of de hoofdstukken zijn omschreven.

Het Hof zet voorts uiteen dat de toelichtingen op het GS weliswaar niet bindend zijn, maar toch belangrijke instrumenten vormen ter verzekering van de uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief, die als zodanig nuttige gegevens bevatten voor de uitlegging daarvan.

Op basis van een analyse van de bewoordingen van GN-post 2707 en van de GN-aantekeningen bij en de GS-toelichtingen op de betrokken posten concludeert het Hof dat als criterium voor de indeling van een product met kenmerken als die van het product in het hoofdgeding onder GN-post 2707 dan wel onder GN-post 2710, het gewicht aan aromatische bestanddelen in verhouding tot dat van de niet-aromatische bestanddelen in aanmerking moet worden genomen.

Met zijn eerste en derde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen hoe het gehalte aan aromatische bestanddelen in een bepaald product moet worden vastgesteld met het oog op de indeling van dat product onder GN-post 2707 dan wel onder GN-post 2710.

Het Hof bevestigt in dit verband dat de GN-toelichtingen rechtens niet bindend zijn. Derhalve kan de methode van bijlage A niet worden geacht de enige toepasselijke te zijn ter bepaling van het gehalte aan aromatische bestanddelen in een bepaald product. Daarnaast moeten de GN-toelichtingen terzijde worden geschoven indien blijkt dat zij in strijd zijn met de tekst van de GN-posten en de aantekeningen bij de afdelingen of hoofdstukken. Hieruit volgt dat de douaneautoriteiten van een lidstaat of een marktdeelnemer die bij toepassing van de GN-toelichtingen op een geval tot een met de GN onverenigbaar resultaat komen, beroep moeten kunnen instellen bij de bevoegde instantie. De douaneautoriteiten van een lidstaat of een marktdeelnemer kunnen zich derhalve tot de bevoegde instantie wenden, indien zij van mening zijn dat de methode van bijlage A leidt tot een resultaat dat niet in overeenstemming is met de GN.

Het Hof verklaart dan ook voor recht dat het aan de aangezochte rechter staat om te beoordelen welke methode het meest geschikt is ter bepaling van het gehalte aan

---

¹¹ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1006/2011.

aromatische bestanddelen in het betrokken product met het oog op de indeling ervan onder GN-post 2707 dan wel onder GN-post 2710.

Met zijn zevende tot en met tiende vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen hoe punt 1 van de GN-toelichtingen op de GN-postonderverdelingen 2707 99 91 en 2707 99 99 moet worden uitgelegd.

Het Hof verwijst om te beginnen naar zijn vaste rechtspraak volgens welke bij de uitlegging van een Unierechtelijke bepaling niet enkel rekening moet worden gehouden met de bewoordingen en het doel van die bepaling, maar ook met de context ervan en de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt. In de tweede plaats brengt het vereiste van een uniforme uitlegging van de Unieverordeningen mee dat de tekst van een bepaling in geval van twijfel niet op zichzelf kan worden beschouwd, maar moet worden uitgelegd en toegepast in het licht van de tekst in de andere officiële talen. In de derde plaats beogen de GN-toelichtingen de interpretatie van de GN met het oog op de tariefindeling te vergemakkelijken, zodat zij op een zodanige wijze moeten worden uitgelegd dat de nuttige werking van de GN-postonderverdelingen wordt gewaarborgd.

Gelet op deze overwegingen concludeert het Hof dat punt 1 van de GN-toelichtingen op de GN-postonderverdelingen 2707 99 91 en 2707 99 99 aldus moet worden uitgelegd dat het niet exhaustief is, zodat een product dat onder GN-post 2707 valt, maar niet onder een specifieke onderverdeling daarvan kan worden gebracht, moet worden ingedeeld onder GN-postonderverdeling 2707 99 99.

1.2. Regel 2, onder a) en b) – beginselen die van toepassing zijn op goederen, ongeacht de al dan niet afgewerkte of complete staat ervan, en op stoffen naargelang van het gebruik ervan

Volgens regel 2, onder a) „[heeft de] vermelding van een goed in een post [...] eveneens betrekking op dat goed in niet-complete of in niet-afgewerkte staat, voor zover dit de essentiële kenmerken van het complete of het afgewerkte goed vertoont. Deze vermelding heeft eveneens betrekking op een compleet of een afgewerkt goed of een op grond van de voorgaande volzin als zodanig aan te merken goed, indien het wordt aangeboden in gedemonteerde of in niet-gemonteerde staat”. Regel 2, onder b), bepaalt dat „[o]nder een in een post vermelde stof [...] niet alleen [wordt] verstaan die stof in zuivere staat, doch ook vermengd of verbonden met andere stoffen. Evenzo worden onder werken van een genoemde stof niet alleen verstaan die werken die geheel uit die stof bestaan, doch ook werken die gedeeltelijk uit die stof bestaan. De vorenbedoelde mengsels en samengestelde werken worden ingedeeld met inachtneming van de onder 3 vermelde beginselen”.

Arrest van 26 mei 2016, *Latvijas propāna gāze* (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Post 2711 – Aardgas en andere gasvormige koolwaterstoffen – Stof waaraan het wezenlijk karakter wordt ontleend – Vloeibaar gemaakt petroleumgas”

In de aan dit arrest ten grondslag liggende zaak heeft Latvijas propāna gāze vloeibaar gemaakt petroleumgas (hierna: „LPG”) vanuit Rusland naar Letland ingevoerd, waarbij het dit goed heeft ingedeeld onder tariefonderverdeling 2711 19 00 en hierop dienovereenkomstig een invoerrecht van 0 % van de douanewaarde ervan heeft toegepast. Dit LPG bevat methaan, ethaan, ethyleen, propaan, propyleen, butaan en butyleen. Het kwaliteitscertificaat ervan vermeldde echter niet afzonderlijk het in soortelijke massa uitgedrukte percentage van elk van deze stoffen.

De belastingdienst was evenwel van oordeel dat het in het hoofdgeding centraal staande LPG met toepassing van regel 2, onder b), regel 3, onder b), en regel 6 van de algemene regels voor de interpretatie van de GN moest worden ingedeeld overeenkomstig de stof waaraan het zijn wezenlijke karakter ontleende. Volgens de belastingdienst bestond dit LPG hoofdzakelijk uit propaan en butaan – met name propaan – zodat het dit goed heeft ingedeeld onder tariefonderverdeling 2711 12 97.

Latvijas propāna gāze heeft tegen het besluit van de belastingdienst beroep ingesteld bij de regionale bestuursrechter, die de vaststellingen van de belastingdienst ongegrond heeft verklaard.

In dit verband heeft de verwijzende rechter, bij wie de belastingdienst beroep in cassatie heeft ingesteld, besloten om het Hof de vraag voor te leggen of regel 2, onder b), en regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN¹² aldus moeten worden uitgelegd dat in een geval waarin een LPG aan de gezamenlijke bestanddelen ervan zijn wezenlijke karakter ontleent en waarin het niet mogelijk is om één afzonderlijk bestanddeel aan te wijzen waaraan dat LPG zijn wezenlijke karakter ontleent, moet worden aangenomen dat het bestanddeel waaraan het LPG in de zin van genoemde regel 3, onder b), zijn wezenlijke karakter ontleent, het bestanddeel is waarvan het procentuele aandeel in de soortelijke massa van dat LPG het grootst is.

Gelet op een wetenschappelijk advies – over de toepassing waarvan de verwijzende rechter dient te oordelen – volgens hetwelk het niet mogelijk is om vast te stellen dat dit LPG-mengsel zijn wezenlijke karakter uitsluitend ontleent aan één van zijn bestanddelen, concludeert het Hof dat het niet mogelijk is om overeenkomstig regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN te bepalen aan welke stof in het LPG dit mengsel zijn fysico-chemische kenmerken en met name zijn verbrandingswaarde ontleent.

Het is namelijk niet mogelijk om de exacte hoeveelheid van elk van de bestanddelen van het betrokken LPG te bepalen, aangezien op het kwaliteitscertificaat van de producten per groep gassen staat vermeld wat het procentuele aandeel ervan in het LPG is, waarbij de hoeveelheid propyleen in een dergelijk LPG groter kan zijn dan de hoeveelheid propaan.

In deze omstandigheden concludeert het Hof dat regel 2, onder b), en regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN aldus moeten worden uitgelegd

---

¹² GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versies zoals die voortvloeien uit respectievelijk verordening nr. 1031/2008 en verordening nr. 948/2009.

dat, zodra een gasmengsel zoals het LPG in het hoofdgeding aan alle bestanddelen gezamenlijk zijn wezenlijke karakter ontleent, zodat er geen bestanddeel kan worden vastgesteld waaraan dit mengsel zijn wezenlijke karakter ontleent en het in ieder geval niet mogelijk is om de exacte hoeveelheid van elk van de bestanddelen van het betrokken LPG te bepalen, niet kan worden uitgegaan van een aanname die inhoudt dat de stof waaraan het product overeenkomstig regel 3, onder b), van deze algemene regels zijn wezenlijke karakter ontleent, de stof is waarvan het procentuele aandeel in het mengsel het grootst is.

De verwijzende rechter heeft verder nog de vraag gesteld of artikel 218, lid 1, onder d), van verordening nr. 2454/93 aldus moet worden uitgelegd dat daaruit volgt dat de aangever van LPG verplicht is om de procentuele hoeveelheid van het hoofdbestanddeel van dat LPG nauwkeurig aan te geven.

Na te hebben opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat in een geval waarin een LPG uit verschillende stoffen bestaat, dit LPG zijn wezenlijke karakter ontleent aan de stof met het grootste procentuele aandeel en dat het ontbreken van een vermelding van het procentuele aandeel van de stoffen waaruit een LPG bestaat, niet in de weg staat aan toepassing van de regels voor de tariefindeling, beantwoordt het Hof deze vraag in ontkennende zin.

1.3. Regel 3, onder a) tot en met c) – beginselen die van toepassing zijn op mengsels of samengestelde goederen die vatbaar zijn voor indeling onder twee of meer posten

Regel 3 bepaalt dat „[I]ndien goederen met toepassing van het bepaalde onder 2 b) of om enige andere reden vatbaar zijn voor indeling onder twee of meer posten, [...] de indeling [geschiedt] als volgt: a) de post met de meest specifieke omschrijving heeft voorrang boven posten met een meer algemene strekking. Indien echter twee of meer posten elk afzonderlijk slechts betrekking hebben op een gedeelte van de stoffen of bestanddelen waaruit een mengsel of een goed is samengesteld of op een gedeelte van de artikelen, in het geval van goederen in stellen of assortimenten opgemaakt voor de verkoop in het klein, worden die posten, met betrekking tot bedoelde mengsels en goederen, aangemerkt als even specifiek, zelfs indien een van de andere posten daarvan een vollediger of nauwkeurigere omschrijving geeft; b) mengsels, werken die zijn samengesteld uit of met verschillende stoffen dan wel zijn vervaardigd door samenvoeging van verschillende goederen, zomede goederen in stellen of assortimenten opgemaakt voor de verkoop in het klein, waarvan de indeling niet mogelijk is aan de hand van het bepaalde onder 3 a), worden ingedeeld naar de stof of naar het goed waaraan de mengsels, de werken, de stellen of de assortimenten hun wezenlijk karakter ontleen, indien dit kan worden bepaald; c) in de gevallen waarin de indeling aan de hand van het bepaalde onder 3 a) en 3 b) niet mogelijk is, wordt van de gelijkkelijk in aanmerking komende posten, de post toegepast die in volgorde van nummering het laatst is geplaatst.”

Arrest van 21 juni 1988, Sportex (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

„Tariefindeling – Koolstofvezel-prepregs”

In de zaak die aanleiding tot dit arrest heeft gegeven, heeft het Hof twee prejudiciële vragen over de tariefindeling van mengsels beantwoord.

De verwijzende rechter heeft namelijk in wezen de vraag gesteld of het GDT¹³ aldus moet worden uitgelegd dat een product als het in het hoofdgeding centraal staande product, te weten een halffabrikaat in folievorm, bestaande uit 36 gewichtsprocent epoxyhars, 42 gewichtsprocent koolstofvezels en 22 gewichtsprocent glasvezelweefsel, dat bestemd is voor de vervaardiging van buizen, onder post 39 01 van dit tarief valt.

Vooraf wijst het Hof erop dat voor de tariefindeling van een dergelijk product slechts twee tariefposten in aanmerking komen: ten eerste post 39 01 (condensatieproducten, polycondensatieproducten en polyadditieproducten, ook indien chemisch gewijzigd, gepolymeriseerd of lineair...), waarvan postonderverdeling C VII [...] alle „overige” kunststoffen omvat, en ten tweede post 6816 (werken van steen of van andere minerale stoffen, werken van turf daaronder begrepen), elders genoemd noch elders onder begrepen, waarvan postonderverdeling B alle andere dergelijke werken omvat, behoudens niet gebakken stenen van chromiet.

Daar het betrokken product uit verscheidene stoffen bestaat en beide hiervoor genoemde posten een algemene productomschrijving bevatten, verduidelijkt het Hof dat regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN moet worden toegepast, welke regel inhoudt dat de indeling moet plaatsvinden aan de hand van de stof of het goed waaraan het product zijn wezenlijke karakter ontleent.

Voorts preciseert het Hof dat het mogelijk is om te bepalen aan welke stof het product zijn wezenlijke karakter ontleent door na te gaan of het product ook zonder één van zijn bestanddelen zijn kenmerkende eigenschappen behoudt. Vaststaat volgens het Hof dat buizen uit koolstofvezels of glasvezelweefsel zonder epoxyhars de voor het onderhavige product kenmerkende eigenschap, te weten buigzaamheid, zouden missen.

Het Hof concludeert derhalve dat producten als die welke in het hoofdgeding centraal staan, als zijnde kunststofproducten onder post 39 01 van het GDT vallen.

---

¹³ GDT zoals vermeld in bijlage I bij verordening nr. 950/68, zoals gewijzigd bij verordening nr. 750/87.

Arrest van 15 november 2012, Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – In Rusland vervaardigde hybride ‚Taifun‘-kabels die bestaan uit polypropyleen en staaldraad – Gegolfde beugels met afgeronde uiteinden die verbonden zijn door middel van schroef – Antidumpingrechten op de invoer van bepaalde ijzeren of stalen kabels uit Tsjechië, Rusland, Thailand en Turkije”

In dit arrest, waarvan de feiten hiervoor reeds zijn uiteengezet¹⁴, heeft de verwijzende rechter het Hof ook nog de vraag gesteld of regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN aldus moet worden uitgelegd dat kabels als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, in het GDT moeten worden ingedeeld met inachtneming van deze regel.

Het Hof brengt met betrekking tot deze regel in herinnering dat voor de tariefindeling van een product moet worden vastgesteld aan welke van de stoffen waaruit het is samengesteld, het zijn wezenlijke karakter ontleent. Dit kan worden gedaan door na te gaan of het product ook zonder het ene of het andere bestanddeel zijn kenmerkende eigenschappen behoudt.

Evenzo kan de factor die het wezenlijke karakter bepaalt, afhankelijk van het type product, bijvoorbeeld blijken uit de aard van de stof waaruit de producten bestaan of de artikelen waaruit zij zijn samengesteld, de omvang, de hoeveelheid, het gewicht, de waarde of de belangrijkheid van een van de samenstellende stoffen in verband met het gebruik van deze producten.

Indien kabels aan geen van beide materialen waaruit zij zijn samengesteld op zichzelf beschouwd hun wezenlijke karakter ontleenen, moeten zij met inachtneming van regel 3, onder c), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN in het gemeenschappelijk douanetarief worden ingedeeld. Krachtens deze laatste regel moeten deze kabels worden ingedeeld onder de GN-post die van de verschillende in aanmerking komende posten in volgorde van nummering het laatst is geplaatst.

Aangezien uit het dossier blijkt dat deze kabels aan geen van beide materialen waaruit zij zijn samengesteld, te weten polypropyleen of met zink beklede staaldraden, op zichzelf beschouwd hun wezenlijke karakter ontleenen, constateert het Hof in casu dat zij niet met inachtneming van regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN maar met inachtneming van regel 3, onder c), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN in het gemeenschappelijk douanetarief moeten worden ingedeeld. Krachtens deze laatste regel moeten deze kabels worden ingedeeld onder de GN-post die van de verschillende in aanmerking komende posten in volgorde van nummering het laatst is geplaatst, wat in het hoofdgeding GN-onderverdeling 7312 10 98 blijkt te zijn.

In deze omstandigheden concludeert het Hof dat regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN aldus moet worden uitgelegd dat kabels als die

---

¹⁴ Zie hoofdstuk I, getiteld „Algemene overwegingen over de aard en strekking van de taken van de Unierechter en de relevante beoordelingscriteria”.

welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, niet met inachtneming van deze regel moeten worden ingedeeld in het gemeenschappelijk douanetarief, onder voorbehoud van verificatie door de verwijzende rechter dat deze kabels, gelet op alle hem voorgelegde feitelijke gegevens, aan geen van beide materialen waaruit zij zijn samengesteld op zichzelf beschouwd hun wezenlijke karakter ontleen.

Arrest van 10 maart 2016, VAD en Van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

„Prejudiciële verwijzing – Douane-unie en gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Interpretatie – Algemene regels – Regel 3 b) – Begrip „goederen in stellen of assortimenten opgemaakt voor de verkoop in het klein’ – Afzonderlijke verpakkingen”

In dit arrest geeft het Hof uitleg aan het begrip „goederen in stellen of assortimenten” in de zin van regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN¹⁵.

De verwijzende rechter heeft onder meer de vraag gesteld of, en zo ja in hoeverre, regel 3, onder b), van de algemene regels aldus kan worden uitgelegd dat goederen die in afzonderlijke verpakkingen ter inklaring worden aangeboden en pas daarna samen worden verpakt, niettemin kunnen worden aangemerkt als „goederen in stellen of assortimenten opgemaakt voor de verkoop in het klein” in de zin van deze regel, en bijgevolg onder een en dezelfde tariefpost kunnen vallen, wanneer – rekening houdend met andere objectieve factoren – vaststaat dat deze goederen bij elkaar horen en bestemd zijn om in de kleinhandel als één geheel te worden verkocht.

Het Hof merkt in de eerste plaats op dat hoe dan ook noch uit de tekst van regel 3, onder b), van de algemene regels, noch uit de toelichtingen op het geharmoniseerd systeem inzake de omschrijving en de codering van goederen of uit de richtsnoeren voor de indeling in de GN van goederen in stellen of assortimenten opgemaakt voor de verkoop in het klein – in welke richtsnoeren bepaalde uitzonderingen zijn neergelegd op het vereiste dat de goederen in één enkele verpakking zitten – volgt dat van „stellen of assortimenten” in de zin van deze regel in ieder geval alleen sprake kan zijn indien de betrokken goederen in dezelfde verpakking ter inklaring worden aangeboden.

In de tweede plaats is slechts sprake van „stellen of assortimenten” in de zin van voornoemde regel indien er in de handel een nauwe samenhang tussen de betrokken goederen bestaat, zodanig dat de goederen niet enkel samen ter inklaring worden aangeboden, maar normaal ook in de verschillende handelsfasen – en met name in de kleinhandel – samen en in dezelfde verpakking worden gepresenteerd, ter voldoening aan specifieke behoeften of ter verrichting van een welbepaalde activiteit.

Het Hof verduidelijkt dus dat het, om bepaalde goederen als bij elkaar horend en daarmee als een „stel of assortiment” in de zin van algemene regel 3 b) te kunnen beschouwen, niet noodzakelijk is dat deze goederen, op het ogenblik dat zij bij de

¹⁵ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versies zoals die voortvloeien uit respectievelijk verordening nr. 1031/2008 en verordening nr. 1214/2007.

douane worden aangeboden, in een en dezelfde verpakking zitten. Dit laatste aspect vormt enkel een aanwijzing waaruit een dergelijke vaststelling kan worden afgeleid.

Het Hof verklaart derhalve voor recht dat voornoemde regel aldus moet worden uitgelegd dat goederen die in afzonderlijke verpakkingen ter inkleding worden aangeboden en pas daarna samen worden verpakt, niettemin kunnen worden aangemerkt als „goederen in stellen of assortimenten opgemaakt voor de verkoop in het klein” in de zin van deze regel en dus onder een en dezelfde tariefpost kunnen vallen wanneer – rekening houdend met andere objectieve factoren – vaststaat dat deze goederen bij elkaar horen en bestemd zijn om in de kleinhandel als één geheel te worden verkocht. Het staat aan de nationale rechter om dit na te gaan.

Arrest van 12 mei 2016, Toorank Productions (C-532/14 en C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Tariefpost 2206 – Tariefpost 2208 – Door gisting verkregen en vervolgens gezuiverde alcoholhoudende dranken – Toevoeging van toevoegingsmiddelen aan door gisting verkregen en vervolgens gezuiverde alcoholhoudende dranken – Dranken die de eigenschappen van onder tariefpost 2206 vallende dranken hebben verloren”

De prejudiciële vragen die in de aan dit arrest ten grondslag liggende gevoegde zaken aan het Hof zijn voorgelegd, hebben betrekking op de uitlegging van de GN¹⁶ met het oog op de tariefindeling van een door gisting van appelconcentraat verkregen drank met de benaming „Ferm Fruit”, die bestemd is om als zodanig of als basisingrediënt in andere dranken te worden geconsumeerd, neutraal is wat betreft kleur, geur en smaak als gevolg van zuivering, met name ultrafiltratie, en waarvan het alcoholvolumegehalte zonder toevoeging van gedistilleerde alcohol 16 % bedraagt.

Het Hof roept vooraf onder meer in herinnering dat de bestemming van een product een objectief indelingscriterium kan zijn wanneer die bestemming gelet op de objectieve kenmerken en eigenschappen van het product daaraan inherent is. De bestemming van het product is echter slechts een relevant criterium indien de indeling niet uitsluitend op basis van de objectieve kenmerken en eigenschappen van het product kan worden verricht.

Op basis van deze beginselen antwoordt het Hof dat de GN in die zin moet worden uitgelegd dat een drank zoals die in casu in het geding is, onder post 2208 van deze nomenclatuur valt. Een door gisting verkregen product dat vervolgens een zuiveringsprocedé ondergaat, valt namelijk onder GN-post 2208, aangezien dit product de eigenschappen van onder GN-post 2206 vallende gegiste dranken heeft verloren en de eigenschappen van het tot GN-post 2208 behorende ethylalcohol heeft verkregen.

In het licht van deze conclusie gaat het Hof vervolgens in op de vraag of de GN aldus moet worden uitgelegd dat een drank met een alcoholvolumepercentage van 13,4 % die

---

¹⁶ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versies zoals die voortvloeien uit respectievelijk verordening nr. 1719/2005 en verordening nr. 1214/2007.

wordt bereid door aan Ferm Fruit suiker, aroma's, kleur- en smaakstoffen, verdikkingsmiddelen, conserveermiddelen en gedistilleerde alcohol toe te voegen – in die zin dat deze alcohol zowel in volume als in percentage niet meer is dan 49 % van de in de drank voorkomende alcohol en de overige 51 % is ontstaan uit een gistingsproces – valt onder GN-post 2206, of dat de GN aldus moet worden uitgelegd dat die drank onder GN-post 2208 valt.

Het Hof overweegt in dit verband dat de twijfel van de verwijzende rechter met name betrekking heeft op de uitlegging van de in het arrest van 7 mei 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), ontwikkelde criteria voor de tariefindeling van dranken die worden bereid door aan een gegiste basisdrank gedistilleerde alcohol en andere stoffen toe te voegen. Meer in het bijzonder vraagt deze rechter zich af of sprake is van een verzameling criteria die alle moeten zijn vervuld, wil een drank kunnen worden ingedeeld onder GN-post 2208, of dat meer betekenis moet worden toegekend aan de hoeveelheid gegiste alcohol, onderscheidenlijk gedistilleerde alcohol, dan aan de overige objectieve kenmerken en eigenschappen van de producten.

Het Hof merkt op dat uit het arrest van 7 mei 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), duidelijk naar voren komt dat voor de bepaling van het wezenlijke karakter in de zin van regel 3 b) van de GN verschillende objectieve kenmerken en eigenschappen in aanmerking kunnen worden genomen. Zo is het grotere aandeel van één soort alcohol ten opzichte van een andere soort alcohol slechts één van meerdere in aanmerking te nemen criteria om overeenkomstig regel 3 b) van de GN te bepalen aan welke stof het betrokken product zijn wezenlijke karakter ontleent.

De indeling van voornoemde drank wordt niet beheerst door regel 3 b) van de GN. Voor deze indeling is het criterium van de organoleptische eigenschappen en kenmerken van deze drank van doorslaggevend belang.

Het Hof concludeert derhalve dat aangezien een dergelijke drank niet de organoleptische eigenschappen en kenmerken van onder GN-post 2206 vallende dranken maar die van dranken die vallen onder GN-post 2208 heeft, deze onder laatstgenoemde post valt.

Arrest van 26 mei 2016, Latvijā propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Post 2711 – Aardgas en andere gasvormige koolwaterstoffen – Stof waaraan het wezenlijk karakter wordt ontleend – Vloeibaar gemaakt petroleumgas”

In dit arrest, waarvan de feiten hiervoor reeds zijn uiteengezet¹⁷, heeft de verwijzende rechter het Hof bovendien nog de vraag gesteld of de GN aldus moet worden uitgelegd dat, ingeval een aangever niet nauwkeurig het procentuele aandeel heeft aangegeven van het hoofdbestanddeel van een LPG zoals dat in het hoofdgeding, dat voor 0,32 % uit

¹⁷ Zie hoofdstuk II.1.2, getiteld „Regel 2, onder a) en b) – Beginselen die van toepassing zijn op goederen, ongeacht de al dan niet afgewerkte of complete staat ervan, en op stoffen naargelang van het gebruik ervan”.

methaan, ethaan en ethyleen, voor 58,32 % uit propaan en propyleen en voor hoogstens 39,99 % uit butaan en butyleen bestaat, dit LPG dan als „Aardgas en andere gasvormige koolwaterstoffen, vloeibaar gemaakt, andere” moet worden ingedeeld onder onderverdeling 2711 19 00, of als „Aardgas en andere gasvormige koolwaterstoffen, vloeibaar gemaakt, propaan, ander, bestemd voor ander gebruik, ander” onder onderverdeling 2711 12 97.

Na te hebben verwezen naar zijn antwoord op de eerste vraag, te weten dat niet kan worden vermoed aan welk gas het LPG zijn wezenlijke karakter ontleent, constateert het Hof dat aangezien het niet mogelijk is een gasmengsel zoals het door de nationale rechter beschreven LPG in te delen aan de hand van regel 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN, toepassing moet worden gegeven aan regel 3, onder c), van deze algemene regels. Volgens deze regel wordt van de verschillende in aanmerking komende posten de post toegepast die in volgorde van nummering het laatst is geplaatst.

Een LPG zoals in het hoofdgeding, dat voor 0,32 % uit methaan, ethaan en ethyleen, voor 58,32 % uit propaan en propyleen en voor hoogstens 39,99 % uit butaan en butyleen bestaat, en waarvoor het niet mogelijk is om onder de samenstellende stoffen ervan een stof aan te wijzen waaraan het zijn wezenlijke karakter ontleent, valt volgens het Hof derhalve onder onderverdeling 2711 19 00.

Arrest van 8 september 2016, Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Indeling van goederen – Uitlegging van een onderverdeling van de gecombineerde nomenclatuur – Richtlijn 2008/118/EG – Invoer van accijnsgoederen – Douaneschorsingsregeling – Gevolgen van een douaneaangifte met vermelding van een onjuiste onderverdeling van de gecombineerde nomenclatuur – Onregelmatigheden tijdens de overbrenging van accijnsgoederen”

Schenker is een in Hongarije gevestigde onderneming die diensten verricht op het gebied van douanevertegenwoordiging en logistiek. In 2011 heeft zij van een in Hongarije geregistreerde onderneming de opdracht gekregen om partijen tabak wegens ruimtegebrek in „tijdelijke opslag” te nemen. Deze partijen zijn Hongarije binnengekomen onder de regeling extern douanevervoer.

Naar aanleiding van een controle van een van de partijen heeft de belastingdienst in eerste aanleg vastgesteld dat er, gelet op de organoleptische eigenschappen van de onderzochte goederen, geen sprake was van de in de documenten vermelde „ongestripte tabak”, die onder GN-onderverdeling 2401 10 35 valt, maar van gesneden tabak.

Na het onderzochte product te hebben getest, heeft het expertisebureau van de Hongaarse belasting- en douaneautoriteit bevonden dat het betrokken monster uit „kant-en-klare rooktabak” bestond. Vervolgens heeft de belastingdienst in eerste aanleg zich op het standpunt gesteld dat het betrokken product een aan accijns onderworpen product was, waarna zij Schenker bij besluit van 21 juni 2011 een accijnsboete heeft opgelegd.

Naar aanleiding van het door Schenker daartegen gemaakte bezwaar heeft de algemene directie van de douane het besluit van de belastingdienst in eerste aanleg bevestigd. Daarop heeft Schenker bij de verwijzende rechter een verzoek tot rechterlijke toetsing van dit besluit ingediend, waarin zij heeft geconcludeerd dat dit besluit op verschillende gronden onrechtmatig was.

In die omstandigheden heeft de verwijzende rechter besloten het Hof de vraag te stellen hoe de posten 2401 en 2403 van de GN¹⁸ moeten worden uitgelegd met het oog op de tariefindeling van een product met kenmerken zoals die in het hoofdgeding.

Het Hof merkt op dat uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde goederen bestaan uit bestanddelen die als tabaksafval kunnen worden aangemerkt, maar het product tegelijkertijd ook „tabak gereed om te worden gerookt” vormt, zodat volgens de regel van punt 3, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN voor de tariefindeling van dit product moet worden vastgesteld aan welke van de stoffen waaruit het is samengesteld, het zijn wezenlijke karakter ontleent. Dit kan worden gedaan door na te gaan of het product ook zonder het ene of het andere bestanddeel zijn kenmerkende eigenschappen behoudt.

Insgelijks kan volgens punt VIII van de GS-toelichting op algemene regel 3 b) de factor die doorslaggevend is bij het bepalen van het wezenlijk karakter, afhankelijk van het type product, bijvoorbeeld blijken uit de stof waaruit de producten bestaan of de artikelen waaruit zij zijn samengesteld, de omvang, de hoeveelheid, het gewicht, de waarde of de belangrijkheid van de samenstellende stoffen in verband met het gebruik van de producten.

Aangezien de aanwezigheid van tabaksafval niet betekent dat het product in zijn totaliteit geen kant-en-klare rooktabak vormt, kan dit product niet onder GN-post 2401 vallen. Meer specifiek valt het beslissende criterium voor de indeling van een product onder GN-post 2403 in plaats van GN-post 2401 samen met de vraag of de bladeren een zodanige bewerking hebben ondergaan dat sprake is van bewerkte tabak die zonder nadere industriële verwerking gebruiksklaar is.

In die omstandigheden constateert het Hof dat de goederen in het hoofdgeding onder GN-onderverdeling 2403 10 90 vallen, omdat sprake is van kant-en-klare rooktabak, die bovendien in bulk is verpakt en is samengeperst in met plastic gevoerde dozen met een nettogewicht per doos van 30 kg.

De verwijzende rechter heeft eveneens de vraag gesteld of het begrip „douaneschorsingsregeling” in artikel 4, punt 6, van richtlijn 2008/118 aldus moet worden uitgelegd dat goederen niet onder de douaneschorsingsregeling kunnen worden geplaatst wanneer de begeleidende documenten het juiste hoofdstuk vermelden van het GDT waaronder die goederen vallen, maar niet de juiste specifieke onderverdeling, en of artikel 2, onder b), en artikel 4, punt 8, van richtlijn 2008/118 aldus moeten worden uitgelegd dat in een dergelijk geval moet worden geoordeeld dat die goederen zijn ingevoerd.

---

¹⁸ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 861/2010.

Wanneer overeenkomstig artikel 40 van het douanewetboek goederen bij de douane worden aangeboden en tegelijkertijd een summiere aangifte wordt ingediend of een douaneaangifte die alle voor de identificatie van de goederen noodzakelijke gegevens wat betreft de soort, de hoeveelheid en de verpakking ervan bevat, terwijl enkel de tariefonderverdeling onjuist is, kan volgens het Hof namelijk niet worden geoordeeld dat deze goederen op onregelmatige wijze in het douanegebied van de Unie zijn binnengebracht in de zin van artikel 202 van het douanewetboek.

Wat de voorwaarden voor het eventuele ontstaan van een douaneschuld aangaat, is het echter niet uitgesloten dat op grond van artikel 204 van het douanewetboek een douaneschuld kan ontstaan, aangezien de op de aangever rustende verplichting om juiste informatie te verstrekken ook slaat op de vaststelling van de juiste postonderverdeling bij de tariefindeling van de goederen. Volgens artikel 859 van verordening nr. 2454/93 kan het niet voldoen aan een van de verplichtingen die voortvloeien uit het gebruik van de regeling voor douanevervoer evenwel als zonder werkelijke gevolgen voor de juiste werking van deze regeling worden aangemerkt wanneer de drie in punt 2 van dat artikel genoemde voorwaarden zijn vervuld en mits is voldaan aan de drie voorwaarden in de eerste alinea van dat artikel. Het is aan de nationale rechter om te beoordelen of aan al deze voorwaarden is voldaan.

Hieruit volgt dat het begrip „douaneschorsingsregeling” in artikel 4, punt 6, van richtlijn 2008/118 aldus moet worden uitgelegd dat goederen onder de douaneschorsingsregeling kunnen worden geplaatst wanneer de begeleidende documenten het juiste hoofdstuk vermelden van het GDT waaronder die goederen vallen, maar niet de juiste specifieke onderverdeling. In een dergelijk geval moeten artikel 2, onder b), en artikel 4, punt 8, van richtlijn 2008/118 aldus worden uitgelegd dat die goederen dan niet zijn ingevoerd en niet zijn onderworpen aan accijns.

De verwijzende rechter stelt tot slot nog de vraag of het begrip „onregelmatigheid” in de zin van artikel 38 van richtlijn 2008/118 in een situatie als die in het hoofdgeding aldus moet worden uitgelegd dat dit begrip mede ziet op goederen die onder een „douaneschorsingsregeling” in de zin van artikel 4, punt 6, van die richtlijn zijn geplaatst en die vergezeld gaan van een document met vermelding van een onjuiste tariefindeling.

Het Hof wijst er in dit verband op dat de voorwaarden van artikel 38, lid 4, van richtlijn 2008/118, gelezen in samenhang met artikel 33, lid 1, van die richtlijn, niet zijn vervuld in een situatie waarin de goederen ten eerste niet in een bepaalde lidstaat tot verbruik zijn uitgeslagen, gezien het feit dat zij onder een douaneschorsingsregeling in de zin van artikel 4, punt 6, van richtlijn 2008/118 zijn geplaatst, en ten tweede niet voor commerciële doeleinden in een andere lidstaat voorhanden gehouden zijn om er te worden geleverd of gebruikt, maar zijn bestemd om weer naar een derde staat te worden uitgevoerd.

Het begrip „onregelmatigheid” ziet dus niet mede op goederen die onder een douaneschorsingsregeling zijn geplaatst en die vergezeld gaan van een document met vermelding van een onjuiste tariefindeling.

1.4. Regels 4 tot en met 6 – vangnetbepaling, specifieke regel voor bergingsmiddelen, regel voor de onderlinge vergelijking van onderverdelingen

Volgens regel 4 „[worden g]oederen die niet kunnen worden ingedeeld overeenkomstig vorenstaande regels, [...] ingedeeld onder de post die van toepassing is op de goederen waarmee zij de meeste overeenkomst vertonen“. Volgens regel 5 „[gelden v]oor de hierna genoemde goederen [...] daarenboven de volgende regels: a) etuis, foedralen en koffers voor camera's, voor muziekinstrumenten of voor wapens, dozen voor tekeninstrumenten, juwelenkistjes en dergelijke bergingsmiddelen, speciaal gevormd of ingericht voor het opbergen van een bepaald artikel of van een stel of assortiment van artikelen, geschikt voor herhaald gebruik en aangeboden met de artikelen waarvoor ze bestemd zijn, worden ingedeeld onder dezelfde post als die artikelen indien zij van de soort zijn die normaal daarmee wordt verkocht. Deze regel geldt echter niet voor bergingsmiddelen die aan het geheel het wezenlijk karakter verlenen; b) behoudens het bepaalde onder 5 a) worden gevulde verpakkingsmiddelen ingedeeld met de verpakte goederen indien zij van de soort zijn die normaal als verpakking voor die goederen wordt gebruikt. Deze regel is echter niet verplichtend voor verpakkingsmiddelen die klaarblijkelijk geschikt zijn voor herhaald gebruik.“ Overeenkomstig regel 6 „[zijn v]oor de indeling van goederen onder de onderverdelingen van een post [...] wettelijk bepalend de bewoordingen van die onderverdelingen en de aanvullende aantekeningen, alsmede 'mutatis mutandis' de vorenstaande regels, met dien verstande dat uitsluitend onderverdelingen van gelijke rangorde met elkaar kunnen worden vergeleken. Voor de toepassing van deze regel en voor zover niet anders is bepaald, zijn de aantekeningen op de afdelingen en op de hoofdstukken eveneens van toepassing.“

Arrest van 13 juli 2006, Uroplasty (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

„Tariefindeling – Steriele vlokjes van polydimethylsiloxaan – Silicone elastomeer – Begrip 'primaire vorm' – Geneesmiddel – Verpakking – Begrip 'apparatuur die wordt ingeplant'“

In de aan dit arrest ten grondslag liggende zaak heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag gesteld of een silicone in de vorm van een uit vlokjes bestaande elastomeer, die is ontwikkeld en bestemd om in het menselijk lichaam te worden ingebracht teneinde incontinentieproblemen te behandelen, onder post 9021 van de GN¹⁹ kan worden ingedeeld, en zo ja, onder welke onderverdeling dit product dan valt.

Bij de beantwoording van deze vraag onderzoekt het Hof de GN-posten 3910, 3926, 3004 en 9021. Het verduidelijkt in dit verband dat kan worden overwogen om het betrokken product – polydimethylsiloxaan – op basis van de fysische kenmerken dan wel op basis van de objectieve gebruiksbestemming ervan in te delen.

In de eerste plaats, aldus het Hof, heeft polydimethylsiloxaan als silicone in de vorm van een vlokke elastomeer de verschijningsvorm bedoeld in de aantekeningen 3 en 6, onder b), op hoofdstuk 39 van de GN. Een dergelijke silicone kan evenwel niet als

¹⁹ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij uitvoeringsverordening nr. 2388/2000.

„primaire vorm” onder post 3910 worden ingedeeld. Dit begrip is immers alleen bedoeld voor siliconen die voor verdere verwerking zijn bestemd. Primaire vormen zijn grondstofvormen die bijzonder geschikt zijn om verder te worden verwerkt, en daartoe ook bestemd zijn. Het in het hoofdgeding centraal staande product is speciaal ontwikkeld en uitsluitend bestemd om ter behandeling van een slecht werkende sluitspier te worden ingeplant. Hieruit volgt dat polydimethylsiloxaan een eindproduct is en dus niet onder GN-post 3910 kan worden ingedeeld.

In de tweede plaats, aldus het Hof, dient polydimethylsiloxaan weliswaar een therapeutisch doel, maar kan het niet als „geneesmiddel” onder GN-post 3004 worden ingedeeld. De verpakking ervan in de vorm van injectiespuiteenheden voor individueel gebruik is namelijk het resultaat van een handeling die na de invoer wordt verricht. Hieruit volgt dat polydimethylsiloxaan in de vorm waarin het bij de douane is aangegeven, niet beantwoordt aan de definitie die in GN-post 3004 wordt gegeven.

Aangezien dit product niet onder de voorgaande posten kan worden ingedeeld, bepaalt het Hof in de derde plaats dat het onder GN-post 9021 kan worden ingedeeld. Polydimethylsiloxaan heeft de objectieve kenmerken en eigenschappen van een eindproduct dat speciaal is ontwikkeld en uitsluitend is bestemd om in het lichaam te worden ingeplant. Door zich permanent aan de slecht werkende spier vast te hechten, brengt polydimethylsiloxaan de groei van bindweefsel op gang dat het slecht functioneren van de sluitspier compenseert. Bijgevolg moet het product worden aangemerkt als toestel dat wordt ingeplant in de zin van GN-post 9021.

Wat tot slot de onderverdeling van GN-post 9021 betreft, waaronder polydimethylsiloxaan moet worden ingedeeld, merkt het Hof op dat uit regel 6 van de algemene regels voor de interpretatie van de GN volgt dat voor de indeling van goederen onder de onderverdelingen van eenzelfde post de bewoordingen van die onderverdelingen en de aanvullende aantekeningen bepalend zijn. Aangezien het in het hoofdgeding centraal staande product een in het lichaam in te planten toestel is dat met geen van de andere onderverdelingen van GN-post 9021 overeenstemt, moet het als „andere [...] apparatuur” onder onderverdeling 9021 90 90 van de GN worden ingedeeld.

Hieruit volgt dat een product zoals polydimethylsiloxaan, dat uit steriele vlokjes bestaat en speciaal is ontwikkeld en uitsluitend is bestemd om ter behandeling van een aandoening in het lichaam te worden ingeplant en dat bij aangifte aan de douane in zakken van 1 kg is verpakt, moet worden aangemerkt als een in het lichaam in te planten toestel dat onder post 9021 van de GN moet worden ingedeeld. Aangezien een dergelijk product niet tot doel heeft een orgaan te vervangen, maar een slecht werkende spier in staat te stellen bindweefsel te vormen, dient het onder postonderverdeling 9021 90 90 van de GN te worden ingedeeld.

Arrest van 13 september 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Indeling van goederen – Camera met een vluchtig geheugen, waardoor de opgenomen beelden worden gewist wanneer de camera wordt uitgezet of wanneer nieuwe beelden worden gemaakt – Gecombineerde

nomenclatuur – Onderverdelingen 8525 80 19 en 8525 80 30 – Toelichtingen – Uitlegging – Uitvoeringsverordening (EU) nr. 113/2014 – Uitlegging – Geldigheid

In mei 2009 vroeg Vision Research bij de Inspecteur van de Belastingdienst een bindende tariefinlichting (hierna: „BTI”) aan voor een camera genaamd „Phantom V7.3”. In haar aanvraag gaf zij aan dat deze camera moest worden ingedeeld onder GN-onderverdeling 8525 80 30²⁰, als digitaal fototoestel.

De Inspecteur heeft de betrokken camera in de BTI echter ingedeeld onder GN-onderverdeling 8525 80 19, als „andere televisiecamera”. Hij baseerde zich daarbij op de regels 1 en 6 van de algemene regels voor de interpretatie van de GN, op uitvoeringsverordening nr. 113/2014, die hij naar analogie op deze camera van toepassing achtte, en op de bewoordingen van de GN-posten 8525, 8525 80 en 8525 80 19. Hij was van mening dat het feit dat de camera optioneel op een extern geheugen kon worden aangesloten geen invloed had op de indeling, aangezien de BTI was aangevraagd voor een toestel zonder dit optionele geheugen.

Vision Research heeft tegen deze BTI bezwaar gemaakt bij de Inspecteur, die dit bezwaar ongegrond heeft verklaard. Daarop heeft Vision Research beroep tegen het besluit van de Inspecteur ingesteld bij de verwijzende rechter, waarmee zij verzoekt om indeling van de betrokken camera onder GN-onderverdeling 8525 80 30.

In die omstandigheden heeft de verwijzende rechter besloten het Hof de vraag voor te leggen of GN-onderverdeling 8525 80 30 aldus moet worden uitgelegd dat een camera als die in het hoofdgeding, die het vermogen heeft om een groot aantal fotografische beelden per seconde op te nemen en ze te bewaren in zijn vluchtig intern geheugen, waaruit ze worden gewist wanneer de camera wordt uitgeschakeld, onder deze onderverdeling valt, en, zo ja, of uitvoeringsverordening nr. 113/2014, voor zover zij naar analogie van toepassing is op een dergelijke camera, geldig is.

Het Hof preciseert dat in de eerste plaats de relevante GN-posten en -onderverdelingen moeten worden uitgelegd, teneinde de indeling van de betrokken camera in de GN te kunnen bepalen.

In het kader van deze uitlegging verduidelijkt het Hof onder meer dat de bepalende factor waarmee de digitale fototoestellen van GN-onderverdeling 8525 80 30 kunnen worden onderscheiden van de televisiecamera’s van GN-onderverdeling 8525 80 19 is gelegen in het vermogen van digitale fototoestellen om stilstaande beelden op te slaan in een geheugen of een intern opslagmedium.

In deze context concludeert het Hof dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde camera moet worden ingedeeld onder GN-onderverdeling 8525 80 30.

---

²⁰ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij uitvoeringsverordening nr. 1001/2013.

2. Indelingscriteria

2.1. Objectieve kenmerken en eigenschappen van het product

Arrest van 8 november 1990 (voltallige zitting), Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

„Prejudiciële vragen – Bevoegdheid van het Hof – Verwijzing in een nationale wettelijke regeling naar gemeenschapsbepalingen – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten 83 06, 97 01 en 97 03 – Indeling van een kunstwerk”

In dit arrest werd het Hof in wezen de vraag voorgelegd of een kunstwerk bestaande uit een staalplaat bedekt met ingebrande emailglazuurverf „een geheel met de hand vervaardigd schilderij” of een „dergelijke decoratieve plaat” in de zin van post 97 01 van het GDT²¹ dan wel een „origineel standbeeld of beeldhouwwerk” in de zin van post 97 03 van het GDT is, dan wel of dit voorwerp naar de stof waaruit het is vervaardigd, moet worden ingedeeld als „andere versieringsvoorwerpen, van onedel metaal”.

Deze vraag is gerezen in een geding over de toepassing van de Duitse wettelijke regeling inzake omzetbelasting bij de invoer van een kunstwerk vanuit Nederland naar Duitsland. Alvorens het kunstwerk in te voeren, had verzoeker de Duitse douaneautoriteiten om een BTI voor de toepassing van de Duitse wettelijke regeling inzake omzetbelasting bij invoer verzocht. Het Duitse belastingrecht verwees voor de verlening van een vrijstelling of vermindering op dit gebied naar de nomenclatuur van het GDT. Volgens het GDT gold voor kunstwerken van de posten 97 01 en 97 03 een verlaagd tarief.

Alvorens zich over de prejudiciële vragen over de uitlegging van het GDT te buigen, merkt het Hof op dat de gevraagde uitlegging van de in geding zijnde bepalingen van het GDT de verwijzende rechter in staat dient te stellen een uitspraak te doen over de toepassing, niet van het GDT, maar van de Duitse wettelijke regeling inzake omzetbelasting, die naar de nomenclatuur van het GDT verwijst. In die omstandigheden rijst allereerst de vraag, of de procedure van artikel 177 EEG-Verdrag kan worden toegepast, en derhalve of het Hof bevoegd is om de prejudiciële vragen te beantwoorden.

Het Hof verduidelijkt in dit verband dat het in het kader van de in artikel 177 EEG-Verdrag geregelde taakverdeling tussen de nationale rechterlijke instanties en het Hof bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak doet, zonder dat het in beginsel hoeft te vragen naar de omstandigheden die de nationale rechterlijke instanties ertoe hebben aangezet die vragen te stellen, en evenmin naar de feiten waarop deze de bepaling van Unierecht waarvan de uitlegging wordt gevraagd, willen toepassen.

De zaak zou slechts anders liggen wanneer vaststaat dat de procedure van artikel 177 oneigenlijk wordt gebruikt en in feite wordt aangewend om het Hof door middel van een fictief geding een uitspraak te ontlokken, of wanneer de aan het Hof ter uitlegging voorgelegde bepaling van Unierecht kennelijk niet van toepassing is.

²¹ GDT zoals vermeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87.

Een dergelijke situatie is evenwel niet aanwezig wanneer de aan het Hof ter uitlegging voorgelegde bepaling van toepassing is geworden doordat de nationale wettelijke regeling ernaar verwijst, zij het buiten de door het Unierecht afgebakende werkingsfeer.

Gelet op deze overwegingen concludeert het Hof dat het bevoegd is om de vragen die over de uitlegging van het GDT zijn gesteld, te beantwoorden.

Teneinde de vragen van de verwijzende rechter te beantwoorden, wijst het Hof er op voorhand op dat het in geding zijnde voorwerp niet kan worden aangemerkt als een voor binnenhuisinrichting bestemd voorwerp, wat volgens de GS-toelichtingen het wezenlijke kenmerk is van voorwerpen die vallen onder de aanduiding „andere versieringsvoorwerpen van onedel metaal” van post 83 06 van het GDT.

Het Hof onderstreept dat deze uitlegging strookt met aantekening 4 op hoofdstuk 97 van het GDT, volgens welke bij twijfel over de tariefindeling van een voorwerp, de voorkeur moet worden gegeven aan indeling onder een van de posten van het hoofdstuk „Kunstvoorwerpen, voorwerpen voor verzamelingen en antiquiteiten”.

Volgens het Hof geldt dit temeer daar – overeenkomstig zijn rechtspraak dat het criterium ter afbakening van post 97 01, „Schilderijen, schilderijen en tekeningen, geheel met de hand vervaardigd, collages en dergelijke decoratieve platen” en post 97 03, „Originele standbeelden en origineel beeldhouwwerk, ongeacht het materiaal waarvan zij vervaardigd zijn”, hierin ligt dat uit artistiek oogpunt het wezenlijke kenmerk van standbeelden en beeldhouwwerken bestaat in het creëren van de driedimensionale vorm van het werk, terwijl het voor schilderijen, collages en dergelijke decoratieve platen bestaat in de compositie van het oppervlak van het werk – een kunstwerk bestaande uit een staalplaat die zelf geen artistieke waarde heeft en die is bedekt met ingebrande emailglazuurverf, door de artiest zelf daarop aangebracht, moet worden beschouwd als „een geheel met de hand vervaardigd schilderij” in de zin van post 97 01.

Op basis van deze criteria concludeert het Hof dat een kunstwerk zoals dat in het hoofdgeding centraal staat, moet worden ingedeeld onder post 97 01 van het GDT.

Arrest van 19 februari 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Tariefindeling – Monitoren van het type liquid crystal display (LCD) die zijn voorzien van aansluitingen voor SUB-D, DVI-D, USB, S-video en Composite-video – Post 8471 – Post 8528 – Verordening (EG) nr. 754/2004”

In 2004 heeft Kamino een zending LCD-kleurenmonitoren voor het vrije verkeer aangegeven onder vermelding van postonderverdeling 8528 21 90. Deze monitoren hebben aansluitmogelijkheden voor D-Sub, DVI-D, USB, S-video en Composite-video, waardoor zij zowel beelden kunnen weergeven die afkomstig zijn van een automatische gegevensverwerkende machine als beelden afkomstig van andere apparaten.

Aangezien Kamino van mening was dat deze monitoren moesten worden ingedeeld onder postonderverdeling 8471 60 90, heeft zij een bezwaarschrift ingediend tegen de

uitnodiging tot betaling. Dit bezwaarschrift is bij besluit van de Inspecteur echter afgewezen.

In het kader van het voor hem aanhangig gemaakte beroep tegen dat besluit heeft de appelrechter geoordeeld dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde monitoren, gelet op de kenmerken en eigenschappen ervan, voldoen aan de criteria van aantekening 5, B, op hoofdstuk 84 van de GN. De Staatssecretaris van Financiën heeft tegen dat arrest beroep in cassatie ingesteld bij de verwijzende rechter met het betoog dat de appelrechter ten onrechte voorbij is gegaan aan de andere gebruiksmogelijkheden die deze monitoren bieden naast het gebruik binnen een automatisch gegevensverwerkend systeem.

In dat kader heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag gesteld of monitoren die zowel signalen afkomstig van een automatische gegevensverwerkende machine als signalen van andere bronnen kan weergeven, kunnen worden aangemerkt als eenheden „van de soort [...] die [...] hoofdzakelijk wordt gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem” in de zin van aantekening 5, B, op hoofdstuk 84 van de GN²², en kunnen worden ingedeeld onder postonderverdeling 8471 60 90.

Het Hof roept in de eerste plaats in herinnering dat uit aantekening 5, E, op hoofdstuk 84 van de GN volgt dat alleen apparaten die een automatische gegevensverwerkende machine bevatten of zijn aangesloten op een dergelijke machine en waarvan de functie niet onder de automatische gegevensverwerking valt, „een eigen functie, andere dan automatische gegevensverwerking” vervullen. Voornoemde monitoren bieden, naast de functie van de weergave van beelden die afkomstig zijn van toestellen zoals een spelcomputer, een videospeler of een DVD-speler, die niet onder automatische gegevensverwerking valt, ook de mogelijkheid signalen weer te geven die afkomstig zijn van een automatische gegevensverwerkende machine.

In de tweede plaats overweegt het Hof met betrekking tot de indeling ervan in postonderverdeling 8471 60 90 dat, ofschoon voornoemde monitoren niet van de soort zijn die uitsluitend wordt gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem, omdat zij kunnen worden aangesloten op de centrale verwerkingseenheid, gegevens ontvangen in een vorm die bruikbaar is voor het systeem en signalen kunnen weergeven die afkomstig zijn van andere bronnen, een uitlegging van aantekening 5, B, onder a), op hoofdstuk 84 van de GN in die zin dat de indeling van deze monitoren onder post 8471 uitgesloten is omdat daarmee beelden kunnen worden weergegeven die afkomstig zijn van andere bronnen dan een automatische gegevensverwerkende machine, erop neer zou komen dat het woord „hoofdzakelijk” uit de tekst van die aantekening wordt verwijderd.

Tot slot overweegt het Hof dat indien de toelichtingen met betrekking tot post 8471 van het GS aldus moesten worden uitgelegd dat zij indeling onder postonderverdeling 8471 60 90 uitsluiten voor alle monitoren die zowel signalen afkomstig van een automatische gegevensverwerkende machine als van andere bronnen afkomstige signalen kunnen weergeven, die toelichtingen een wijziging en in het bijzonder een

---

²² GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1789/2003.

bepanking van de draagwijdte van aantekening 5, B, onder a), op hoofdstuk 84 van de GN zouden teweegbrengen. Hieruit volgt dat indien deze uitlegging moest worden gegeven aan de toelichtingen op de GN met betrekking tot postonderverdeling 8471 60 90 en de toelichtingen met betrekking tot post 8471 van het GS, die toelichtingen op dit punt buiten toepassing zouden moeten worden gelaten, aangezien deze uitlegging niet overeenstemt met aantekening 5, B, onder a), op hoofdstuk 84 van de GN.

Monitoren van het type LCD die zijn voorzien van aansluitingen voor SUB-D, DVI-D, USB, S-video en Composite-video zijn derhalve niet uitgesloten van indeling onder postonderverdeling 8471 60 90 als eenheden van de soort die „hoofdzakelijk” wordt gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem in de zin van aantekening 5, B, onder a), op hoofdstuk 84 van de GN, louter omdat zij zowel signalen kunnen weergeven die afkomstig zijn van een automatische gegevensverwerkende machine als signalen afkomstig van andere bronnen.

De verwijzende rechter heeft het Hof bovendien verzocht te preciseren aan de hand van welke criteria kan worden bepaald of een monitor zoals die in het hoofdgeding aan de orde is een eenheid is van de soort die hoofdzakelijk wordt gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem.

Om te bepalen of een monitor van het type LCD die is voorzien van aansluitingen voor SUB-D, DVI-D, USB, S-video en Composite-video, een eenheid is van de soort die hoofdzakelijk wordt gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem, moeten de nationale autoriteiten, de rechterlijke instanties daaronder begrepen, volgens het Hof een beroep doen op de aanwijzingen in de toelichtingen met betrekking tot post 8471 van het GS, in het bijzonder de punten die gewijd zijn aan beeldschermen van automatische gegevensverwerkende machines.

Het Hof constateert in dat verband dat het aantal en het type aansluitmogelijkheden bij dergelijke monitoren op zich geen beslissende criteria voor de tariefindeling ervan kunnen vormen en dat daarvoor, mede ten opzichte van andere criteria en gelet op de objectieve kenmerken en eigenschappen van deze monitoren, zowel moet worden beoordeeld in welke mate zij verscheidene functies kunnen vervullen als welk prestatieniveau zij bij de vervulling van die functies bereiken en wel aan de hand van de toelichtingen met betrekking tot post 8471 van het GS.

Aangezien een dergelijke monitor niet kan worden uitgesloten van het begrip eenheid van een automatische gegevensverwerkende machine in de zin van de aantekeningen 5, B, onder a), en 5, C, op hoofdstuk 84 van de GN, moeten dus de criteria worden vastgesteld aan de hand waarvan kan worden bepaald of deze monitoren behoren tot de soort die hoofdzakelijk in een automatisch gegevensverwerkend systeem worden gebruikt, dan wel of zij wegens hun technische kenmerken en eigenschappen horen bij de televisiebeeldschermen of videomonitoren.

Het Hof concludeert dan ook dat, om te bepalen of een monitor zoals die in het hoofdgeding aan de orde is, een eenheid is van de soort die hoofdzakelijk wordt gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem, de nationale autoriteiten, de

rechterlijke instanties daaronder begrepen, een beroep moeten doen op de aanwijzingen in de toelichtingen met betrekking tot post 8471 van het GS.

Arrest van 7 mei 2009, Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

„Gecombineerde nomenclatuur – Tariefposten 2206 en 2208 – Gegiste drank die gedistilleerde alcohol bevat – Drank verkregen uit vruchten of uit een natuurlijk product – Toevoeging van stoffen – Gevolgen – Verlies van smaak, geur en uiterlijk van de oorspronkelijke drank”

In de aan dit arrest ten grondslag liggende zaak heeft de verwijzende rechter het Hof in wezen de vraag gesteld of dranken op basis van gegiste alcohol, die aanvankelijk strookten met post 2206 van de GN²³ en waaraan in enige mate gedistilleerde alcohol, water, suikersiroop, kleur- en smaakstoffen en – voor enkele daarvan – een roombase zijn toegevoegd, waardoor zij de smaak, de geur en/of het uiterlijk van een uit een bepaalde vrucht of uit een bepaald natuurproduct vervaardigde drank hebben verloren, vallen onder post 2206 van de GN als gegiste dranken dan wel onder post 2208 van de GN als gedistilleerde dranken.

Het Hof preciseert in dit verband dat volgens de GS-toelichting op post 2206 van de GN de toevoeging van alcohol aan de onder deze post vallende dranken zich er niet tegen verzet dat die dranken daaronder ingedeeld blijven, voor zover zij het karakter hebben behouden van de in deze post ingedeelde producten, te weten dat van gegiste dranken. Aangezien de in het hoofdgeding aan de orde zijnde dranken echter de smaak, de geur en het uiterlijk van een uit een bepaalde vrucht of uit een bepaald natuurproduct vervaardigde drank, dat wil zeggen van een gegiste drank, hebben verloren, kunnen zij niet in post 2206 van de GN worden ingedeeld.

Met betrekking tot de indeling van dergelijke producten roept het Hof voorts in herinnering dat volgens regel 2, onder b), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN onder een in een post vermelde stof niet alleen wordt verstaan die stof in zuivere staat, doch ook vermengd of verbonden met andere stoffen. Dat is het geval met producten als die van het hoofdgeding, die zowel gegiste als gedistilleerde alcohol bevatten. Die stoffen vallen onder verschillende tariefposten.

In regel 3, onder a), van de algemene regels wordt bepaald dat, indien goederen met toepassing van het bepaalde onder regel 2, onder b), vatbaar zijn voor indeling onder twee of meer posten, de post met de meest specifieke omschrijving voorrang heeft boven posten met een meer algemene strekking. Wanneer producten als die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, uit verscheidene stoffen bestaan en geen van de twee hierboven genoemde postonderverdelingen een meer specifieke omschrijving dan de andere bevat, kan voor de indeling van de in het hoofdgeding betrokken producten enkel een beroep worden gedaan op regel 3, onder b), van de algemene regels. Krachtens deze algemene regel moet voor de tariefindeling van een product worden

---

²³ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 2587/91.

vastgesteld, aan welke van de stoffen waaruit het is samengesteld, het zijn wezenlijke karakter ontleent.

Het Hof zet derhalve uiteen dat moet worden nagegaan, aan welke van de stoffen waaruit producten als die van het hoofdgeding zijn samengesteld, zij hun wezenlijke karakter ontleen. In dat verband kunnen voor de bepaling van het wezenlijke karakter daarvan verschillende objectieve kenmerken en eigenschappen in aanmerking worden genomen, waaronder in de eerste plaats de wezenlijke objectieve kenmerken en eigenschappen, met inbegrip van het gehalte aan gedistilleerde alcohol, in de tweede plaats de organoleptische eigenschappen en tot slot de bestemming ervan als gedistilleerde drank.

Op basis van deze criteria concludeert het Hof dat de wezenlijke kenmerken van dranken als die van het hoofdgeding in hun geheel stroken met die van een product dat onder post 2208 van de GN valt.

In die omstandigheden verklaart het Hof voor recht dat dranken als die van het hoofdgeding niet onder post 2206 van de GN, maar onder post 2208 daarvan vallen.

Arrest van 28 oktober 2010, X (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Gedroogde groenten (knoflookbollen) waaraan nagenoeg al het vocht is onttrokken”

X, in haar hoedanigheid van douane-expediteur, heeft 15-maal aangifte gedaan voor het in het vrije verkeer brengen van partijen knoflookbollen die zich ten tijde van de invoer in koelcontainers bevonden en afkomstig waren uit China. In de invoeraangiften is telkens postonderverdeling 0712 90 90 van de GN vermeld, en zijn de goederen omschreven als gedroogde knoflook.

Nadat de knoflook door de douaneautoriteiten was vrijgegeven, is deze overgebracht naar een gekoelde ruimte van een opslagbedrijf en bij een temperatuur van minus 3 graden Celsius bewaard. Aangezien de inspecteur van de douane van mening was dat de ingevoerde knoflook als gekoelde knoflook moest worden ingedeeld onder postonderverdeling 0703 20 00 van de GN, heeft hij uitnodigingen tot betaling van de betrokken douanerechten vastgesteld.

X heeft hiertegen bezwaar aangetekend, dat werd afgewezen. Daarna ging zij in beroep en werd in het ongelijk gesteld, waarop zij hoger beroep instelde, naar aanleiding waarvan een arrest is gewezen waarin werd vastgesteld dat de inspecteur niet aannemelijk had gemaakt dat er grond was om van de aangegeven GN-post 0712 af te wijken.

In dat kader heeft de verwijzende rechter, bij wie cassatieberoep tegen dit laatste arrest is ingesteld, het Hof verzocht te preciseren aan de hand van welke criteria moet worden bepaald of knoflook die een drogingsproces heeft ondergaan, in postonderverdeling

0703 20 00 van de GN²⁴ dan wel in postonderverdeling 0712 90 90 van de GN dient te worden ingedeeld.

Onder verwijzing naar de toelichting bij post 0712 van het GS concludeert het Hof dat voor indeling in post 0712 vereist is dat de groenten een intensief drogingsproces hebben ondergaan volgens een speciale behandeling, na afloop waarvan het in het product aanwezige vocht (nagenoeg) volledig is onttrokken. Na dat proces moet de in de groenten overgebleven hoeveelheid vocht te verwaarlozen zijn.

Naar analogie van het arrest van 15 juni 1976, Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)), constateert het Hof dat, om de knoflookbollen te kunnen indelen onder post 0712, het drogingsproces van de knoflook moet leiden tot substantiële en onomkeerbare veranderingen, zodat het product niet meer in natuurlijke toestand verkeert.

Derhalve moet de onttrekking van het water de objectieve eigenschappen en kenmerken van het product substantieel wijzigen, en wel zodanig dat die wijziging leidt tot een indeling in een andere tariefpost dan post 0703, die verse of gekoelde groenten omvat.

Bovendien duidt het feit dat gedeeltelijk gedroogde knoflook in gekoelde staat wordt ingevoerd erop dat de droging niet het in het product aanwezige vocht (nagenoeg) volledig heeft onttrokken, omdat dehydratie een conserveringsmethode is die het mogelijk maakt dat de gedehydrateerde producten niet langer behoeven te worden bewaard bij een temperatuur van minder dan 0 °C.

Een lange houdbaarheidsduur kan zeker als een bijkomende aanwijzing dienen voor de mate van ontvochtiging van de knoflook teneinde deze te kunnen indelen onder post 0712 als gedroogde groente, in tegenstelling tot verse of gekoelde knoflook. Het Hof constateert evenwel dat de GN-posten 0703 en 0712 geen enkele verwijzing bevatten naar de houdbaarheid als indelingscriterium, zodat de houdbaarheidsduur zelf niet van invloed is op de tariefindeling van dat product.

Hieruit volgt dat knoflook die een intensief drogingsproces heeft ondergaan volgens een speciale behandeling, na afloop waarvan het in het product aanwezige vocht (nagenoeg) volledig is onttrokken, dient te worden ingedeeld onder postonderverdeling 0712 90 90 van de GN, maar dat gedeeltelijk gedroogde knoflook, die de eigenschappen en kenmerken van verse knoflook behoudt, dient te worden ingedeeld onder postonderverdeling 0703 20 00 van de GN.

Arrest van 26 april 2017, Stryker EMEA Supply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Indeling van goederen – Implantaatschroeven die bestemd zijn om in het menselijk lichaam te worden ingebracht voor de behandeling van breuken in het beendergestel of de bevestiging van protheses – Gecombineerde nomenclatuur – Post 9021 – Uitvoeringsverordening (EU) nr. 1212/2014 – Geldigheid”

---

²⁴ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1810/2004.

De Nederlandse douaneautoriteiten hadden aan Stryker drie BTI's afgegeven voor drie modellen van implantaatschroeven die bestemd waren om in het menselijk lichaam te worden ingebracht voor de behandeling van breuken in het beendergestel of de bevestiging van prothesen. Deze schroeven hadden gemeenschappelijke kenmerken en ook specifieke kenmerken. Gelet op deze kenmerken werden deze drie typen medische implantaatschroeven op basis van door de douaneautoriteiten afgegeven BTI's door die autoriteiten ingedeeld onder GN-code 9021 90 90.²⁵

Na de bekendmaking van uitvoeringsverordening nr. 1212/2014 hebben voornoemde autoriteiten die tariefinlichtingen ingetrokken. Deze intrekking was gerechtvaardigd omdat volgens die verordening „een schroef die bestemd is voor chirurgie, gezien zijn objectieve eigenschappen en kenmerken moet worden ingedeeld als een deel voor algemeen gebruik”.

Nadat Stryker bij de douaneautoriteiten vergeefs een bezwaarschrift had ingediend, heeft zij tegen die intrekkingbeschikking beroep ingesteld bij de verwijzende rechter

Ter ondersteuning van haar beroep heeft Stryker in wezen aangevoerd dat, gelet op de objectieve kenmerken en eigenschappen van implantaatschroeven, waaronder hun inherente bestemming, geen sprake is van „reguliere” schroeven als bedoeld in GN-post 7318. Bovendien betoogt Stryker dat uitvoeringsverordening nr. 1212/2014 ongeldig is, omdat de in deze verordening gemaakte indeling uitsluitend is gebaseerd op de uiterlijke kenmerken van de betrokken medische implantaatschroeven, zonder rekening te houden met de inherente bestemming van deze schroeven, hetgeen in strijd is met de rechtspraak van het Hof.

Aangezien de verwijzende rechter van oordeel was dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde implantaatschroeven, gelet op hun objectieve eigenschappen en kenmerken, waaronder hun inherente bestemming, in aanmerking kwamen voor indeling onder GN-post 9021, heeft hij het Hof de vraag gesteld of implantaatschroeven zoals aan de orde in het hoofdgeding, die uitsluitend bestemd zijn om in het menselijk lichaam te worden ingebracht voor de behandeling van breuken in het beendergestel of de bevestiging van prothesen, onder GN-post 9021 kunnen worden ingedeeld.

Op basis van de bewoordingen van GS-toelichting op hoofdstuk 90 en post 9021 en GN-toelichting op onderverdeling 9021 39 90 zet het Hof in de eerste plaats uiteen dat producten die worden gekenmerkt door hun zorgvuldige vervaardiging en hun grote precisie en die in het organisme kunnen worden ingebracht om gekwetste lichaamsdelen onbeweeglijk te houden dan wel om breuken te zetten, hetgeen ze bijgevolg onderscheidt van gewone producten, moeten worden ingedeeld onder GN-post 9021.

In de tweede plaats verwijst het Hof naar zijn rechtspraak dat met name de wijze van vervaardiging alsook de specifieke functie van het betrokken product tot de criteria behoren op grond waarvan eenvoudige of gewone producten kunnen worden onderscheiden van producten die een medische functie vervullen.

---

²⁵ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening 2658/87, zoals gewijzigd bij uitvoeringsverordening nr. 1101/2014.

In het licht van deze rechtspraak onderzoekt het Hof de wijze van vervaardiging en de functie van het product, waarna het concludeert dat producten als die welke in het hoofding aan de orde zijn zich van gewone producten onderscheiden door hun wijze van vervaardiging en hun specifieke functie. Uit de objectieve kenmerken en eigenschappen van medische implantaatschroeven als die welke in het hoofding aan de orde zijn, volgt dan ook dat dergelijke producten onder GN-post 9021 kunnen vallen.

Derhalve verklaart het Hof voor recht dat medische implantaatschroeven als aan de orde in het hoofding, onder GN-post 9021 vallen, aangezien deze producten door hun zorgvuldige afwerking en uiterste nauwkeurigheid, alsook door hun wijze van vervaardiging en hun specifieke functie, kenmerken hebben waardoor deze zich onderscheiden van gewone producten.

Arrest van 13 maart 2019, B. S. (Mout in de samenstelling van bier) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

„Prejudiciële verwijzing – Fiscale bepalingen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Richtlijn 92/83/EEG – Artikel 2 – Begrip ‚bier‘ – Drank op basis van wort verkregen uit een mengsel dat meer glucose dan mout bevat – Gecombineerde nomenclatuur – Post 2203 (bier van mout) of post 2206 (andere gegiste dranken)“

B. S. heeft een alcoholhoudende drank geproduceerd die volgens hem bestond uit een mengsel van bier en niet-alcoholhoudende dranken. Het voornaamste ingrediënt van het wort waaruit het tussenproduct werd verkregen dat werd gebruikt voor de vervaardiging van deze drank, was glucosestroop en niet mout.

Hij heeft hiervoor maandelijks een accijnsaangifte bij het bevoegde douanekantoor ingediend waarin hij de door hem vervaardigde drank heeft gekwalificeerd als een mengsel van „bier“ van GN-code 2203 en niet-alcoholhoudende dranken, en daarop het tarief voor de accijns op bier heeft toegepast.

Het hoofd van het douanekantoor heeft deze aangiften betwist, omdat de vervaardigde drank volgens hem moest worden ingedeeld onder post 2206 van de GN als drank op basis van gegiste dranken, anders dan bier, en niet-alcoholhoudende dranken, zodat daarvoor een hoger accijnstarief gold. Het hoofd van het douanekantoor heeft dit aldus gerechtvaardigd dat het voornaamste ingrediënt voor de bereiding van het tussenproduct glucosesiroop was en niet mout, en dat het betrokken product dus niet kon worden ingedeeld onder post 2203 van de GN, die ziet op „bier van mout“.

Deze besluiten van het hoofd van het douanekantoor zijn bevestigd bij meerdere besluiten van de directeur van de douanekamer. Bovendien zijn de beroepen die B. S. tegen deze besluiten had ingesteld door de Poolse bestuursrechters verworpen. In het hoofding is B. S. strafrechtelijk veroordeeld voor het misleiden van de Poolse belastingautoriteiten over de door hem vervaardigde drank, waardoor de accijns aanzienlijk lager is uitgevallen. B. S. heeft bij de verwijzende rechter hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

In deze context heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag gesteld of artikel 2 van richtlijn 92/83²⁶ aldus moet worden uitgelegd dat een tussenproduct bestemd om te worden gemengd met niet-alcoholhoudende dranken, dat is verkregen op basis van een wort met minder moutbestanddelen dan moutvrije bestanddelen en waaraan vóór de gisting glucosesiroop is toegevoegd, als „bier van mout” kan worden ingedeeld onder post 2203 van de GN²⁷.

Overwegende dat het betrokken eindproduct een mengsel is dat niet kan worden ingedeeld onder GN-post 2203, constateert het Hof dat dit product enkel kan worden gekwalificeerd als „bier” en onder artikel 2 kan vallen indien het alcoholhoudende tussenproduct, waaruit dat eindproduct wordt bereid door het te mengen met niet-alcoholhoudende dranken, kan worden gekwalificeerd als „bier van mout” in de zin van GN-post 2203, met dien verstande dat niet wordt betwist dat het effectieve alcoholvolumegehalte van dit eindproduct meer dan 0,5 % vol. is.

Teneinde te bepalen of een alcoholhoudend product dat is verkregen door gisting van een wort dat onder meer bestaat uit glucosesiroop en een laag gehalte aan mout, kan worden gekwalificeerd als „bier van mout” in de zin van GN-post 2203, merkt het Hof om te beginnen op dat de GN geen minimumpercentage vaststelt voor de moutbestanddelen in het wort dat bestemd is voor de bereiding van bier. GN-post 2203 ziet weliswaar op „bier van mout”, hetgeen veronderstelt dat een bier dat onder deze post wordt ingedeeld niet kan worden bereid zonder dat het mout bevat, maar uit de enkele bewoordingen „bier van mout” kan niet worden afgeleid dat een minimumpercentage mout in het wort vereist is.

In de tweede plaats merkt het Hof met betrekking tot de glucosesiroop als bestanddeel van het wort op dat de GN dit niet verbiedt en dat de toelichting op het GS bij de betrokken post uitdrukkelijk vermeldt dat tijdens de gisting aroma’s aan het wort kunnen worden toegevoegd.

Daaruit volgt dat een product bereid met een laag gehalte aan mout en toevoeging van glucose vóór de alcoholgisting niet op die enkele gronden is uitgesloten van het begrip „bier van mout” van GN-post 2203. Niettemin kan een dergelijk product enkel onder die post worden gebracht op voorwaarde dat de objectieve kenmerken en eigenschappen ervan overeenkomen met die van bier. In dat verband moeten meer in het bijzonder de organoleptische kenmerken van dat product in aanmerking worden genomen

In die omstandigheden oordeelt het Hof dat als de organoleptische kenmerken van het alcoholhoudende tussenproduct niet overeenkomen met die van bier, hetgeen met name het geval is als dat tussenproduct visueel niet op bier lijkt of er niet de specifieke smaak van heeft, dat product niet kan worden gekwalificeerd als „bier van mout” van GN-post 2203.

---

²⁶ Artikel 2 van richtlijn 92/83 omvat onder de kwalificatie „bier” niet alleen elk product van GN-code 2203, maar ook elk product van GN-code 2206 dat een mengsel van bier en niet-alcoholhoudende dranken bevat, mits dat product in deze beide gevallen een effectief alcoholvolumegehalte van meer dan 0,5 % vol. heeft.

²⁷ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 2587/91.

2.2. Bestemming van het product

Arrest van 14 april 2011, *British Sky Broadcasting Group et Pace* (C-288/09 en C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Ontvangstoestellen en decoders voor digitale televisie per satelliet met een opnamefunctie – Communautair douanewetboek – Artikel 12, lid 5, onder a, i), en lid 6 – Geldigheidsduur van een bindende tariefinlichting”

De aan dit arrest ten grondslag liggende prejudiciële verzoeken hebben onder meer betrekking op de uitlegging van postonderverdelingen 8521 90 00 en 8528 71 13 van de GN²⁸. De eerste vragen die de verwijzende rechter in dit kader heeft gesteld, komen erop neer of de GN aldus moet worden uitgelegd dat settopboxen met een communicatiefunctie en uitgerust met een geheugeneenheid met harde schijf onder onderverdeling 8528 71 13 vallen ondanks de op 7 mei 2008 bekendgemaakte GN-toelichtingen, blijkens welke deze settopboxen onder onderverdeling 8521 90 00 vallen.

Het Hof merkt om te beginnen op dat settopboxen waarin een apparaat is ingebouwd dat een opname- of weergavefunctie uitvoert (bijvoorbeeld een harde schijf), volgens de GN-toelichtingen inderdaad zijn uitgesloten van onderverdeling 8528 71 13 en moeten worden ingedeeld onder onderverdeling 8521 90 00. Volgens de ten tijde van de feiten van het hoofdgeding geldende GS-toelichtingen moesten televisieontvangstoestellen echter ook met ingebouwd apparaat voor opname worden uitgesloten van post 8521 en worden ingedeeld onder post 8528.

In deze context zet het Hof uiteen dat blijkens de definities in onderverdeling 8521 90 00 en onderverdeling 8528 71 13 goederen die onder deze twee onderverdelingen vallen, tegelijk televisiesignalen kunnen ontvangen en opnemen. Het onderscheid tussen deze twee onderverdelingen ligt hem dus in de hoofd- of nevenfunctie. Onderverdeling 8521 90 00 betreft opnametoestellen met een nevenfunctie als ontvangstoestel voor televisie, terwijl onderverdeling 8528 71 13 ontvangstoestellen voor televisie met opname als nevenfunctie betreft.

Volgens aantekening 3 op GN-afdeling XVI, waartoe de betrokken onderverdelingen behoren, worden „combinaties van machines van verschillende soorten, die bestemd zijn om gezamenlijk te functioneren en die één geheel vormen, alsmede machines met twee of meer verschillende (afwisselende of aanvullende) functies, ingedeeld naar de hoofdfunctie die kenmerkend is voor het complex”. De in het geding zijnde settopbox beschikt onbetwistbaar over de twee functies van opname en ontvangst van televisiesignalen. Het is dus een machine met twee of meer verschillende afwisselende of aanvullende functies, in de zin van aantekening 3 op GN-afdeling XVI.

Het Hof concludeert derhalve dat moet worden nagegaan welke van de twee functies van opname en ontvangst van televisiesignalen hoofd- en nevenfunctie is.

²⁸ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening 2658/87, zoals gewijzigd bij de verordeningen nrs. 2587/91 en 1214/2007.

Het Hof roept in dit verband in herinnering dat de bestemming van het product een objectief indelingscriterium kan zijn, wanneer die bestemming inherent is aan dit product; de inherentie moet kunnen worden beoordeeld aan de hand van de objectieve kenmerken en eigenschappen van het product. Met name moet daarbij rekening worden gehouden met wat voor de consument hoofd- en bijzaak is.

Op basis van deze overwegingen concludeert het Hof dat de betrokken settopbox hoofdzakelijk bestemd is voor de ontvangst van televisiesignalen, zodat deze functie inherent is aan het toestel. Zij is dus de hoofdfunctie ervan, terwijl de opnamefunctie secundair is.

Derhalve vallen settopboxen zoals die van het hoofdgeding ondanks de GN-toelichtingen onder onderverdeling 8528 71 13.

De GN-toelichtingen dienen dus als onverenigbaar met de GN terzijde te worden geschoven.

Arrest van 22 november 2012, Digitalnet e.a. (C-320/11, C-330/11, C-382/11 en C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Toestellen uitgerust met een ingebouwd modem voor toegang tot internet, een functie voor interactieve informatie-uitwisseling en de mogelijkheid tot ontvangst van televisiesignalen”

Drie ondernemingen waarvan de voornaamste activiteit bestaat in het verschaffen van toegang tot digitale televisie en internet hebben onder verschillende commerciële benamingen identieke settopboxen met communicatiefunctie (hierna: „settopboxen”) in Bulgarije ingevoerd. De settopboxen zijn aangegeven onder GN-postonderverdeling 8528 71 13, dat wil zeggen als vrijgesteld van douanerechten.

De douaneautoriteiten hebben een controle verricht, waarbij zij het standpunt hebben ingenomen dat de settopboxen niet waren uitgerust met een ingebouwd modem en hadden moeten worden ingedeeld onder GN-postonderverdeling 8528 71 19. Bijgevolg hebben zij bestuurshandelingen vastgesteld op grond waarvan de drie ondernemingen werden verplicht tot betaling van douanerechten.

Ten overstaan van de verwijzende rechter hebben deze ondernemingen de geldigheid van deze bestuurshandelingen betwist in het kader van vier verschillende gedingen, waarvan er twee dezelfde onderneming betreffen.

Daarop heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag voorgelegd welke goederen kunnen worden ingedeeld onder postonderverdeling 8528 71 13 van de GN²⁹ en wat moet worden verstaan onder de begrippen „modem” en „toegang tot het internet” als bedoeld in deze postonderverdeling en in de toelichtingen van 7 mei 2008. Tevens vraagt de verwijzende rechter zich af of het type modem dat wordt gebruikt relevant is

---

²⁹ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening 2658/87, zoals gewijzigd bij respectievelijk de verordeningen nrs. 1214/2007, 1031/2008 en 948/2009.

voor de tariefindeling, dan wel of het voldoende is dat het modem toegang tot het internet mogelijk maakt.

Om te beginnen herinnert het Hof eraan dat een toestel slechts onder GN-postonderverdeling 8528 71 13 kan worden ingedeeld indien het televisiesignalen kan ontvangen en uitgerust is met een modem voor toegang tot het internet dat interactieve informatie-uitwisseling mogelijk maakt. Ieder toestel dat niet het ene of het andere van deze kenmerken vertoont, moet op grond van regel 3, onder c), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN worden ingedeeld onder GN-postonderverdeling 8528 71 19.

Zo kan de bestemming van het product een objectief indelingscriterium zijn, wanneer die bestemming inherent is aan dit product; de inherentie moet kunnen worden beoordeeld aan de hand van de objectieve kenmerken en eigenschappen van het product.

Aangezien de GN het begrip „modem” noch het begrip „toegang tot het internet” definieert, analyseert het Hof de toelichtingen van 7 mei 2008 die op het tijdstip van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde invoer golden. Deze toelichtingen bevatten preciseringen inzake de types toestellen die kunnen worden aangemerkt als modems in de zin van postonderverdeling 8528 71 13 en inzake de kenmerken die deze toestellen moeten vertonen om te worden beschouwd als toestellen die toegang tot het internet en interactieve informatie-uitwisseling mogelijk maken.

Onder verwijzing naar de definitie van het modem als bedoeld in postonderverdeling 8528 71 13 zoals die in voornoemde toelichtingen, gelet op de gebruikelijke betekenis van dat woord en de definitie in het verslag van het WTO-panel, wordt gehanteerd, constateert het Hof dat de toelichtingen van 7 mei 2008 op postonderverdeling 8528 71 13 de betekenis van het begrip „modem” hebben beperkt door toestellen met dezelfde functie als een modem op grond van technische overwegingen uit te sluiten van het begrip „modem”, terwijl enkel de geschiktheid van het toestel om toegang tot het internet te verschaffen relevant is voor de indeling. Deze toelichtingen stroken op dit punt dus niet met de GN en moeten terzijde worden geschoven.

In die omstandigheden concludeert het Hof dat een „modem voor toegang tot het internet” in de zin van GN-postonderverdeling 8528 71 13 moet worden begrepen als een toestel dat toegang tot het internet kan verschaffen en interactiviteit of tweerichtingscommunicatie tot stand kan brengen. Enkel de geschiktheid van het toestel om toegang tot het internet te verschaffen en niet de daartoe aangewende techniek is relevant voor de indeling. Bovendien kan een toestel slechts worden ingedeeld onder GN-postonderverdeling 8528 71 13 indien het louter door middel van een ingebouwd modem toegang tot het internet kan verschaffen. De toegang tot het internet moet dus worden bewerkstelligd zonder dat gebruik wordt gemaakt van een ander toestel of mechanisme.

De verwijzende rechter wil verder nog weten welke van de twee door die toestellen vervulde functies, te weten de ontvangst van televisiesignalen of de aanwezigheid van een modem dat toegang tot het internet mogelijk maakt, als hoofdfunctie kan worden aangemerkt.

Het Hof constateert in dit verband dat, om te bepalen of een toestel onder GN-postonderverdeling 8528 71 13 kan worden ingedeeld, niet hoeft te worden nagegaan of de ontvangst van televisiesignalen de hoofdfunctie is en de toegang tot het internet als functie slechts van secundair belang is, of omgekeerd, aangezien het toestel over beide functies tegelijk moet beschikken en deze toestellen, bij gebreke van een van deze functies, niet vallen onder GN-postonderverdeling 8528 71 13 maar – op grond van regel 3, onder c), van de algemene regels voor de interpretatie van de GN – onder GN-postonderverdeling 8528 71 19.

De verwijzende rechter heeft voorts nog de vraag gesteld of artikel 78, lid 2, van het douanewetboek aldus moet worden uitgelegd dat de douaneautoriteiten de controle achteraf van de goederen en de daaruit voortvloeiende wijziging van de tariefindeling ervan op basis van geschreven stukken kunnen verrichten, zonder dat zij de goederen aan een fysieke controle hoeven te onderwerpen.

Aangezien uit deze bepaling volgt dat de douaneautoriteiten de controle achteraf kunnen verrichten, zonder dat zij de goederen aan een fysieke controle hoeven te onderwerpen, geeft het Hof een bevestigend antwoord op deze vraag.

Arrest van 22 september 2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

„Prejudiciële verwijzing – Geldigheidstoetsing – Verordening (EG) nr. 1051/2009 – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Post 8701 – Tractors – Onderverdelingen 8701 90 11 tot en met 8701 90 39 – Landbouwtractors en tractors voor de bosbouw (met uitzondering van motoculteurs), op wielen, nieuw – Lichte vierwielige terreinvoertuigen die ontworpen zijn om te worden gebruikt als tractor”

In deze zaak heeft het Gerechtshof Amsterdam het Hof de vraag gesteld of verordening nr. 1051/2009, die terreinvoertuigen indeelt op basis van hun onderscheiden motorvermogen, wel geldig is.

In 2010 heeft Kawasaki Motors Europe (KME) verzocht om drie terreinvoertuigen op basis van hun onderscheiden motorvermogen in te delen als landbouwtractors en tractors voor de bosbouw in respectievelijk de GN-onderverdelingen 8701 90 11, 8701 90 20 en 8701 90 25. De douane heeft deze voertuigen echter ingedeeld onder postonderverdeling 8701 90 90. Na zonder succes bezwaar te hebben gemaakt, heeft KME beroep ingesteld tegen de besluiten waarin deze tariefinlichtingen zijn vervat, welke beroepszaak thans in het stadium van hoger beroep aanhangig is bij de verwijzende rechter. In zijn uitspraak verwijst deze rechter naar een eerdere zaak van 1992, waarin vergelijkbare voertuigen eerst verkeerd waren ingedeeld om daarna alsnog correct te worden ingedeeld in de categorie van landbouwtractors.

Bij arrest van 27 april 2006, Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#)), heeft het Hof de ongeldigheid van verordening nr. 2518/98 vastgesteld. Naar aanleiding van dat arrest heeft de inspecteur van de Belastingdienst nieuwe BTI's afgegeven waarbij de betrokken voertuigen zijn ingedeeld onder GN-onderverdelingen 8701 90 11 en 8701 90 20, al naargelang van hun onderscheiden motorvermogen. Die inlichtingen

hadden echter hun geldigheid verloren wegens de inwerkingtreding van verordening nr. 1051/2009.

In die context heeft de verwijzende rechter, die van oordeel is dat verordening nr. 1051/2009 naar analogie van toepassing is op de in het hoofdgeding centraal staande voertuigen, zijn twijfel geuit omtrent de geldigheid van die verordening voor zover daaruit voortvloeit dat die voertuigen moeten worden ingedeeld onder GN-onderverdeling 8701 90 90 op grond dat zij niet over een aftakas, hydraulische hefinrichting of lier beschikken.

Nieuwe, vierwielige terreinvoertuigen uitgerust met één zitplaats, met een besturing van het Ackerman-type die middels handgrepen wordt bediend, met een trekhoog, en met zodanige technische kenmerken dat zij ten minste twee keer hun eigen gewicht kunnen verplaatsen, moeten namelijk onder post 8701 90 van de GN worden ingedeeld, waarbij de indeling van deze voertuigen in achtcijferige onderverdelingen wordt bepaald door hun motorvermogen. Het gaat daarbij uitsluitend om de achtcijferige GN-onderverdelingen 8701 90 11 tot en met 8701 90 39, die betrekking hebben op nieuwe landbouwtractors en tractors voor de bosbouw.

Volgens regel 1 van de algemene regels voor de interpretatie van de GN zijn voor de indeling wettelijk bepalend de bewoordingen van de posten en de aantekeningen op de afdelingen of op de hoofdstukken, alsmede de overige algemene regels voor zover deze niet in strijd zijn met de bewoordingen van die posten en aantekeningen. Algemene regel 6 bepaalt dat voor de indeling van goederen onder de onderverdelingen van een post wettelijk bepalend zijn de bewoordingen van die onderverdelingen en de aanvullende aantekeningen, alsmede mutatis mutandis de overige algemene regels. Ten slotte houdt algemene regel 3, onder a), in dat indien goederen vatbaar zijn voor indeling onder twee posten, de post met de meest specifieke omschrijving voorrang heeft boven de post met een meer algemene strekking. De bestemming van het product kan een objectief indelingscriterium zijn wanneer die bestemming inherent is aan het product, waarbij de inherentie moet kunnen worden beoordeeld aan de hand van de objectieve kenmerken en eigenschappen ervan.

Daarbij is niet van belang dat tractors die kennelijk een agrarische of bosbouwkundige bestemming hebben, ook voor vrijetijdsbesteding kunnen worden gebruikt. Wanneer namelijk het objectieve kenmerk van een product op het tijdstip van inkleding kan worden vastgesteld, sluit de omstandigheid dat ook een ander gebruik van dit product denkbaar is, de juridische kwalificatie ervan niet uit. Voor de tariefindeling is het niet noodzakelijk dat dit product enkel en alleen bestemd is voor het gebruik dat overeenkomt met het genoemde objectieve kenmerk. Het is voldoende dat het hoofdzakelijk voor dat gebruik is bestemd.

Op basis van deze rechtspraak concludeert het Hof dat de agrarische of bosbouwkundige functie van de tractors kan blijken uit hun ontwerp en de aanwezigheid van apparaten of voorzieningen die de tractors hun bestemming geven, zonder dat het nodig is deze bestemming bij voorbaat te koppelen aan de aanwezigheid van bepaalde limitatief opgesomde apparaten of voorzieningen. Bedrijfsvoertuigen zoals die bedoeld in punt 2 van de bijlage bij verordening nr. 1051/2009 moeten dus worden aangemerkt als „tractors” in de zin van onderverdeling 8701 90, die uitsluitend

betrekking heeft op bedrijfsvoertuigen. Het voornaamste onderscheid berust op de bestemming – voor de landbouw, de bosbouw, of anderszins – van de genoemde tractoren.

Arrest van 26 maart 2020, Pfizer Consumer Healthcare (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Tariefindeling – Posten 3005 en 3824 – Warmteopwekkende pleisters en gordels om pijn te verlichten – Uitvoeringsverordening (EU) 2016/1140 – Ongeldigheid”

Pfizer heeft producten voor eenmalig gebruik ingevoerd die worden aangeduid met het geregistreerde merk ThermaCare. Deze producten worden aangeboden en verkocht voor het toepassen van therapeutische warmtebehandeling om heilzame effecten te bewerkstelligen zoals pijnverlichting, verminderde stijfheid en bevordering van weefselherstel.

Omdat deze producten in verschillende landen verschillend werden ingedeeld, hebben de Franse douaneautoriteiten de Commissie in 2015 verzocht om de indeling van de ThermaCare-producten te onderzoeken. Deze instelling heeft de kwestie voorgelegd aan het Comité douanewetboek van de Unie. Dit heeft geleid tot de vaststelling van uitvoeringsverordening 2016/1140, waarbij de Commissie de ThermaCare-producten heeft ingedeeld onder postonderverdeling 3824 90 96 van de GN³⁰.

In die context heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag voorgelegd of uitvoeringsverordening 2016/1140 wel geldig is.

Het Hof merkt om te beginnen op dat de door Pfizer ingevoerde goederen identiek zijn aan of althans voldoende vergelijkbaar zijn met de twee producten waarop uitvoeringsverordening 2016/1140 ziet, zodat deze verordening van toepassing is.

Het Hof roept in dat verband in herinnering dat het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie de Commissie, die handelt in samenwerking met de douanedeskundigen van de lidstaten, een ruime beoordelingsbevoegdheid hebben gelaten om de inhoud te preciseren van de tariefposten die voor de indeling van een bepaald goed in aanmerking komen. De bevoegdheid van de Commissie om de maatregelen vast te stellen die worden bedoeld in artikel 57, lid 4, van het douanewetboek, machtigt haar evenwel niet om de inhoud of de draagwijdte van de tariefposten te wijzigen.

In casu volgt uit de bewoordingen van kolom 1 van de tabel in de bijlage bij uitvoeringsverordening 2016/1140 dat de in deze verordening bedoelde producten de vorm hebben van warmteopwekkende pleisters of gordels om pijn te verlichten. De pleisters bestaan uit zelfklevend materiaal waarmee ze op de huid kunnen worden aangebracht, terwijl de gordels bestaan uit niet-klevend materiaal dat door middel van een zelfklevende strip wordt bevestigd. Deze producten bestaan uit een zachte kunststof

³⁰ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 952/2013.

die zich aanpast aan de vorm van het lichaam, en bevatten een aantal met ijzerpoeder, houtskool, zout en water gevulde schijven die ingevolge een exotherme reactie opwarmen bij blootstelling aan lucht.

Volgens de bewoordingen van GN-post 3824 gaat het bij de onder deze post vallende producten om producten die „elders genoemd noch elders onder begrepen” zijn. Het Hof acht het dan ook noodzakelijk om te onderzoeken of de Commissie, door de in uitvoeringsverordening 2016/1140 bedoelde goederen in te delen onder GN-postonderverdeling 3824 90 96 en niet onder GN-post 3005, de inhoud of de draagwijdte van deze tariefposten heeft gewijzigd.

Wat in de eerste plaats het criterium van de opmaak voor de verkoop in het klein betreft, merkt het Hof op dat in kolom 1 van de tabel in de bijlage bij uitvoeringsverordening 2016/1140 inderdaad geen nadere toelichting wordt verstrekt over de opmaak van de producten waarop deze verordening ziet. Het staat evenwel vast dat deze producten zijn opgemaakt voor de verkoop in het klein, hetgeen overigens wordt bevestigd door de ontstaansgeschiedenis van die uitvoeringsverordening.

In de tweede plaats merkt het Hof op dat noch de GN, noch de GN-toelichtingen een omschrijving van het begrip „voor geneeskundige doeleinden” in de zin van GN-post 3005 bevatten. Volgens vaste rechtspraak moeten de betekenis en de draagwijdte van begrippen waarvoor het Unierecht geen definitie geeft, worden bepaald in overeenstemming met hun in de omgangstaal gebruikelijke betekenis. Om vast te stellen of een product bestemd is voor medische doeleinden, moet voorts rekening worden gehouden met alle relevante gegevens van het concrete geval. In casu is het Hof van oordeel dat een goed dat speciaal is ontworpen om ziekten of verwondingen te voorkomen, op te sporen of te behandelen, „geneeskundige doeleinden” in de zin van GN-post 3005 heeft. Het feit dat deze producten zijn ingedeeld als „actieve medische hulpmiddelen” overeenkomstig richtlijn 93/42 vormt in dat opzicht trouwens een bijkomende aanwijzing.

Het Hof onderzoekt in de derde plaats of de in geding zijnde producten kunnen worden beschouwd als „dergelijke artikelen”, vergelijkbaar met „[w]atten, gaas of verband” in de zin van GN-post 3005. Volgens het Hof kan het feit dat deze goederen in bepaalde gevallen niet mogen worden gebruikt, niet afdoen aan de conclusie dat zij dienen om pijn en letsels te behandelen. De in uitvoeringsverordening 2016/1140 bedoelde producten vallen dus onder GN-post 3005 en kunnen diensgevolge niet onder GN-post 3824 vallen.

Hieruit volgt dat de Commissie, door die producten in te delen onder GN-postonderverdeling 3824 90 96 en niet onder post 3005, de inhoud van deze tariefposten heeft gewijzigd en de bevoegdheden heeft overschreden die haar krachtens artikel 57, lid 4, van het douanewetboek zijn verleend.

Derhalve is uitvoeringsverordening 2016/1140 ongeldig.

2.3. Gebruik van het product

Arrest van 19 oktober 2000, Peacock (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Tariefindeling van netwerkkaarten – Indeling in de gecombineerde nomenclatuur”

In dit arrest heeft het Hof een prejudiciële vraag beantwoord over de tariefindeling van netwerkkaarten die bestemd zijn om in personal computers te worden geïnstalleerd teneinde met andere computers informatie of gegevens te kunnen uitwisselen.

De verwijzende rechter in die zaak heeft het Hof namelijk in wezen verzocht om te verduidelijken wat de juiste GN-post³¹ voor de indeling van netwerkkaarten is. Deze vraag is gerezen in het kader van een geding betreffende een verzoek tot terugbetaling van douanerechten die van juli 1990 tot en met mei 1995 zijn betaald bij de invoer in de Unie van netwerkkaarten.

De in het hoofdgeding aan de orde zijnde netwerkkaarten zijn tot en met 1993 in het vrije verkeer gebracht en aangegeven onder GN-postonderverdeling 8473 30 als „delen en toebehoren van machines bedoeld bij post 8471”, en vanaf 1994 onder GN-postonderverdeling 8473 30 10. Bijgevolg werden de netwerkkaarten tot in 1994 onderworpen aan een douanerecht van 4 % en in 1995 van 3,8 %.

Allereerst herhaalt het Hof dat overeenkomstig de algemene regels voor de interpretatie van de GN de bewoordingen van de posten en de aantekeningen op de afdelingen of op de hoofdstukken bepalend zijn voor de indeling van goederen. Daarnaast moet het doorslaggevend criterium voor de tariefindeling van goederen in beginsel worden gezocht in hun objectieve kenmerken en eigenschappen.

Het Hof merkt vervolgens op dat aantekening 5 B op hoofdstuk 84 van de GN van het GDT, dat onder meer bepaalt dat machines die een automatische gegevensverwerkende machine bevatten of daarmee in samenhang worden gebruikt en een eigen functie vervullen, niet onder post 8471 (Automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor) worden ingedeeld, aldus moet worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen de indeling onder die post van netwerkkaarten die zijn bestemd om in automatische gegevensverwerkende machines te worden geïnstalleerd.

Netwerkkaarten zijn immers vergelijkbaar met ieder ander middel waarmee een automatische gegevensverwerkende machine gegevens ontvangt of levert, in die zin dat zij geen functie vervullen die zij zonder een dergelijke machine zouden kunnen uitoefenen. In die omstandigheden kunnen netwerkkaarten in ieder geval niet worden geacht „een eigen functie” te vervullen.

Tot slot voegt het Hof hieraan toe dat netwerkkaarten als „eenheden” van automatische gegevensverwerkende machines onder post 8471 van de GN moeten worden ingedeeld,

---

³¹ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij de bijlagen bij de verordeningen nrs. 2886/89, 2472/90, 2587/91, 2505/92, 2551/93 en 3115/94.

want zij kunnen op de centrale eenheid worden aangesloten en zijn speciaal ontworpen om van een automatisch gegevensverwerkend systeem deel uit te maken. Zij beantwoorden namelijk niet aan de definitie van „delen” of „toebehoren”, want het woord „deel” impliceert de aanwezigheid van een geheel, voor de werking waarvan het noodzakelijk is, hetgeen niet het geval is voor netwerkkaarten. De kenmerken van netwerkkaarten sluiten dichter aan bij de voorbeelden van een „eenheid” die in de toelichtingen bij het geharmoniseerde systeem van de WDO worden vermeld.

In die context verklaart het Hof voor recht dat aantekening 5 B op hoofdstuk 84 van de GN zich niet verzet tegen de indeling onder GN-post 8471 van netwerkkaarten die zijn bestemd om in automatische gegevensverwerkende machines te worden geïnstalleerd. Tussen juli 1990 en mei 1995 moesten die kaarten dus als eenheden van dergelijke machines onder post 8471 worden ingedeeld, omdat zij aan de in deze aantekening gestelde voorwaarden voor „eenheden” voldoen, aangezien zij op de centrale eenheid kunnen worden aangesloten en speciaal zijn ontworpen om van een automatisch gegevensverwerkend systeem deel uit te maken.

Arrest van 20 juni 2013, Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

„Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Product op basis van suiker dat bestaat uit 65 % lysinesulfaat en 35 % onzuiverheden uit het vervaardigingsproces – Verordening (EG) nr. 1719/2005 – Verordening (EG) nr. 1265/2001 – Productierestitutie voor bepaalde in de chemische industrie gebruikte producten – Communautaire steun die ten onrechte is uitbetaald – Terugbetaling – Vertrouwensbeginsel”

De Deense onderneming Agroferm heeft tot en met juni 2006 in een fabriek te Esbjerg (Denemarken) lysinesulfaat heeft vervaardigd. Lysineproducten worden vervaardigd op basis van suiker, het basisproduct daarvan.

In mei 2004 heeft Agroferm bij de Deense douaneautoriteiten een verzoek ingediend tot voorafgaande goedkeuring van de toekenning van restituties voor de productie van lysinesulfaat. In dit verzoek heeft zij aangegeven dat het product dat zij wou vervaardigen lysinesulfaat betrof, dat volgens haar onder post 2922 van de GN³² viel. Voornoemde autoriteiten hebben dit verzoek toegewezen, waarop Agroferm op regelmatige tijdstippen productierestituties heeft ontvangen voor de hoeveelheden suiker die zij voor de vervaardiging van lysinesulfaat gebruikte.

Het door de Deense douaneautoriteiten aangezochte Comité douanewetboek heeft gepreciseerd dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde bereiding in hoofdstuk 23 van de GN en niet in hoofdstuk 29 ervan moest worden ingedeeld.

Bij besluit van 10 augustus 2006 heeft het Direktorat for FødevareErhverv (Deens levensmiddelenagentschap; hierna: „Direktorat”) Agroferm ervan in kennis gesteld dat, na raadpleging van de Europese Commissie en het Comité douanewetboek, voortaan vaststond dat de door deze onderneming vervaardigde producten niet als

³² GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1719/2005.

lysineproducten in de zin van GN-post 2922 mochten worden ingedeeld en dat zij dan ook geen aanspraak kon maken op productierestituties. Vervolgens heeft het Direktorat beslist dat Agroferm een bedrag moest terugbetalen dat overeenstemde met de productierestituties die tussen augustus 2004 en maart 2006 waren ontvangen, over welk bedrag partijen in het hoofdgeding het oneens zijn.

Agroferm heeft bij het Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (Deens ministerie van Voedselvoorziening, Landbouw en Visserij; hierna: „Ministerie“) bezwaar gemaakt tegen de besluiten van het Direktorat. Het Ministerie heeft de besluiten van het Direktorat op alle punten gevolgd en overwogen dat Agroferm niet te goeder trouw had gehandeld toen zij om de toekenning van productierestituties had verzocht.

Agroferm heeft beroep ingesteld tegen dat besluit van het Ministerie. In die omstandigheden heeft de verwijzende rechter besloten om het Hof drie prejudiciële vragen te stellen.

Met zijn eerste vraag wil de verwijzende rechter in wezen vernemen of een product als dat van het hoofdgeding, dat uit lysinesulfaat en onzuiverheden uit het vervaardigingsproces bestaat, onder de GN-posten 2309, 2922 of 3824 valt.

Wat GN-post 2922 betreft, merkt het Hof op dat in aantekening 1, onder a), op hoofdstuk 29 van de GN is bepaald dat de posten van dit hoofdstuk uitsluitend betrekking hebben op geïsoleerde chemisch welbepaalde organische verbindingen, ook indien zij onzuiverheden bevatten.

Het Hof wijst er in dit verband op dat het litigieuze lysinesulfaatproduct een chemisch welbepaalde organische verbinding was die ongeveer 65 % lysinesulfaat en 35 % uit het toegepaste gistingsproces afkomstige celmassa bevatte. Deze celmassa, die voedingsstoffen met een hoge biologische waarde bevatte, was bovendien doelbewust in dat product behouden om het geschikter te maken voor gebruik als additief in diervoeding en om te verhinderen dat lysinesulfaat het vocht zou absorberen.

Volgens het Hof rijst dan ook de vraag of deze celmassa kan worden aangemerkt als een onzuiverheid waarvan de aanwezigheid volgens aantekening 1, onder a), op hoofdstuk 29 van de GN niet afdoet aan de indeling in de posten van dit hoofdstuk.

Het Hof constateert in dit verband dat er volgens aantekening 1 op hoofdstuk 29 van de GN weliswaar onzuiverheden mogen voorkomen, maar dat deze noodzakelijkerwijs een residueel karakter moeten hebben, zodat zij niet afdoen aan het „geïsoleerde“ voorkomen van de betrokken organische verbinding. Bovendien blijkt uit aantekening 1, onder f) en g), op hoofdstuk 29 van de GN dat de posten van dit hoofdstuk met name betrekking kunnen hebben op de in deze aantekening 1, onder a), bedoelde producten, waaraan verschillende stoffen zijn toegevoegd die voor de bewaring of het transport ervan noodzakelijk zijn of die de identificatie ervan kunnen vergemakkelijken, of waarbij de toevoeging uit veiligheidsoverwegingen is ingegeven, voor zover deze toevoegingen het product niet eerder geschikt maken voor bijzondere toepassingen dan voor het algemene gebruik ervan.

Waar in aantekening 1, onder f) en g), op dat hoofdstuk 29 is bepaald dat de toevoeging van andere stoffen aan mogelijkserwijs in dit hoofdstuk in te delen producten aan

bepaalde specifieke voorwaarden inzake met name veiligheid of identificatie moet voldoen en daarbij het algemene gebruik van het betrokken product moet worden gehandhaafd, moet worden geconstateerd dat dit a fortiori geldt voor de in aantekening 1, onder a), van dat hoofdstuk genoemde onzuiverheden.

Het Hof verduidelijkt dat een product dat uit het vervaardigingsproces resulterende onzuiverheden bevat die het geschikt maken voor bijzondere toepassingen die verschillen van het algemene gebruik ervan, niet meer als „geïsoleerd” in de zin van aantekening 1, onder a), op hoofdstuk 29 van de GN kan worden beschouwd, aangezien dergelijke onzuiverheden beslissend zijn voor het gebruik ervan.

In casu worden de onzuiverheden na de gisting in het litigieuze product behouden om het geschikt te maken voor een bijzonder gebruik, als toevoegingsmiddel voor volledige diervoeders die een bepaald aantal voedingsstoffen met een hoge biologische waarde bevatten, en niet zozeer voor het gebruik ervan in het algemeen.

Het Hof concludeert dan ook dat een product als dat van het hoofdgeding niet in GN-post 2922 kon worden ingedeeld en zet vervolgens uiteen dat dit product voldeed aan de voorwaarden om in GN-post 2309 te worden ingedeeld. Wat GN-post 3824 betreft, merkt het Hof op dat dit een restpost betreft, die uitsluitend geldt wanneer het betrokken product in geen enkele andere post kan worden ingedeeld.

Derhalve verklaart het Hof voor recht dat een product als dat van het hoofdgeding, als bereiding van de soort die wordt gebruikt voor het voederen van dieren, in post 2309 moet worden ingedeeld.

Met zijn tweede en derde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen van het Hof te vernemen of het recht van de Unie eraan in de weg staat dat de nationale douaneautoriteiten, gelet op het overeenkomstig het nationale recht in acht te nemen rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, enerzijds, een door de producent te goeder trouw ontvangen onverschuldigd bedrag aan productierestituties voor lysinesulfaat terugvorderen, en anderzijds, de betaling van productierestituties voor dat product, die zij aan deze producent hadden toegezegd, weigeren.

Het Hof verwijst om te beginnen naar zijn vaste rechtspraak dat het niet in strijd met het Unierecht kan worden geacht dat het nationale recht inzake de intrekking van bestuurshandelingen en de terugvordering van door de overheid ten onrechte betaalde bedragen, naast het rechtmatigheidsbeginsel tevens rekening houdt met het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien deze beginselen deel uitmaken van de rechtsorde van de Unie. Deze beginselen moeten bijzonder streng worden toegepast in geval van een regeling die financiële consequenties kan hebben.

Het vertrouwensbeginsel kan echter niet tegen een duidelijke Unierechtelijke bepaling worden ingeroepen en een daarmee strijdige gedraging van een met de toepassing van het Unierecht belaste nationale autoriteit kan bij een marktdeelnemer geen gewettigd vertrouwen op een met het Unierecht strijdige behandeling wekken.

Derhalve kan een marktdeelnemer slechts een gewettigd vertrouwen hebben dat hij een productierestitutie zal krijgen wanneer het door hem vervaardigde product valt onder de post of het hoofdstuk van de GN als in het restitutedocument is aangegeven.

Het Hof verklaart dan ook voor recht dat het vertrouwensbeginsel niet eraan in de weg staat dat de nationale douaneautoriteiten het reeds door de producent ontvangen onverschuldigde bedrag aan productierestituties voor lysinesulfaat terugvorderen en de betaling van productierestituties voor dat product, die zij aan deze producent hadden toegezegd, weigeren.

Arrest van 5 september 2019, TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

„Prejudiciële verwijzing – Verordening (EEG) nr. 2658/87 – Douane-unie en gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Onderverdeling 8504 40 30 – Statische omvormers – Indelingscriteria – Voornaamste bestemming”

TDK-Lambda Germany is een dochteronderneming van de in Tokio (Japan) gevestigde vennootschap TDK-Lambda Corporation, die actief is op het gebied van de ontwikkeling, de productie, het verhandelen en de dienst na verkoop van elektronische apparaten en onderdelen, waaronder met name elektrische voedingen.

Tussen 2013 en 2014 heeft zij 75 maal gestabiliseerde voedingseenheden (hierna: „betrokken omvormers”) in de Unie ingevoerd, waarbij zij in de douaneaangiften heeft aangegeven dat de betrokken omvormers moesten worden ingedeeld onder onderverdeling 8504 40 30 van de GN als goederen uit derde landen, die zijn vrijgesteld van douanerechten.

Bij een douanecontrole in 2015 heeft de douaneautoriteit zich op het standpunt gesteld dat de betrokken omvormers – als gestabiliseerde voedingseenheden – statische omvormers waren die niet konden worden geacht „van de soort [te zijn die wordt] gebruikt voor telecommunicatietoestellen, automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor” in de zin van onderverdeling 8504 40 30 van de GN. Derhalve konden zij niet worden beschouwd als goederen uit derde landen die zijn vrijgesteld van douanerechten, maar vielen zij onder onderverdeling 8504 40 90 van deze nomenclatuur, dat wil zeggen goederen uit derde landen die zijn onderworpen aan het douanetarief van 3,3 %.

Op basis hiervan heeft de douaneautoriteit een naheffingsaanslag voor invoerrechten opgelegd. Bij beschikking van 30 augustus 2016 heeft zij het door TDK-Lambda Germany tegen deze naheffingsaanslag ingediende bezwaar afgewezen, waarop deze onderneming beroep bij de verwijzende rechter, waarbij zij met name de tariefindeling van de betrokken omvormers onder onderverdeling 8504 40 90 van de GN heeft betwist.

In deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag gesteld of onderverdeling 8504 40 30 van de GN³³ aldus moet worden uitgelegd dat het voor een indeling onder deze onderverdeling volstaat dat statische omvormers op grond van hun technische kenmerken en objectieve eigenschappen gebruikt kunnen worden voor

---

³³ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versies zoals die achtereenvolgens voortvloeien uit uitvoeringsverordening nr. 927/2012 en uitvoeringsverordening nr. 1001/2013.

„telecommunicatietoestellen, automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor” in de zin van deze onderverdeling.

Wat betreft de indeling van producten onder een post met betrekking tot een bepaalde vorm van gebruik, dat wil zeggen een post die een indelingscriterium bevat dat is gebaseerd op een bepaald gebruik van de betrokken goederen, roept het Hof om te beginnen in herinnering dat het in te delen product niet enkel en alleen voor dat gebruik hoeft te zijn bestemd. Het is voldoende dat het product hoofdzakelijk voor het in de betrokken post vermelde gebruik bestemd is

Wat de betrokken onderverdeling aangaat, merkt het Hof op dat noch in de bewoordingen ervan, noch in de aantekeningen bij de afdelingen of hoofdstukken wordt verduidelijkt of het voor de vaststelling dat een statische omvormer „van de soort [is die wordt] gebruikt voor telecommunicatietoestellen, automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor” in de zin van deze onderverdeling, volstaat dat deze omvormer, gelet op de technische kenmerken en objectieve eigenschappen ervan, met deze producten kan worden gebruikt.

De bewoordingen van onderverdeling 8504 40 30 van de GN verwijzen echter duidelijk naar een specifiek gebruik van de erin bedoelde statische omvormers, namelijk het gebruik voor telecommunicatietoestellen, automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor. Bovendien wordt in de GN-toelichtingen bij deze onderverdeling bevestigd dat het gaat om een post die een indelingscriterium bevat dat is gebaseerd op een specifiek gebruik van de betrokken goederen.

Zo kan in het geval van statische omvormers die, zoals de betrokken omvormers, onder onderverdeling 8504 40 30 van de GN kunnen vallen, het enkele feit dat zij kunnen worden gebruikt met de in deze onderverdeling bedoelde toestellen niet volstaan om deze omvormers onder deze onderverdeling in te delen, tenzij de voornaamste bestemming ervan in overeenstemming is met het in deze onderverdeling bedoelde gebruik.

Het Hof merkt in dit verband ten eerste op dat onderverdeling 8504 40 30 onder post 8504 40 van de GN, in tegenstelling tot de andere onderverdelingen van deze post, verwijst naar statische omvormers voor een specifiek gebruik, namelijk het gebruik voor telecommunicatietoestellen, automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor. In dergelijke omstandigheden kan uit het ontbreken van een verduidelijking betreffende het uitsluitende gebruik of het hoofdgebruik voor de producten van onderverdeling 8504 40 30 niet worden afgeleid dat elke omvormer die in beginsel compatibel is met deze producten, onder deze onderverdeling kan vallen.

Ten tweede herinnert het Hof eraan dat het afgeleide recht, zoals de GN, voor zover mogelijk in overeenstemming met de door de Unie gesloten internationale overeenkomsten moet worden uitgelegd. Onderverdeling 8504 40 30 van de GN weerspiegelt namelijk de verbintenissen van de Unie in de ITA. Derhalve moet zij worden uitgelegd in overeenstemming met deze overeenkomst en met het doel ervan, de markttoegangsmogelijkheden voor informatietechnologieproducten te verbeteren.

Gelet op de bijzondere context van onderverdeling 8504 40 30 van de GN, acht het Hof de uitlegging dat deze onderverdeling alleen betrekking heeft op statische omvormers

die hoofdzakelijk bestemd zijn om te worden gebruikt met telecommunicatietoestellen, automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor, verenigbaar met de door de ITA nagestreefde doelstellingen.

Het Hof verklaart derhalve voor recht dat onderverdeling 8504 40 30 van de GN aldus moet worden uitgelegd dat statische omvormers als die van het hoofdgeding slechts onder deze onderverdeling kunnen vallen, indien zij hoofdzakelijk bestemd zijn om te worden gebruikt met „telecommunicatietoestellen, automatische gegevensverwerkende machines en eenheden daarvoor” in de zin van deze onderverdeling.

2.4. Functie van het product

Arrest van 7 november 2002, Lohmann en Medi Bayreuth (C-260/00 tot en met C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Indeling van polsbandages, steungordels voor de rug en elleboog- en kniebandages in de gecombineerde nomenclatuur – Aantekening 1, onder b), op hoofdstuk 90 van de gecombineerde nomenclatuur”

In deze gevoegde zaken heeft de verwijzende rechter het Hof onder meer de vraag gesteld op basis van welke criteria kan worden bepaald of producten als polsbandages, rug-, elleboog- en kniebandages kunnen worden ingedeeld onder post 9021 van de GN³⁴.

Het Hof herinnert in dit verband aan zijn vaste rechtspraak dat in het belang van de rechtszekerheid en van een gemakkelijke controle het beslissende criterium voor de tariefindeling van goederen in beginsel moet worden gezocht in hun objectieve kenmerken en eigenschappen, zoals deze in de tekst van de posten van het GDT en in de aantekeningen bij de afdelingen of hoofdstukken zijn omschreven.

Het Hof constateert dat de in het hoofdgeding bedoelde producten niet in de tekst van de GN-posten en evenmin in de aantekeningen bij de afdelingen of hoofdstukken ervan uitdrukkelijk worden vermeld.

Het Hof roept in dit verband in herinnering dat orthopedische artikelen en toestellen volgens de eerste toelichting bij post 9021 dienen voor hetzij „het voorkomen of verhelpen van lichamelijke misvormingen”, hetzij „het ondersteunen of op hun plaats houden van organen, na ziekte of operatie”.

In de op deze omschrijving volgende lijst met voorbeelden van dergelijke artikelen en toestellen wordt hier en daar aangegeven dat het betrokken product op maat vervaardigd moet zijn (orthopedisch schoeisel, speciale binnenzolen). Op grond hiervan heeft het Hof geoordeeld dat sandalen en schoenen die kunnen worden gelijkgesteld met in serie vervaardigde binnenzolen of met in serie geproduceerd schoeisel waarvan

³⁴ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1734/96.

de binnenzool de welving van de voetzool steunt, geen „orthopedische artikelen” zijn die onder GN-post 9021 vallen.

Het Hof merkt op dat voor de meeste van de in deze lijst vermelde producten een dergelijk vereiste echter niet is opgenomen.

Ten aanzien van toestellen tegen het scheefgroeien en tegen andere vervormingen van de ruggengraat, alsmede medisch-chirurgische korsetten en gordels, wordt in de eerste toelichting bij post 9021 verklaard dat toestellen die worden gekenmerkt door de aanwezigheid van elementen die kunnen worden aangepast aan de patiënt, onder deze post vallen. Dezelfde toelichting preciseert dat de „speciale vorm en uitvoering van deze artikelen beantwoorden aan een bepaalde orthopedische functie, waardoor zij verschillen van gewone korsetten en gordels, ook al dienen deze laatste eveneens om organen te ondersteunen en op de goede plaats te houden”.

Het Hof concludeert dan ook dat het vereiste dat de producten op maat vervaardigd zijn of ten minste aan de patiënt kunnen worden aangepast, te verklaren is door de wens om onder GN-post 9021 geen „gewone” producten in te delen, dat wil zeggen producten die niet de kenmerken bezitten van de producten die vermeld worden in de eerste toelichting bij GN-post 9021. Volgens de GS-toelichtingen omvat hoofdstuk 90 van de GN namelijk een reeks van instrumenten en toestellen die over het algemeen vooral worden gekenmerkt door hun zorgvuldige vervaardiging en hun grote precisie.

Om die reden wordt volgens het Hof in de eerste toelichting bij GN-post 9021 het criterium van vervaardiging op maat gehanteerd om orthopedisch schoeisel te onderscheiden van gewoon schoeisel, het criterium van aanpasbaarheid aan de patiënt, de aard van het materiaal waaruit het product is vervaardigd of de aanwezigheid van versterkte delen om bepaalde corrigerende toestellen te onderscheiden van gewone korsetten of gordels, en het criterium van de specifieke functie van het product om orthopedische suspensoirs te onderscheiden van gewone suspensoirs van breiwerk. Tot de criteria op grond waarvan eenvoudige of gewone producten kunnen worden onderscheiden van producten die een medische functie vervullen, behoren dus de wijze van vervaardiging van het betrokken product, de aard van het materiaal waaruit zij zijn vervaardigd, de mogelijkheid deze producten aan te passen aan de handicaps die zij moeten verhelpen, of andere bijzondere kenmerken, met name hun specifieke functie.

Gelet op deze overwegingen verklaart het Hof voor recht dat GN-post 9021 aldus moet worden uitgelegd dat onder deze post producten als polsbandages, steungordels voor de rug en elleboog- en kniebandages vallen, wanneer deze producten kenmerken vertonen die deze, met name door het materiaal waaruit zij zijn vervaardigd, hun wijze van gebruik of hun aanpasbaarheid aan specifieke handicaps van de patiënt, onderscheiden van gewone gordels en bandages voor algemeen gebruik.

Arrest van 18 juli 2007, Olicom (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Indeling in de gecombineerde nomenclatuur – Automatische gegevensverwerkende machines – Netwerkkarten met modemfunctie – Begrip „eigen functie”

In de periode van 1996 tot 1999 heeft Olicom apparatuur voor computernetwerken, in het bijzonder netwerkkaarten die bestemd waren om in draagbare computers te worden gestoken ingevoerd, die zij onder post 8471 van de GN heeft ingedeeld. Deze kaarten ontvangen signalen, zetten deze om en verzenden ze van een computer naar andere computers in het netwerk.

De kaarten komen voort uit een verdere ontwikkeling van zuivere LAN-producten en zijn aldus ontworpen dat de WAN-functie niet kan werken zonder de LAN-functie, terwijl deze laatste echter ook blijft werken wanneer de WAN-functie is uitgeschakeld.

Op grond van punt 4 van de bijlage bij verordening nr. 1165/95, dat bepaalt dat kaarten die bestemd zijn voor het gebruik in via kabels verbonden computers en die het mogelijk maken om gegevens via een lokaal netwerk uit te wisselen zonder gebruikmaking van een modem, moeten worden ingedeeld onder post 8517, hetgeen heeft geleid tot een verhoging van de te betalen tarieven, hebben de Deense autoriteiten besloten de door Olicom verschuldigde douanerechten na te vorderen. Deze laatste is tegen dit besluit opgekomen.

Bij arrest van 10 mei 2001, Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)), heeft het Hof verordening nr. 1165/95 ongeldig verklaard voor zover daarbij de in punt 4 van de bijlage bij deze verordening bedoelde netwerkkaarten zijn ingedeeld onder GN-post 8517.

Op grond van de richtlijnen met betrekking tot de uitlegging van voornoemd arrest, die door de Commissie zijn opgesteld en aan de lidstaten zijn gericht, heeft Olicom terugbetaling van de douanerechten met betrekking tot de netwerkkaarten met uitsluitend de LAN-functie verkregen. De Deense bevoegde autoriteiten hebben geweigerd de op de gecombineerde kaarten betrekking hebbende rechten terug te betalen, omdat zij van mening waren dat deze kaarten als toestellen voor telecommunicatie onder post 8517 moeten worden ingedeeld, omdat zij tevens over een modemfunctie beschikken.

Olicom heeft deze indeling van de gecombineerde kaarten aangevochten en heeft na uitputting van de administratieve beroepen het geschil voor het Østre Landsret aangebracht. Deze rechter heeft de Deense autoriteiten verzocht om de zaak aan het Comité douanewetboek voor te leggen. Deze laatste heeft een advies uitgebracht, waarin het verklaart dat de gecombineerde kaarten moeten worden ingedeeld onder post 8517.

In deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag gesteld of gecombineerde kaarten die bedoeld zijn om in draagbare computers te worden gestoken, na 1 januari 1996 als gegevensverwerkende machines onder post 8471 van de GN³⁵ of als toestellen voor telecommunicatie onder post 8517 daarvan moeten worden ingedeeld. In verband daarmee heeft hij het Hof gevraagd of voor die indeling het begrip „eigen functie” in aantekening 5 E op hoofdstuk 84 van de GN aldus moet worden uitgelegd dat daarvoor is vereist dat de modemfunctie van deze kaarten zelfstandig

---

³⁵ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 3009/95.

zonder een automatische gegevenswerkende machine kan werken, of dat het volstaat dat deze kaarten over een dergelijke functie beschikken.

Na te hebben herinnerd aan de conclusies uit zijn eerste rechtspraak over netwerkkaarten, constateert het Hof dat moet worden onderzocht of deze rechtspraak kan worden toegepast op gecombineerde kaarten, die kunnen worden gebruikt voor de uitwisseling van gegevens via externe netwerken omdat zij over de modemfunctie beschikken.

Het Hof merkt daarover op dat gecombineerde kaarten inderdaad aan de drie voorwaarden als bedoeld in aantekening 5 E op hoofdstuk 84 van de GN voldoen, aangezien zij uitsluitend worden gebruikt wanneer zij in draagbare computers zijn gestoken, zij uitsluitend werken indien zij op dit soort computer zijn aangesloten en zij in staat zijn om de binnenkomende signalen om te zetten in gegevens die bruikbaar zijn voor een automatische gegevensverwerkende machine en de uitgaande signalen in gegevens die extern bruikbaar zijn, ongeacht of zij binnen een lokaal netwerk (LAN) of in een extern netwerk (WAN) worden overgedragen.

Dergelijke kaarten vervullen geen „eigen functie” in de zin van aantekening 5 E op hoofdstuk 84 van de GN. De „eigen functie” die wordt vervuld door een machine die werkt met een automatische gegevensverwerkende machine, moet namelijk een „andere dan automatische gegevensverwerking” zijn. Aangezien gecombineerde kaarten bestemd zijn om informatie over te brengen tussen verscheidene computers en daartoe externe signalen bij binnenkomst begrijpelijk maken voor de computer en de uitgaande signalen die door deze laatste zijn verwerkt, omzetten in extern bruikbare signalen, ongeacht of het ontvangen of verzonden signaal analoog of digitaal is, bestaat de door hen vervulde functie in gegevensverwerking.

In deze omstandigheden concludeert het Hof dat gecombineerde kaarten die bedoeld zijn om in draagbare computers te worden gestoken en die kunnen worden gebruikt voor de uitwisseling van gegevens via externe netwerken omdat zij over de modemfunctie beschikken, na 1 januari 1996 als gegevensverwerkende machines onder GN-post 8471 moeten worden ingedeeld.

Arrest van 11 december 2008, Kip Europe e.a. (C-362/07 en C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Tariefindeling – Multifunctionele apparaten – Apparaten die bestaan uit een laserprint- en een scanmodule, met kopieerfunctie – Post 8471 – Post 9009”

In deze zaak is aan het Hof onder meer de vraag voorgelegd of aantekening 5 E op hoofdstuk 84 van de GN³⁶ aldus moet worden uitgelegd dat apparaten moeten worden geacht „een eigen functie, andere dan automatische gegevensverwerking” in de zin van deze aantekening te vervullen, omdat zij niet alleen beschikken over een print- en een

---

³⁶ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1719/2005.

scanfunctie, die zij vervullen terwijl zij op een automatische gegevensverwerkende machine zijn aangesloten, maar ook over een zelfstandige functie als kopieertoestel.

Het Hof merkt in dit verband op dat de Franse, de Nederlandse en de Poolse regering alsmede de Commissie van mening zijn dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde apparaten ingevolge aantekening 5 E op hoofdstuk 84 van de GN niet onder post 8471 kunnen worden ingedeeld, aangezien deze apparaten, voor zover daarmee ook fotokopieën kunnen worden gemaakt wanneer zij niet op een automatische gegevensverwerkende machine zijn aangesloten, „een eigen functie, andere dan automatische gegevensverwerking” in de zin van deze aantekening vervullen.

Volgens het Hof kan deze stelling echter niet worden aanvaard.

Uit de bewoordingen van aantekening 5 E op hoofdstuk 84 van de GN blijkt namelijk dat de „eigen functie” die wordt vervuld door een machine die werkt met een automatische gegevensverwerkende machine, een „andere dan automatische gegevensverwerking” moet zijn.

Bovendien blijkt uit de algemene opzet en het doel van deze aantekening dat de daarin gebezigde formulering „worden ingedeeld onder de post die overeenkomstig hun functie in aanmerking komt” er niet toe strekt om een functie van het in te delen apparaat voorrang te verlenen boven andere functies ervan die onder de gegevensverwerking vallen, maar beoogt te verhinderen dat apparaten met een andere functie dan gegevensverwerking zouden worden ingedeeld onder post 8471 om de enkele reden dat zij een automatische gegevensverwerkende machine bevatten of in samenhang daarmee worden gebruikt.

Volgens het Hof is deze uitlegging bevestigd in het arrest van 17 maart 2005, Ikegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), waarin het Hof heeft geoordeeld dat een toestel waarvan de basisuitrusting automatische gegevensverwerking mogelijk maakt, toch moet worden geacht een eigen functie te vervullen in de zin van aantekening 5 E op hoofdstuk 84 van de GN, aangezien het toestel, zoals het is uitgerust, bij ontbreken van de passende software niet kan worden gebruikt voor andere doeleinden dan de opname en de weergave van beelden en geluiden in het kader van de videobewaking.

Uit de gegevens in de stukken die in het kader van de onderhavige procedures aan het Hof zijn overgelegd, blijkt daarentegen dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde apparaten niet alleen beschikken over een kopieerfunctie, die niet onder de gegevensverwerking valt, maar eveneens over een print- en een scanfunctie.

Het Hof verklaart dan ook voor recht dat aantekening 5 E op hoofdstuk 84 van de GN aldus moet worden uitgelegd dat alleen apparaten die een automatische gegevensverwerkende machine bevatten of zijn aangesloten op een dergelijke machine en waarvan de functie niet onder de automatische gegevensverwerking valt „een eigen functie, andere dan automatische gegevensverwerking” vervullen.

Arrest van 11 juni 2015, Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

„Prejudiciële verwijzing – Verordening (EEG) nr. 2658/87 – Douane-unie en gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Post 8543 70 – Elektrische machines, apparaten en toestellen, met een eigen functie, niet genoemd of niet begrepen onder andere posten van hoofdstuk 85 van de gecombineerde nomenclatuur – Postonderverdelingen 8543 70 10 en 8543 70 90 – Leestoestellen voor elektronische boeken met vertaal- of woordenboekfunctie”

Amazon is een onderneming die onder meer leestoestellen voor elektronische boeken invoert. Deze toestellen beschikken, naast de voor het lezen van elektronische boeken vereiste hard- en software, over een spraakoptie, een programma voor weergave van audioformaten en een woordenboekfunctie.

De in 2011 door Amazon in Duitsland ingevoerde leestoestellen voor elektronische boeken zijn door de bevoegde douaneautoriteiten ingedeeld onder GN-postonderverdeling 8543 70 90. Amazon heeft bezwaar tegen deze indeling gemaakt. Het hoofddouanekantoor heeft deze leestoestellen bij besluit van 20 oktober 2011 heringedeeld onder GN-postonderverdeling 8543 70 10.

Amazon heeft in oktober 2011 een ander kantoor, namelijk het Hauptzollamt Hannover (hoofddouanekantoor van Hannover, Duitsland; hierna: „HZA”) om een BTI verzocht, waarbij zij indeling van deze leestoestellen onder GN-postonderverdeling 8543 70 10 in overweging heeft gegeven. Het HZA heeft deze leestoestellen in de BTI echter ingedeeld onder GN-postonderverdeling 8543 70 90 op grond dat de hoofdfunctie ervan ligt in de weergave van de in elektronische vorm opgeslagen boeken en niet in de vertaal- of woordenboekfunctie.

Daarop heeft Amazon beroep ingesteld bij het Finanzgericht Hamburg (fiscale rechtbank Hamburg, Duitsland), dat bij vonnis van 14 februari 2013 het HZA heeft gelast een BTI te verstrekken waarbij de in het hoofdgeding aan de orde zijnde leestoestellen worden ingedeeld onder GN-postonderverdeling 8543 70 10. Het HZA heeft tegen dat vonnis cassatieberoep bij de verwijzende rechter ingesteld.

De verwijzende rechter heeft het Hof daarna de vraag voorgelegd of de GN³⁷ aldus moet worden uitgelegd dat leestoestellen voor elektronische boeken met een vertaal- of woordenboekfunctie moeten worden ingedeeld onder postonderverdeling 8543 70 10 als elektrische machine met vertaal- of woordenboekfuncties dan wel onder postonderverdeling 8543 70 90 als ander elektrisch toestel.

Het Hof merkt op voorhand op dat de verwijzende rechter blijkens zijn vragen en toelichtingen van oordeel is dat de hoofdfunctie van de in geding zijnde leestoestellen de leesfunctie is.

Er is geen enkele GN-postonderverdeling waarvan de tekst uitdrukkelijk verwijst naar een elektrisch toestel met de leesfunctie als hoofdfunctie. Daaruit kan evenwel niet worden afgeleid dat een toestel, bij gebreke van een GN-postonderverdeling die

---

³⁷ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 861/2010.

nauwkeurig met de hoofdfunctie ervan overeenkomt, moet worden ingedeeld onder een specifieke postonderverdeling op basis van een van de bijfuncties ervan.

Bij de indeling van een product dient namelijk geen rekening te worden gehouden met een van de bijfuncties maar met de hoofdfunctie ervan, ook al ontbreekt een GN-postonderverdeling die specifiek overeenkomt met deze hoofdfunctie.

Bij gebreke van een GN-postonderverdeling die overeenkomt met de hoofdfunctie van een product, moet dat product dan ook worden ingedeeld onder een sluitpost van de GN.

Het Hof concludeert derhalve dat een leestoestel voor elektronische boeken met een vertaal- of woordenboekfunctie moet worden ingedeeld onder postonderverdeling 8543 70 90, als ander elektrisch toestel, en niet onder postonderverdeling 8543 70 10, als elektrische machine met vertaal- of woordenboekfuncties, wanneer deze functie niet de hoofdfunctie ervan is, waarbij het aan de verwijzende rechter is om dit te verifiëren.

III. Bronnen van de regeling die van toepassing is op de tariefindelingsprocedure

1. Toelichtingen

1.1. Toelichtingen van de WDO

Arrest van 15 mei 2014, Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

„Prejudiciële verwijzing – Tariefindeling – Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Afdeling XVI, aantekening 2 – Posten 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 en 8473 – Begrippen ‚delen‘ en ‚goederen‘ – Delen en toebehoren (motoren, voedingseenheden, lasers, generatoren, kabels en heat sealers) bestemd voor gebruik in automatische programmeersystemen – Geen indeling onder post 8473 bij voorrang boven de andere posten van de hoofdstukken 84 en 85”

In de loop van 2002 tot en met 2005 voerde Data I/O in automatische programmeersystemen gebruikte elektrische motoren, voedingseenheden, lasers, generatoren, kabels en heat sealers (hierna samen: „betrokken goederen”) uit de Verenigde Staten in Duitsland in.

De ingevoerde goederen werden aangegeven onder GN-post 8471 en in het vrije verkeer gebracht zonder inning van douanerechten. Na een controle achteraf vorderde het Hauptzollamt München (douaneadministratie te München, Duitsland, dat van mening was dat de elektrische motoren, voedingseenheden, lasers, generatoren, kabels en heat sealers onder de GN-posten 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 respectievelijk 8422 moesten worden ingedeeld, de uit deze indeling voortvloeiende invoerrechten na.

In deze context heeft Data I/O beroep ingesteld bij de verwijzende rechter. Tot staving van haar beroep voert zij aan dat de betrokken goederen als delen van een onder GN-post 8471 vallende machine moeten worden ingedeeld onder GN-post 8473.

Aangezien de verwijzende rechter betwijfelt of deze indeling verenigbaar is met aantekening 2, onder a), van afdeling XVI van de GN³⁸, heeft hij het Hof de vraag gesteld of deze aantekening aldus moet worden uitgelegd dat een goed dat zowel onder post 8473 van deze nomenclatuur, als deel van een onder post 8471 van deze nomenclatuur vallende machine, als onder een van de posten 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 en 8544 van dezelfde nomenclatuur, als apart product, kan worden ingedeeld, moet worden ingedeeld onder post 8473 of onder een van deze laatste posten.

Na te hebben gepreciseerd dat aantekening 2 van afdeling XVI van de GN slechts van toepassing is op de tariefindeling van „delen van machines”, merkt het Hof op dat uit zijn rechtspraak over post 8473 en aantekening 2, onder b), van afdeling XVI van de GN volgt dat het begrip „delen” impliceert dat er sprake is van een geheel, voor de werking waarvan deze delen onmisbaar zijn. Voor de kwalificatie van een goed als „deel” volstaat het niet om aan te tonen dat de machine zonder dit goed niet de functie kan vervullen waarvoor zij is bestemd. Ook moet worden aangetoond dat de mechanische of elektrische werking van de betrokken machine afhankelijk is van dit goed.

In de eerste plaats is GN-post 8473, voor zover hij ziet op delen en toebehoren waarvan kan worden onderkend dat zij uitsluitend of hoofdzakelijk bestemd zijn voor machines, apparaten of toestellen die onder de GN-posten 8469 tot en met 8472 vallen, een generieke post.

In de tweede plaats is aantekening 2, onder b), van afdeling XVI van de GN blijkens de tekst ervan enerzijds alleen van toepassing op de delen van machines die niet vatbaar zijn voor indeling krachtens punt a van deze aantekening, omdat zij geen aparte producten vormen die als zodanig onder de specifieke posten van hoofdstuk 84 of hoofdstuk 85 van de GN vallen. Anderzijds staat deze aantekening, die een regel van indeling op grond van de bestemming van het deel van de betrokken machine vaststelt, uitdrukkelijk toe dat een dergelijk deel onder GN-post 8473 wordt ingedeeld.

Een indeling onder GN-post 8473 is dus slechts mogelijk wanneer er geen tariefpost is voor indeling van het betrokken deel als apart product. GN-post 8473 geldt bijgevolg als een sluitpost en is dus subsidiair aan de posten krachtens welke een deel van een machine als apart product kan worden ingedeeld.

Het Hof concludeert in dit verband dat aantekening 2, onder a), van afdeling XVI van de GN niet bepaalt dat delen van een machine bij voorrang onder GN-post 8473 moeten worden ingedeeld, veeleer dan onder een andere post van de hoofdstukken 84 en 85 van de GN. Integendeel, krachtens punt a van deze aantekening is de indeling van een deel van een machine onder post 8473 subsidiair aan de indeling van het deel als een goed.

---

³⁸ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versies zoals die achtereenvolgens voortvloeien uit de verordeningen nrs. 2031/2001, 1832/2002, 1789/2003 en 1810/2004.

Uit de GS-toelichtingen op hoofdstuk 85 van de GN vloeit weliswaar voort dat een machine, apparaat of toestel, vatbaar voor tariefindeling onder een post van zowel GN-hoofdstuk 84 als GN-hoofdstuk 85, onder de eerste van deze posten dient te worden ingedeeld. Het Hof merkt echter niettemin op dat de in deel A, eerste alinea, van de GS-toelichtingen op hoofdstuk 85 van dit systeem gehuldigde regel niet van toepassing is op de tariefindeling van delen van machines in de zin van aantekening 2 van afdeling XVI van de GN.

Deel A, eerste alinea, van de GS-toelichtingen op hoofdstuk 85 van de GN kan dus niet worden beschouwd als een uitzondering op de uit aantekening 2 van afdeling XVI van de GN voortvloeiende regels inzake de indeling van de delen van een machine of als een erkenning dat delen van machines bij voorrang moeten worden ingedeeld onder GN-post 8473, veeleer dan onder de posten van hoofdstuk 85 van deze nomenclatuur.

Hieruit volgt dat een goed dat vatbaar is voor indeling onder zowel post 8473 van deze nomenclatuur, als deel van een onder post 8471 van deze nomenclatuur vallende machine, als onder een van de posten 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 en 8544 van deze nomenclatuur, als apart product, als zodanig op grond van de eigen kenmerken ervan onder een van deze laatste posten moet worden ingedeeld.

Arrest van 13 maart 2019, B. S. (Mout in de samenstelling van bier) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

„Prejudiciële verwijzing – Fiscale bepalingen – Accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken – Richtlijn 92/83/EEG – Artikel 2 – Begrip ‚bier‘ – Drank op basis van wort verkregen uit een mengsel dat meer glucose dan mout bevat – Gecombineerde nomenclatuur – Post 2203 (bier van mout) of post 2206 (andere gegiste dranken)“

In dit arrest, waarvan de feiten hiervoor reeds zijn uiteengezet³⁹, merkt het Hof op dat GN-post 2203, waarvan de verwijzende rechter om uitlegging heeft verzocht, geen minimumpercentage vaststelt voor de moutbestanddelen in het wort dat bestemd is voor de bereiding van bier. In deze context verwijst het Hof naar de GS-toelichting bij deze post, waarin uitdrukkelijk staat vermeld dat bepaalde hoeveelheden niet-gemoute granen kunnen worden gebruikt voor de bereiding van het wort zonder dat de voorwaarde wordt gesteld dat het aandeel van deze moutvrije ingrediënten lager is dan het aandeel van de gemoute ingrediënten. Het Hof onderstreept evenwel dat de door de WDO uitgewerkte GS-toelichtingen weliswaar belangrijke hulpmiddelen bij de uitlegging van de draagwijdte van de verschillende tariefposten vormen, maar rechtens niet bindend zijn.

Wat betreft de – evenmin door de GN verboden – aanwezigheid van glucosesiroop als bestanddeel van het wort merkt het Hof bovendien op dat de GS-toelichting bij post 2203 uitdrukkelijk vermeldt dat tijdens de gisting aroma's aan het wort kunnen worden toegevoegd. Ook al lopen de Franse en de Engelse taalversie enigszins uiteen wat betreft het precieze tijdstip waarop eventueel glucose kan worden toegevoegd – volgens de Franse versie kan die „à la bière“ (aan het bier) worden toegevoegd, terwijl

³⁹ Zie hoofdstuk II.2.1, getiteld „Objectieve kenmerken en eigenschappen van het product“.

die precisering in de Engelse versie ontbreekt –, dit laat onverlet dat geen van deze twee officiële versies voorschrijft dat het gegiste wort vrij van glucose is.

Hieruit volgt dat een product bereid met een laag gehalte aan mout en toevoeging van glucose vóór de alcoholgisting niet op die enkele gronden uitgesloten is van het begrip „bier van mout” van GN-post 2203.

Arrest van 7 april 2022, Y GmbH (Vanille-oleohars) (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Indeling van goederen – Posten 1302, 3301 en 3302 – Door extractie verkregen vanille-oleohars – Accijnzen – Richtlijn 92/83/EEG – Vrijstellingen – Artikel 27, lid 1, onder e) – Begrip aroma – Richtlijn 92/12/EEG – Accijnscomité van de Europese Commissie – Bevoegdheden”

In de aan dit arrest ten grondslag liggende zaak heeft de verwijzende rechter het Hof onder meer de vraag gesteld of de GN⁴⁰ aldus moet worden uitgelegd dat een product dat uit ongeveer 85 % ethanol, 10 % water, 4,8 % droog residu en gemiddeld 0,5 % vanilline bestaat en verkregen wordt door een met behulp van ethanol uit vanillestokjes geëxtraheerd tussenproduct te verdunnen in water en ethanol, onder postonderverdeling 1302 1905, postonderverdeling 3301 9030 of postonderverdeling 3302 1090 van de GN valt. Om dit product te verkrijgen wordt eerst met behulp van ethanol een tussenproduct uit vanillestokjes gewonnen (hierna: „tussenproduct”). Dit donkerbruine, sterk geurende, stroperige product wordt vervolgens met alcohol en water verdund om het product in het hoofdgeding te verkrijgen.

Het Hof analyseert eerst welke producten onder de GN-posten 1302, 3301 en 3302 vallen en roept in herinnering dat, overeenkomstig regel 1 van de algemene regels voor de interpretatie van de GN, de bewoordingen van de posten en de aantekeningen op de afdelingen of op de hoofdstukken in beginsel bepalend zijn voor de tariefindeling.

In het licht van deze voorafgaande vaststellingen concludeert het Hof op basis van aantekening 1, tweede alinea, onder ij), op hoofdstuk 13 van de GN en aantekening 1, onder a), op hoofdstuk 33 van de GN dat een product zoals dat in het hoofdgeding centraal staat, lijkt te moeten worden beschouwd als een plantenextract in de zin van GN-post 1302, meer in het bijzonder een vanille-oleohars in de zin van GN-onderverdeling 1302 1905.

Het Hof onderstreept in dit verband dat de omstandigheid dat post 1302 volgens de toelichting op het GS alleen betrekking heeft op plantenextracten die niet elders worden genoemd of ondergebracht, op zich niet de conclusie wettigt dat het is uitgesloten dat een product als in het hoofdgeding als plantenextract in de zin van GN-post 1302 moet worden beschouwd omdat het onder meer specifieke GN-posten zou kunnen vallen, meer in het bijzonder de posten 3301 of 3302.

⁴⁰ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij uitvoeringsverordening nr. 2015/1754.

Uit GN-post 1302 of de bijbehorende aantekeningen volgt namelijk niet dat deze post als ondergeschikt moet worden beschouwd, in tegenstelling tot de GN-posten waarbij dat uitdrukkelijk wordt vermeld. Het Hof herinnert eraan dat de GS-toelichtingen niet bindend zijn, zodat zij geen voorrang op de GN kunnen hebben en de inhoud daarvan niet kunnen wijzigen.

Hoe dan ook volgt uit de GS-toelichtingen met betrekking tot post 1302 dat de meer specifieke posten waarnaar wordt verwezen de posten aan het eind van punt A van de betreffende toelichting zijn. De lijst van producten die daar wordt weergegeven vermeldt echter niet de producten onder de GS-posten 3301 of 3302.

Het Hof merkt voorts op dat het tussenproduct kan worden aangemerkt als vanille-oleohars in de zin van GN-post 1302 1905, ook al is het met behulp van ethanol geëxtraheerd uit vanillestokjes. Aantekening 1, eerste alinea, op GN-hoofdstuk 13 bepaalt namelijk uitdrukkelijk dat „pyretrumextract” onder GN-post 1302 valt. Volgens de GS-toelichtingen wordt dit verkregen „door extractie met een organisch oplosmiddel”, net als het tussenproduct.

Bovendien heeft GN-post 1301 met name betrekking op natuurlijke oleoharsen. Vanille-oleohars in de zin van GN-code 1302 1905 moet daarentegen worden beschouwd als een plantenextract dat niet op „natuurlijke” wijze maar met een technische extractieprocedure – voornamelijk een oplosmiddel – wordt verkregen. Deze uitlegging wordt ook bevestigd door de aantekeningen op GN-post 1302, waarin staat: „Plantenextracten bedoeld bij post 1302 zijn ruwe plantaardige materialen, bijvoorbeeld met behulp van oplosmiddelen verkregen [...]”.

Het Hof merkt verder op dat dit tussenproduct sterk met ethanol en water wordt verdund om het product in het hoofdgeding te verkrijgen. De aantekeningen op GN-post 1302 preciseren evenwel dat een plantenextract onder deze post blijft vallen zelfs als het wordt verwerkt in verband met standaardisering.

Insgelijks preciseren de GS-toelichtingen dat onder post 1302 ook „vloeibare extracten” vallen, te weten „oplossingen van [planten]extracten in [...] alcohol[,] doorgaans getitreerd”, op zodanige wijze dat het product bij het in de handel brengen een uniform gehalte plantenextract bezit. Bovendien stellen de GN- of GS-bepalingen noch hun toelichtingen een bovengrens aan de hoeveelheden van andere producten waarmee het betrokken plantenextract kan worden gestandaardiseerd.

Het Hof concludeert dan ook dat de verdunning van een plantenextract met het oog op standaardisering ervan, zoals in het hoofdgeding, niet eraan in de weg staat dat het aldus verdunde plantenextract nog steeds onder GN-post 1302 valt.

Tot slot merkt het Hof nog op dat de GS-toelichtingen betreffende de GS-posten 1302 en 3301 aangeven dat de plantenextracten die onder post 1302 vallen verschillen van door extractie verkregen oleoharsen in de zin van post 3301 door het feit dat zij, afgezien van vluchtige, geurige bestanddelen, een veel groter gedeelte aan andere plantenstoffen bevatten dan de oleoharsen waarop GS-post 3301 ziet. Dat lijkt het geval te zijn bij het product in het hoofdgeding, want volgens de door de verwijzende rechter verstrekte gegevens is het aandeel droog residu vanillestokjes negen keer hoger dan het aandeel vanilline.

In die omstandigheden verklaart het Hof voor recht dat de GN aldus moet worden uitgelegd dat een product als dat van het hoofdeding onder postonderverdeling 1302 1905 van de GN valt.

1.2. Toelichtingen van de Commissie

Arrest van 3 december 1998, Clees (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Verzamelingen en voorwerpen voor verzamelingen met een historisch of etnografisch belang – Oude auto’s”

Clees heeft in 1991 bij het bevoegde douanekantoor een gebruikte auto, een Mercedes-Benz 300 SL, bouwjaar 1956, ter inklaring aangegeven als verzamelobject met een historisch belang in de zin van tariefpost 9705 van de GN.

Na inspectie ervan kwam het douanekantoor tot de vaststelling dat het voertuig inderdaad moest worden ingedeeld onder postonderverdeling 9705 0000 0003 van de GN. Het voertuig werd dan ook overeenkomstig de aangifte van Clees ingeklaard.

Vervolgens zond de douane-instantie Clees echter een wijzigingsaanslag ter zake van invoerrechten toe, op grond dat het betrokken voertuig bij vergissing onder post 9705 was ingedeeld en ingevolge het arrest van het Hof van 10 oktober 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)), moest worden aangemerkt als een gebruikt voertuig als bedoeld in GN-post 8703. Nadat zijn bezwaarschrift tegen deze wijzigingsaanslag was afgewezen, stelde Clees beroep in bij de verwijzende rechter.

Deze rechter heeft het Hof de vraag gesteld of post 9705 van de GN⁴¹ aldus moet worden uitgelegd dat het in de regel volstaat dat motorvoertuigen als voorwerpen voor verzamelingen met een historisch belang zich in hun originele staat bevinden, zonder ingrijpende wijzigingen aan het chassis, de stuurinrichting of het remsysteem, de motor, enz., minstens 30 jaar oud zijn en van een model of type zijn dat niet meer in productie is.

Bij de beantwoording van deze vraag merkt het Hof op dat de Commissie haar toelichtingen heeft vastgesteld omdat zij constateerde dat het hiervoor genoemde arrest op uiteenlopende wijze door de nationale douaneautoriteiten werd uitgelegd.

Aangezien de nationale rechter heeft overwogen dat elk oud voertuig niet noodzakelijkerwijs aan de in deze toelichtingen geformuleerde criteria voldoet, roept het Hof in herinnering dat de uitlegging die bij een arrest van het Hof wordt gegeven aan een bepaling betreffende de tariefindeling, niet kan worden gewijzigd via door de Commissie vastgestelde toelichtingen. Deze toelichtingen vormen weliswaar belangrijke middelen ter verzekering van een uniforme toepassing van de GN door de douaneautoriteiten van de lidstaten, maar zij zijn rechtens niet bindend.

---

⁴¹ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87.

Het Hof concludeert in dit verband dat de door de Commissie geformuleerde drie criteria – te weten het criterium dat het motorvoertuig zich in zijn originele staat moet bevinden, zonder ingrijpende wijzigingen aan de belangrijkste bestanddelen waaruit het is samengesteld, het criterium dat het voertuig niet meer in productie is en het criterium van de minimumleeftijd van het voertuig – als bestanddelen van het door de Commissie gestelde vermoeden niet afwijken van de richtsnoeren die het Hof in zijn arrest van 10 oktober 1985, Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)), heeft verstrekt. Voertuigen die aan deze criteria beantwoorden kunnen immers in beginsel een uiting zijn van de specifieke technische en esthetische kenmerken van de tijd waarin zij werden vervaardigd, en aldus onder meer een fase in de ontwikkeling van de menselijke verworvenheden op het gebied van de automobielbouw belichten.

Voor een indeling onder GN-post 9705 volstaat het echter niet dat dit voertuig aan de drie criteria van de Commissie voldoet. Ten eerste scheppen deze drie criteria slechts een vermoeden dat er sprake is van een historisch of etnografisch belang. Dit vermoeden wordt weerlegd wanneer de bevoegde autoriteit aantoont dat het voertuig geen specifieke eigenschap heeft die met een voorbije periode is verbonden, zodat het niet een kenmerkende stap in de ontwikkeling van de menselijke verworvenheden kan documenteren of een fase van deze ontwikkeling kan belichten. Ten tweede moet ook nog zijn voldaan aan de vier criteria betreffende de geschiktheid van het voertuig om in een verzameling te worden opgenomen.

In deze omstandigheden antwoordt het Hof dat GN-post 9705 aldus moet worden uitgelegd dat motorvoertuigen in hun originele staat, zonder ingrijpende wijzigingen aan het chassis, de stuurinrichting of het remsysteem, de motor, enz., die minstens 30 jaar oud zijn en van een model of type zijn dat niet meer in productie is, vermoed worden een historisch of etnografisch belang te hebben. Een motorvoertuig dat aan deze voorwaarden voldoet, is echter niet van historisch of etnografisch belang wanneer de bevoegde autoriteit aantoont dat het niet een kenmerkende stap in de ontwikkeling van de menselijke verworvenheden kan documenteren of een fase van deze ontwikkeling kan belichten. Bovendien moet zijn voldaan aan de in de rechtspraak van het Hof vastgestelde criteria betreffende de geschiktheid van een voertuig om in een verzameling te worden opgenomen.

Arrest van 12 januari 2006, Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Indeling van partijen rijst – Aanvullende aantekening 1, onder f), op hoofdstuk 10 van gecombineerde nomenclatuur – Geldigheid – Navordering van invoerrechten – Artikel 220, lid 2, onder b), van het communautair douanewetboek – Uitlegging – Goede trouw van de belastingschuldige”

De ten tijde van de feiten van het hoofdgeding geldende versie van de GN⁴² bevatte een afdeling II, getiteld „Producten van het plantenrijk”, met daarin onder meer hoofdstuk 10, getiteld „Granen”. Dit hoofdstuk bestond onder meer uit post 10 06,

⁴² GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 2388/2000.

getiteld „Rijst”, welke post onder andere de onderverdeling „halfwitte rijst” bevatte (onderverdeling 1006 30). Dit hoofdstuk 10 bevatte tevens een aanvullende aantekening (hierna: „omstreden aanvullende aantekening”), waarin een definitie van halfwitte rijst werd gegeven die een element betreffende de kiem van de rijstkorrel bevat dat in de GS-toelichting niet voorkomt.

Gelet op deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter het Hof onder meer de vraag gesteld of de omstreden aanvullende aantekening ongeldig is voor zover daarin een definitie van halfwitte rijst wordt gegeven die een element betreffende de kiem van de rijstkorrel bevat dat in de GS-toelichting niet voorkomt.

Het Hof brengt vooraf in herinnering dat het SH-verdrag overeenkomstig artikel 300, lid 7, EG verbindend is voor de instellingen van de Unie. Ingevolge artikel 3 van dit verdrag heeft de Unie zich ertoe verbonden de draagwijdte van het GS niet te wijzigen. In dit verband verdient opmerking dat door de Unie gesloten volkenrechtelijke overeenkomsten van hogere rang zijn dan de bepalingen van afgeleid Unierecht, zodat deze bepalingen zo veel mogelijk in overeenstemming met die overeenkomsten moeten worden uitgelegd.

De door de Commissie met betrekking tot de GN en door de WDO met betrekking tot het GS uitgewerkte toelichtingen zijn bovendien, hoewel rehtens niet bindend, belangrijke hulpmiddelen bij de uitlegging van de draagwijdte van de verschillende tariefposten. De inhoud van deze GN-toelichtingen moet derhalve in overeenstemming zijn met de bepalingen ervan en mag de draagwijdte daarvan niet wijzigen.

Na de bewoordingen van de omschrijving van de verschillende soorten rijst in de posten en de postonderverdelingen in het GS en de GN te hebben onderzocht, concludeert het Hof in casu dat de GN in overeenstemming is met het GS. De vraag van de verwijzende rechter komt er volgens het Hof dus op neer dat deze wil vernemen of de inhoud van de omstreden aanvullende aantekening, voor zover daarin een definitie van halfwitte rijst en volwitte rijst wordt gegeven, de draagwijdte van de GN wijzigt.

Op basis van een vergelijking van de bewoordingen van de toelichting van de WDO en de omstreden aanvullende aantekening betreffende halfwitte rijst oordeelt het Hof dat er een verschil in de bewoordingen van de definities bestaat, dat inhoudt dat in de definitie van halfwitte rijst wel of niet rekening wordt gehouden met de verwijdering van de kiem.

Indien de omstreden aanvullende aantekening wegens dit verschil aldus zou moeten worden gelezen dat rijst waarvan een gedeelte van het zilvervlies maar niet de kiem is verwijderd, van postonderverdeling 1006 30 is uitgesloten, zou moeten worden vastgesteld dat deze rijst evenmin onder postonderverdeling 1006 20 van de GN zou kunnen worden ingedeeld. Een dergelijke uitlegging zou dan tot gevolg hebben dat deze rijst helemaal niet kan worden ingedeeld, en zou bijgevolg de draagwijdte van het GS beperken, terwijl dit juist zo is gestructureerd dat voor alle goederen een indeling wordt gegeven. Het Hof onderstreept dan ook dat, aangezien het afgeleide Unierecht zo veel mogelijk moet worden uitgelegd in overeenstemming met de volkenrechtelijke overeenkomsten die krachtens artikel 300, lid 7, EG verbindend zijn voor de Unie, moet

worden nagegaan of een andere uitlegging van de omstreden aanvullende aantekening mogelijk is die wél in overeenstemming is met het GS.

Gelet op deze overweging stelt het Hof vervolgens vast dat het mogelijk is om de omstreden aanvullende aantekening in overeenstemming met het GS uit te leggen. Het verschil in formulering in de omstreden aanvullende aantekening moet derhalve in overeenstemming met het GS worden geacht en doet dus niet af aan de geldigheid van deze aantekening.

Arrest van 14 april 2011, British Sky Broadcasting Group en Pace (C-288/09 en C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Ontvangstoestellen en decoders voor digitale televisie per satelliet met opnamefunctie – Communautair douanewetboek – Artikel 12, leden 5, onder a), i), en 6 – Geldigheidsduur van een bindende tariefinlichting”

In dit arrest, waarvan de feiten hiervoor reeds zijn uiteengezet⁴³, verduidelijkt het Hof dat de GN-toelichtingen⁴⁴ terzijde moeten worden geschoven wanneer blijkt dat zij in strijd zijn met de tekst van de GN-posten.

Het Hof herinnert eraan dat de door de Commissie met betrekking tot de GN en de door de WDO met betrekking tot het GS uitgewerkte toelichtingen, hoewel rechtens niet bindend, belangrijke hulpmiddelen zijn bij de uitlegging van de draagwijdte van de verschillende tariefposten.

De inhoud van de GN-toelichtingen, die niet in de plaats van die op de GS komen, maar als een aanvulling daarop moeten worden beschouwd en samen daarmee moeten worden geraadpleegd, moet derhalve in overeenstemming zijn met de GN-bepalingen en mag de draagwijdte daarvan niet wijzigen.

Op grond van deze overwegingen maakt het Hof duidelijk dat de GN-toelichtingen terzijde moeten worden geschoven wanneer blijkt dat zij in strijd zijn met de tekst van de GN-posten en van de aantekeningen bij de afdelingen en hoofdstukken.

Arrest van 17 februari 2016, Salutas Pharma (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Post 3004 – Bruistabletten met een calciumgehalte van 500 mg – Gehalte aan een stof per aanbevolen dagelijkse dosis dat aanzienlijk hoger is dan de voor het behoud van de algemene gezondheid of het welzijn aanbevolen dagelijkse hoeveelheid”

---

⁴³ Zie hoofdstuk II.2.2., getiteld „Bestemming van het product”. Dit arrest wordt ook vermeld in hoofdstuk III.3.2, getiteld „Bindende tariefinlichtingen”.

⁴⁴ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij de verordeningen nrs. 2587/91 en 1214/2007.

In 2012 heeft Salutas Pharma om een BTI verzocht voor tabletten bestaande uit een bereiding met calcium als belangrijkste bestanddeel, die bedoeld zijn om in te nemen nadat zij in water zijn opgelost. Zij heeft voorgesteld om dit product in te delen onder postonderverdeling 3004 90 00 van de GN.

Het douanekantoor heeft een BTI verstrekt waarbij het betrokken product is ingedeeld onder postonderverdeling 2106 90 92 van de GN, op grond van de overweging dat het niet onder GN-post 3004 valt, aangezien bij de aanbevolen dosering ervan geen sprake is van een niveau van calciumgebruik dat aanzienlijk hoger is dan de aanbevolen dagelijkse hoeveelheid voor het behoud van de algemene gezondheid of het welzijn.

Naar aanleiding van het daartegen door Salutas Pharma aangetekende bezwaar heeft het douanekantoor de beslissing tot indeling van het in het hoofdgeding aan de orde zijnde product in post 2106 van de GN bevestigd op grond van de overweging dat niet was voldaan aan de voorwaarde in aanvullende aantekening 1 op hoofdstuk 30 van de GN, aangezien het calciumgehalte van de aanbevolen maximale dagelijkse dosis van het litigieuze product niet het drievoud bedroeg van de aanbevolen dagelijkse hoeveelheid calcium.

Salutas Pharma heeft bij de verwijzende rechter beroep ingesteld tegen laatstgenoemde beslissing van het douanekantoor. Zij voerde aan dat aanvullende aantekening 1 op hoofdstuk 30 van de GN niet geldig is aangezien zij de inhoud van tariefpost 3004 van de GN wijzigt.

In deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag voorgelegd of bruistabletten met een calciumgehalte van 500 mg per tablet die worden gebruikt ter voorkoming en behandeling van een calciumtekort en ter ondersteuning van een speciale therapie ter voorkoming en behandeling van osteoporose en waarvoor op het etiket voor volwassenen een maximale dagelijkse dosis van 1500 mg wordt aanbevolen, onder post 3004 van de GN⁴⁵ valt.

Het Hof brengt vooraf in herinnering dat de aantekeningen op de hoofdstukken van de GN belangrijke middelen ter verzekering van een uniforme toepassing van het GDT vormen en als zodanig waardevolle hulpmiddelen zijn bij de uitlegging ervan. De inhoud van deze aantekeningen moet derhalve in overeenstemming zijn met de bepalingen van de GN en mag de strekking daarvan niet wijzigen. Bovendien zijn de toelichtingen weliswaar rechtens niet verbindend, maar zijn zij belangrijke hulpmiddelen bij de uitlegging van de draagwijdte van de verschillende tariefposten.

In casu constateert het Hof dat het in geding zijnde product voldoet aan de voorwaarden van aanvullende aantekening 1, eerste alinea, onder a) tot en met d), op hoofdstuk 30 van de GN en dat de partijen in het hoofdgeding het enkel oneens zijn over de vraag of het gehalte aan calcium van de aanbevolen dagelijkse dosis van het betrokken product „aanzienlijk hoger [...] [is] dan de voor het behoud van de algemene gezondheid of het welzijn aanbevolen dagelijkse hoeveelheid” in de zin van die aanvullende aantekening.

---

⁴⁵ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versie zoals die voortvloeit uit verordening nr. 1006/2011.

De toelichting op hoofdstuk 30 van de GN beoogt namelijk het in aanvullende aantekening 1 op dit hoofdstuk geformuleerde criterium „aanzienlijk hoger” nader uit te werken door voor te schrijven dat het daarbij gaat om de aanbevolen dagelijkse dosis die „een veel grotere hoeveelheid vitaminen of mineralen [bevat], gewoonlijk ten minste drie maal meer dan de normale aanbevolen dagelijkse hoeveelheid”.

Eenzijds vermeldt die toelichting, die niet rechtens bindend is, dat een product waarvan het gehalte aan vitaminen of mineralen van de aanbevolen dagelijkse dosis het drievoudige bedraagt van de aanbevolen dagelijkse hoeveelheid, onder dat hoofdstuk valt, mits ook is voldaan aan alle overige voorwaarden. Anderzijds sluit die aantekening, gelet op de daarin gebezigde uitdrukking „gewoonlijk”, geen producten uit van hoofdstuk 30 van de GN louter op grond van het feit dat het gehalte aan vitaminen of mineralen van hun aanbevolen dagelijkse dosis niet het drievoudige bedraagt van de aanbevolen dagelijkse hoeveelheid.

Bijgevolg mag de toelichting op hoofdstuk 30 van de GN volgens het Hof niet aldus worden uitgelegd dat het gehalte aan vitaminen of mineralen van de aanbevolen dagelijkse dosis van de uit die stoffen bestaande producten verplicht het drievoudige moet bedragen van de aanbevolen dagelijkse dosis, teneinde die producten te kunnen indelen onder post 3004 van de GN. Een product dat de objectieve kenmerken en eigenschappen heeft die zijn omschreven in post 3004 van de GN dient immers onder die post te worden ingedeeld wanneer het gehalte aan vitaminen, mineralen, essentiële aminozuren en vetzuren van de aanbevolen dagelijkse dosis ervan duidelijk hoger is dan voor de algemene menselijke consumptie vereist of aanbevolen is.

2. Door de Commissie vastgestelde indelingsverordeningen

Arrest van 20 november 1997, Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Nachthemd”

In 1985 voerde de Duitse onderneming Wiener vanuit Thailand kleding in die zij aangaf als „nachthemden voor dames” in de zin van postonderverdeling 60 04 B IV b 2 bb van het GDT. Na een gedeeltelijke controle werd de kleding in het vrije verkeer gebracht en afgeboekt op het tariefcontingent voor „nachthemden”.

Na een aanvullende controle meende de Duitse douane evenwel dat het „japonnen van synthetische textielvezels” van postonderverdeling 60 05 A II b 4 cc 22 van het GDT betrof, waarop zij overging tot navordering van douanerechten tegen een hoger tarief.

Wiener heeft beroep ingesteld tegen deze naheffingsnota, dat is verworpen. Tegen dat vonnis heeft Wiener beroep in Revision ingesteld bij de verwijzende rechter.

In deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter het Hof de vraag gesteld of het begrip „nachthemden” in de zin van postonderverdeling 60 04 B IV b 2 bb van het GDT van 1985⁴⁶ aldus moet worden uitgelegd dat hieronder uitsluitend moet worden verstaan „andere” onderkleding die op grond van haar kenmerken klaarblijkelijk bestemd is om uitsluitend als nachtkleding te worden gedragen, dan wel aldus dat dit begrip ook producten omvat die wegens hun voorkomen niet uitsluitend, doch hoofdzakelijk bestemd zijn om in bed te worden gedragen.

Het Hof merkt om te beginnen op dat de tekst van postonderverdeling 60 04 B IV b 2 bb van het GDT geen omschrijving van nachthemden voor dames of meisjes bevat. In de toelichtingen bij het GDT en in die bij de nomenclatuur van de Internationale Douaneraad komt evenmin een omschrijving voor.

Het Hof volgt in casu de redenering uit het arrest van 9 augustus 1994, *Neckermann Versand* (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)), en oordeelt op basis daarvan dat, aangezien de betrokken goederen bestemd zijn om hoofdzakelijk in bed te worden gedragen, zij als „nachthemden” in de zin van postonderverdeling 60 04 B IV b 2 bb van het GDT moeten worden aangemerkt, ook al kunnen zij voor andere doeleinden worden gebruikt.

Volgens het Hof wordt aan deze conclusie niet afgedaan door verordening nr. 548/89, waarvan de bijlage bepaalt dat lichtgewicht kledingstukken van breiwerk, bestemd om het bovenlichaam te bedekken, reikend tot halverwege de dij, met een ronde, wijde halsopening, met wijde korte mouwen en met een strikceintuur die in de linker zijnaad is genaaid ter hoogte van de taille, niet als „nachthemden” kunnen worden ingedeeld, maar „japonnen” zijn in de zin van post 6104 van de GN, omdat deze kledingstukken niet kunnen worden geacht bestemd te zijn om uitsluitend als nachtkleding te worden gedragen. Hieraan wordt evenmin afgedaan door verordening nr. 812/89, volgens welke diverse lichtgewicht kledingstukken van breiwerk (100 % katoen), bestemd om het bovenlichaam te bedekken, reikend tot halverwege de dij, met een ronde wijde halsopening en korte wijde mouwen, zonder ceintuur, niet als „nachthemden” kunnen worden ingedeeld.

Deze indelingsverordeningen zijn namelijk vastgesteld nadat de feiten van het hoofdgeding zich hebben voorgedaan. De bepalingen ervan kunnen bijgevolg niet naar analogie worden toegepast voor de uitlegging van eerdere tariefregelingen, ook al dienen deze verordeningen louter ter verduidelijking en hebben zij de tekst van de betrokken posten en postonderverdelingen niet gewijzigd.

Dienaangaande merkt het Hof met name op dat het, voordat in de latere indelingsverordeningen van de Commissie een enge uitlegging aan het begrip nachthemden werd gegeven, volstrekt in overeenstemming met het rechtszekerheidsbeginsel was – dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is – om onder dit begrip gewoonlijk niet alleen onderkleding te verstaan die uitsluitend bestemd is om in bed te worden gedragen, maar ook onderkleding die hoofdzakelijk voor een dergelijk gebruik bestemd is.

---

⁴⁶ GDT in de versie zoals die voortvloeit uit verordening nr. 3400/84.

Derhalve moet postonderverdeling 60 04 B IV b 2 bb van het GDT aldus worden uitgelegd dat daaronder onderkleding valt die vanwege haar objectieve kenmerken bestemd is om uitsluitend of hoofdzakelijk in bed te worden gedragen. Het is de taak van de nationale rechter om te beoordelen of deze kledingstukken, gelet op hun model, samenstelling en voorkomen en de modetrends in de betrokken lidstaat, dergelijke objectieve kenmerken bezitten dan wel of zij evengoed in bed als op bepaalde andere plaatsen kunnen worden gedragen.

Arrest van 20 november 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

„Verzoek om een prejudiciële beslissing – Geldigheid van een indelingsverordening – Uitlegging van bijlage bij verordening (EG) nr. 1196/97 – Artikelen 220 en 239 van het douanewetboek – Artikelen 871 en 905 van verordening (EEG) nr. 2454/93 – Gedroogde vellen vervaardigd van rijstmeel, zout en water – Tariefindeling – Navordering van invoerrechten – Kwijtscheldingsprocedure – Vergissing van de douaneautoriteiten die kon worden ontdekt – Klaarblijkelijke nalatigheid van de importeur”

H & S is een Nederlandse productie- en handelsonderneming die oosterse levensmiddelen levert aan met name restauranthouders. Daarvoor voert zij rijstpapier van oorsprong uit Vietnam in.

H & S voerde dit product reeds in 1996 in onder postonderverdeling 1901 9099 van de GN⁴⁷. Deze tariefindeling is door de Nederlandse douaneautoriteiten herhaaldelijk correct bevonden, ook na controles en analyses van monsters van de ingevoerde ladingen.

In 1997 heeft de Commissie verordening nr. 1196/97 vastgesteld, die bepaalt dat de betrokken producten in feite onder GN-postonderverdeling 1905 9020 vallen. Deze verordening is in werking getreden op 19 juli 1997.

H & S bleef het rijstpapier echter onder GN-postonderverdeling 1901 9099 invoeren en de douaneautoriteiten bleven haar aangiften ook aanvaarden, voor het laatst op 14 juli 1997 en 16 maart 1998. Vervolgens hebben zij diezelfde 16 maart ontdekt dat de indeling onjuist was en deze vennootschap meegedeeld dat het product onder de door voornoemde verordening voorgeschreven post, te weten GN-postonderverdeling 1905 9020, viel. Nadien heeft H & S haar levensmiddelen onder laatstgenoemde post aangegeven.

In 2000 hebben de douaneautoriteiten H & S meegedeeld dat zij voor het tijdvak van 25 november 1997 tot en met 2 februari 1998 zouden overgaan tot navordering van de rechten die hadden moeten worden voldaan uit hoofde van GN-postonderverdeling 1905 9020.

---

⁴⁷ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versie zoals die voortvloeit uit verordening nr. 1624/97.

Daarop heeft H & S een verzoek om kwijtschelding van deze rechten ingediend. Dit verzoek is afgewezen, hetgeen uiteindelijk tot het hoofdgeding heeft geleid.

Aangezien de verwijzende rechter twijfel koesterde omtrent de tariefindeling van rijstpapier, heeft hij besloten het Hof onder meer de vraag voor te leggen of vellen, gemaakt van rijstmeel, zout en water, die zijn gedroogd, doch geen warmtebehandeling hebben ondergaan, onder GN-postonderverdeling 1905 9020 vallen en, in voorkomend geval, of verordening nr. 1196/97 geldig is.

Het Hof stelt vooraf vast dat in de Nederlandse versie van de tekst van GN-post 1905, anders dan in sommige andere taalversies, niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar deeg van meel of zetmeel in bladen en andere, soortgelijke producten, die „gedroogd” dienen te zijn. Deze taalversie maakt namelijk enkel melding van producten in de vorm van bladen.

Het Hof herinnert er echter aan dat volgens vaste rechtspraak het vereiste van een uniforme uitlegging van de Unieverordeningen meebrengt dat de tekst van een bepaling in geval van twijfel niet op zichzelf kan worden beschouwd, maar moet worden uitgelegd en toegepast in het licht van de tekst in de andere officiële talen.

In dit verband merkt het Hof ten eerste op dat de verwijzing naar rijstpapier („rice paper”) of „gedroogde” producten uitdrukkelijk voorkomt in de tekst van verschillende taalversies van GN-postonderverdeling 1905 9020, terwijl post 1901 een restpost is, die uitsluitend producten omvat die in de GN noch elders worden genoemd noch elders onder begrepen zijn.

Ten tweede volgt uit verschillende taalversies van de GN en uit de toelichtingen van de Commissie, die naar de GS-toelichtingen verwijzen, dat het feit dat het product „gebakken” is, geen noodzakelijk kenmerk voor indeling van een goed in GN-postonderverdeling 1905 9020 is.

Gelet op deze overwegingen concludeert het Hof dat de indeling onder GN-postonderverdeling 1905 9020 van voedselbereidingen in de vorm van droge, doorschijnende vellen, met verschillende afmetingen, vervaardigd van rijstmeel, zout en water in overeenstemming is met de tekst van deze postonderverdeling. Daaruit volgt dat de geldigheid van verordening nr. 1196/97 niet in het geding is.

Arrest van 19 februari 2009, Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Tariefindeling – Monitoren van het type liquid crystal display (LCD) die zijn voorzien van aansluitingen voor SUB-D, DVI-D, USB, S-video en Composite-video – Post 8471 – Post 8528 – Verordening (EG) nr. 754/2004”

In dit arrest, waarvan de feiten hiervoor reeds zijn uiteengezet⁴⁸, heeft de verwijzende rechter het Hof onder meer de vraag gesteld of verordening nr. 754/2004 van

---

⁴⁸ Zie hoofdstuk II.2.1, getiteld „Objectieve kenmerken en eigenschappen van het product”.

toepassing is op de tariefindeling van de in het hoofdgeding centraal staande LCD-monitoren.

Het Hof roept in dit verband in herinnering dat een indelingsverordening door de Commissie wordt vastgesteld wanneer de indeling van een specifiek product in de GN moeilijkheden kan opleveren of controversieel is, en dat een dergelijke verordening een algemene strekking heeft voor zover zij niet voor een bepaalde marktdeelnemer geldt, maar van toepassing is op alle producten die identiek zijn aan het ingedeelde product.

De toepassing naar analogie van een indelingsverordening op producten die vergelijkbaar zijn met die waarop deze verordening betrekking heeft, is weliswaar bevorderend voor een coherente uitlegging van de GN en voor de gelijke behandeling van de deelnemers aan het economisch verkeer, maar de in te delen producten en de in de indelingsverordening bedoelde producten moeten daartoe wel voldoende soortgelijk zijn. Voornoemde LCD-monitoren zijn in technisch opzicht echter niet identiek aan de producten die zijn ingedeeld op basis van verordening nr. 754/2004, die betrekking heeft op plasmaschermen, die tevens verschillen wat hun afmetingen en hun resolutie betreft.

Het enkele feit dat zowel de in het hoofdgeding aan de orde zijnde monitoren als de in verordening nr. 754/2004 bedoelde producten signalen afkomstig van zowel een automatische gegevensverwerkende machine als andere bronnen kunnen weergeven, kan zonder enige beoordeling van hun objectieve kenmerken en hun prestaties in de verschillende functies die zij vervullen, niet volstaan om die verordening naar analogie toe te passen op die monitoren.

Hieruit volgt dat verordening nr. 754/2004 niet van toepassing is op de tariefindeling van LCD-monitoren die zijn voorzien van aansluitingen voor SUB-D, DVI-D, USB, S-video en Composite-video.

Arrest van 17 juli 2014, Panasonic Italia e.a. (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

„Prejudiciële verwijzing – Verordening (EEG) nr. 2658/87 – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Posten 8471 en 8528 – Plasmaschermen – Functie als computerscherm – Mogelijke functie als televisiescherm na aanbrengen van een videokaart”

Verzoeksters in het hoofdgeding hebben tussen 2001 en 2004 plasmaschermen in Italië ingevoerd. In hun douaneaangifte hebben zij de ingevoerde schermen onder GN-post 8471 60 90 ingedeeld als schermen die uitsluitend zijn bestemd voor het doorzenden van beelden uit een computer, waarvoor een vrijstelling van douanerechten geldt en 20 % belasting over de toegevoegde waarde verschuldigd is.

Volgens het douanekantoor moesten deze schermen evenwel worden ingedeeld onder GN-post 8528 betreffende met name ontvangtoestellen voor televisie en videomonitoren, met als gevolg dat een douanetarief van 14 % van toepassing was.

Verzoeksters in het hoofdgeding hebben daarop beroep ingesteld bij de Commissione tributaria provinciale di Milano (provinciale fiscale commissie te Milaan), die deze beroepen heeft verworpen op grond van de overweging dat de mogelijkheid om deze

schermen enkel door het aanbrengen van een videokaart geschikt te maken voor de ontvangst van samengestelde videosignalen, de indeling ervan onder GN-post 8471 uitsloot. Verzoeksters in het hoofdgeding zijn tegen deze beslissingen in eerste aanleg in beroep gegaan bij de Commissione tributaria regionale di Milano (regionale fiscale commissie te Milaan), die de indeling van de ingevoerde schermen onder GN-post 8528 heeft bevestigd.

In deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter, bij wie cassatieberoep tegen de beslissingen in hoger beroep is ingesteld, het Hof ten eerste gevraagd aan de hand van welke criteria moet worden bepaald of de schermen in het hoofdgeding dienen te worden ingedeeld onder GN-post 8471⁴⁹ dan wel onder GN-post 8528.

Met betrekking tot de methode die met het oog op de tariefindeling van dergelijke schermen moet worden gehanteerd, merkt het Hof op dat uit aantekening 5, B, onder a) tot en met c), op hoofdstuk 84 van de GN volgt dat schermen als die in het hoofdgeding als eenheden van een automatische gegevensverwerkende machine onder GN-post 8471 vallen wanneer zij tegelijk voldoen aan drie voorwaarden, namelijk dat zij van de soort zijn die uitsluitend of hoofdzakelijk wordt gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem, op de centrale verwerkingseenheid kunnen worden aangesloten en in staat zijn gegevens te ontvangen of te leveren in een vorm die bruikbaar is voor het systeem.

In casu kan worden geoordeeld dat aan de tweede en de derde voorwaarde is voldaan. Wat de eerste voorwaarde betreft, roept het Hof in herinnering dat de enkele mogelijkheid om beelden uit andere bronnen dan uit een automatische gegevensverwerkende machine weer te geven, niet de indeling van een scherm onder GN-post 8471 kan uitsluiten, gelet op de tekst van aantekening 5, B, onder a), op GN-hoofdstuk 84, die verwijst naar eenheden die „uitsluitend of hoofdzakelijk” worden gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem.

Uit de toelichtingen met betrekking tot post 8471 blijkt namelijk dat monitoren die hoofdzakelijk worden gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem, niet kunnen alleen worden geïdentificeerd door het feit dat zij het voor aansluiting op automatische gegevensverwerkende systemen geschikte soort interface hebben, maar ook door andere technische kenmerken, met name het feit dat zij zijn ontworpen voor werk op korte afstand, dat zij geen televisiesignalen kunnen weergeven, dat zij lage elektromagnetische veldemissies hebben, dat de afstand tussen de beeldpunten begint bij 0,41 voor een gemiddelde (medium) resolutie en kleiner wordt naargelang de resolutie toeneemt, dat hun beeldfrequentie 15 MHz of meer bedraagt, en dat de beeldpunten op het scherm kleiner zijn dan bij de videomonitoren van GS-post 8528, terwijl de convergentie van eerstgenoemde monitoren sterker is dan die van laatstgenoemde.

Het Hof verklaart derhalve voor recht dat bij de tariefindeling in de GN van plasmaschermen voor kleurenweergave, met een diagonaal van het beeldscherm van

---

⁴⁹ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versies zoals die achtereenvolgens voortvloeien uit de verordeningen nrs. 2388/2000, 1832/2002 en 1789/2003.

106 cm, die zijn voorzien van twee luidsprekers en een afstandsbediening en die de mogelijkheid bieden om na het aanbrengen van een videokaart televisiesignalen te ontvangen, rekening dient te worden gehouden met de inherente bestemming ervan, die bestaat in de weergave van enerzijds uit een automatische gegevensverwerkende machine afkomstige gegevens en anderzijds samengestelde videosignalen. Dergelijke schermen moeten worden ingedeeld onder GN-postonderverdeling 8471 60 90 indien zij uitsluitend of hoofdzakelijk worden gebruikt in een automatisch gegevensverwerkend systeem in de zin van aantekening 5, B, onder a), op GN-hoofdstuk 84, of onder GN-postonderverdeling 8528 21 90 wanneer zulks niet het geval is. Het staat aan de verwijzende rechter om dit vast te stellen op basis van de objectieve kenmerken van de schermen in het hoofdgeding en met name van die welke zijn vermeld in de toelichtingen op GS-post 8471, in het bijzonder in de punten 1 tot en met 5 van het deel van GS-hoofdstuk I, D, betreffende beeldschermeenheden van automatische gegevensverwerkende machines.

De verwijzende rechter wil in de tweede plaats weten of verordening nr. 754/2004 met terugwerkende kracht moet worden toegepast.

Na te hebben herinnerd aan zijn rechtspraak dat het rechtszekerheidsbeginsel zich ertegen verzet dat een verordening met terugwerkende kracht wordt toegepast, ongeacht of de gevolgen hiervan voor de betrokkene gunstig of ongunstig zijn, tenzij uit een voldoende duidelijke aanwijzing in de bewoordingen of in de doelstellingen van de verordening kan worden afgeleid dat deze niet enkel voor de toekomst is vastgesteld, merkt het Hof op dat nergens uit de preambule van verordening nr. 754/2004, de tekst van de bepalingen ervan of de bijlage erbij blijkt dat deze verordening met terugwerkende kracht moet worden toegepast.

Hoe dan ook kan een verordening houdende vaststelling van de voorwaarden voor indeling onder een GN-post of GN-postonderverdeling geen terugwerkende kracht hebben. Verordening nr. 754/2004 kan derhalve niet met terugwerkende kracht worden toegepast.

Arrest van 22 september 2016, Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

„Prejudiciële verwijzing – Geldigheidstoetsing – Verordening (EG) nr. 1051/2009 – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Post 8701 – Tractors – Onderverdelingen 8701 90 11 tot en met 8701 90 39 – Landbouwtractors en tractors voor de bosbouw (met uitzondering van motoculteurs), op wielen, nieuw – Lichte vierwielige terreinvoertuigen die ontworpen zijn om te worden gebruikt als tractor”

In dit arrest, waarvan de feiten hiervoor reeds zijn uiteengezet⁵⁰, heeft het Gerechtshof Amsterdam in het kader van het door KME met betrekking tot BTI's aanhangig gemaakte geding vragen aan het Hof gesteld over de geldigheid van verordening nr. 1051/2009 en,

---

⁵⁰ Met betrekking tot het feitelijk en juridische kader van het geding, zie hoofdstuk II.2.2, getiteld „Bestemming van het product”.

voor zover nodig, over de onderverdelingen waaronder de betrokken voertuigen zouden moeten worden ingedeeld.

De partijen in het hoofdgeding en de verwijzende rechter stelden dat de in verordening nr. 1051/2009 bedoelde voertuigen en de in dit geding aan de orde zijnde voertuigen weliswaar niet identiek maar wel voldoende vergelijkbaar zijn, zodat deze verordening naar analogie van toepassing is op laatstgenoemde voertuigen. De verwijzende rechter twijfelde evenwel aan de geldigheid van die verordening omdat deze voertuigen niet over specifieke inrichtingen zoals een aftakas, hydraulische hefinrichting of lier beschikken.

De verwijzende rechter heeft eveneens opgemerkt dat in de toelichtingen op de onderverdelingen weliswaar wordt vermeld dat tractors voor de bosbouw worden gekenmerkt door de aanwezigheid van een lier, maar voor landbouwtractors slechts wordt aangegeven dat deze „gewoonlijk” zijn voorzien van een hydraulische hefuitrusting en een aftakas. Dit roept vragen op met betrekking tot de toepasselijkheid van verordening nr. 1051/2009 op vergelijkbare terreinvoertuigen, die zouden kunnen worden aangemerkt als landbouwtractor, zelfs wanneer zij niet zijn voorzien van deze inrichtingen.

Het Hof herinnert er onder meer aan dat wanneer een nationale rechter twijfelt over de geldigheid van een indelingsverordening die hij naar analogie heeft toe te passen op producten die voldoende vergelijkbaar zijn met de door die verordening bestreken producten, het gerechtvaardigd is dat hij bij het Hof een verzoek om een prejudiciële beslissing over de geldigheid van die verordening indient.

Concluderend verklaart het Hof voor recht dat punt 2 van de bijlage bij verordening nr. 1051/2009 ongeldig is omdat het in dat punt omschreven voertuig daarin wordt ingedeeld onder onderverdeling 8701 90 90 van die GN⁵¹, in plaats van onder die onderverdeling van de onderverdelingen 8701 90 11 tot en met 8701 90 39 die met het motorvermogen van dat voertuig overeenkomt.

Arrest van 15 december 2016, LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gecombineerde nomenclatuur – Indeling van goederen – Voedingssupplementen die onder tariefpost 2106 vallen – Werkzame stof als essentieel bestanddeel – Eventuele indeling onder hoofdstuk 30 van de gecombineerde nomenclatuur – Aanbiedingswijze en in de handel brengen van producten als geneesmiddel”

In deze zaak, waarvan het juridische kader hiervoor deels al is uiteengezet⁵², wenst de verwijzende rechter met de eerste en de tweede vraag in wezen te vernemen of de GN⁵³ aldus moet worden uitgelegd dat producten als die welke in het hoofdgeding aan de

⁵¹ GN zoals gewijzigd bij verordening nr. 948/2009.

⁵² Zie hoofdstuk I, getiteld „Algemene overwegingen over de aard en omvang van de taken van de Unierechter en de relevante beoordelingscriteria”.

⁵³ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1006/2011.

orde zijn, die algemene gezondheidsvoordelen opleveren en die als hoofdbestanddeel een werkzame stof bevatten die aanwezig is in voedingssupplementen die ingedeeld zijn onder GN-post 2106, onder GN-post 3004 kunnen worden ingedeeld, ook al worden zij door hun fabrikant als geneesmiddelen voorgesteld en als zodanig in de handel gebracht en verkocht, dan wel of zij onder GN-post 2106 vallen.

Het Hof gaat in dit verband onder meer in op de vraag of verordening nr. 1264/98 en uitvoeringsverordening nr. 727/2012, waarbij bepaalde producten onder GN-post 2106 zijn ingedeeld, van toepassing zijn op de producten die aan de orde zijn in het hoofdgeding.

Het Hof roept om te beginnen in herinnering dat het vaste rechtspraak is dat een indelingsverordening een algemene strekking heeft, daar zij niet voor één bepaalde marktdeelnemer geldt, maar van toepassing is op alle producten die identiek zijn aan het product dat door het Comité douanewetboek is onderzocht. Om in het kader van de uitlegging van een indelingsverordening de werkingssfeer daarvan vast te stellen, moet onder meer rekening worden gehouden met de motivering ervan. Het Hof constateert dat de producten die aan de orde zijn in het hoofdgeding niet identiek zijn aan die waarop deze verordeningen van toepassing zijn. Deze verordeningen zijn derhalve niet rechtstreeks van toepassing op de in het hoofdgeding centraal staande producten.

Het Hof verwijst in de tweede plaats naar zijn rechtspraak dat een analoge toepassing van een indelingsverordening, zoals verordening nr. 1264/98 en uitvoeringsverordening nr. 727/2012, op soortgelijke producten als die waarop deze verordeningen betrekking hebben, een coherente uitlegging van de GN en een gelijke behandeling van de marktdeelnemers bevordert. In het licht van deze rechtspraak vergelijkt het Hof vervolgens de objectieve kenmerken en eigenschappen van de producten waarop deze verordeningen betrekking hebben en de producten die aan de orde zijn in het hoofdgeding. Op basis hiervan concludeert het Hof dat deze producten dezelfde werkzame stof hebben als de door verordening nr. 1264/98 en uitvoeringsverordening nr. 727/2012 ingedeelde producten en dat beide enkel van elkaar verschillen op het gebied van de concentratie van micro-organismen en de gebruikte hulpstoffen.

Gelet op deze overwegingen antwoordt het Hof dat producten zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, die algemene gezondheidsvoordelen opleveren en waarvan het hoofdbestanddeel een werkzame stof is die aanwezig is in voedingssupplementen die onder GN-post 2106 zijn ingedeeld, onder deze post vallen, ook al worden zij door hun fabrikant als geneesmiddelen voorgesteld en als zodanig in de handel gebracht en verkocht.

Arrest van 13 september 2018, Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Indeling van goederen – Camera met een vluchtig geheugen, waardoor de opgenomen beelden worden gewist wanneer de camera wordt uitgezet of wanneer nieuwe beelden worden gemaakt – Gecombineerde nomenclatuur – Postonderverdelingen 8525 80 19 en 8525 80 30 – Toelichtingen – Uitlegging – Uitvoeringsverordening (EU) nr. 113/2014 – Uitlegging – Geldigheid”

In dit arrest, waarvan de feiten hiervoor reeds zijn weergegeven⁵⁴, merkt het Hof in het kader van het onderzoek naar de geldigheid van uitvoeringsverordening nr. 113/2014 op dat een indelingsverordening volgens vaste rechtspraak een algemene strekking heeft, daar zij niet voor één bepaalde marktdeelnemer geldt, maar van toepassing is op alle producten die identiek zijn aan het product dat door het Comité douanewetboek is onderzocht. Om in het kader van de uitlegging van een indelingsverordening de werkingssfeer daarvan vast te stellen, moet onder meer rekening worden gehouden met de motivering ervan.

Vervolgens stelt het Hof vast dat uit een vergelijking van de kenmerken van de door uitvoeringsverordening nr. 113/2014 omschreven toestellen met die van de camera in het hoofdgeding naar voren komt dat deze toestellen niet identiek zijn en dat die verordening bijgevolg niet rechtstreeks op de litigieuze camera van toepassing is.

Daar staat echter tegenover dat een indelingsverordening volgens vaste rechtspraak weliswaar niet rechtstreeks toepasselijk is op producten die niet identiek zijn aan, maar enkel vergelijkbaar zijn met het product waarop die verordening betrekking heeft, maar op dergelijke producten wel naar analogie toepasselijk is. Het volstaat in dat verband dat de in te delen producten en de in die verordening bedoelde producten voldoende soortgelijk zijn.

Aangezien de door uitvoeringsverordening nr. 113/2014 omschreven toestellen soortgelijke objectieve kenmerken en eigenschappen bezitten als de camera in het hoofdgeding, volgt hieruit dat uitvoeringsverordening nr. 113/2014 naar analogie van toepassing is op de betrokken camera en dat bijgevolg de geldigheid van die verordening moet worden onderzocht.

Het Hof merkt in dat kader op dat de Raad van de Europese Unie met betrekking tot de toepassing van de GN aan de Commissie – die in dit verband samenwerkt met de douanedeskundigen van de lidstaten – een ruime beoordelingsbevoegdheid heeft toegekend om de inhoud te verduidelijken van de tariefposten die voor de indeling van een bepaald goed in aanmerking komen. De bevoegdheid van de Commissie om de in artikel 9, lid 1, onder a), van verordening nr. 2658/87 bedoelde maatregelen – zoals maatregelen ter indeling van goederen – vast te stellen, machtigt haar echter niet om de inhoud te wijzigen van de tariefposten die zijn vastgesteld op basis van het bij het Verdrag betreffende het GS ingevoerde GS. De Unie heeft zich namelijk bij artikel 3 van dit verdrag ertoe verbonden om de draagwijdte van het GS niet te wijzigen.

---

⁵⁴ Zie hoofdstuk II.1.4., getiteld „Regels 4 tot en met 6 – vangnetbepaling, specifieke regel voor bergingsmiddelen, regel voor de onderlinge vergelijking van onderverdelingen”.

In casu constateert het Hof dat uitvoeringsverordening nr. 113/2014 „hogesnelheidscamera's" indeelt onder GN-onderverdeling 8525 80 19. De gronden voor die indeling zijn gebaseerd op de bevinding dat „tijdelijke opslag op een vluchtig geheugen [...] niet [wordt] beschouwd als een opname in de camera, omdat de beelden verloren gaan bij het uitschakelen van de camera". Zoals het Hof eerder al had uiteengezet, vormt het vermogen van digitale fototoestellen om stilstaand beeld op te slaan in een intern geheugen een essentieel kenmerk van de goederen die vallen onder GN-onderverdeling 8525 80 30, ongeacht of deze opslagmogelijkheid tijdelijk of permanent is.

Aangezien uitvoeringsverordening nr. 113/2014 – in tegenstelling tot hetgeen volgt uit GN-onderverdeling 8525 80 30 – toestellen die beelden tijdelijk opslaan in een vluchtig geheugen van die onderverdeling uitsluit en hogesnelheidscamera's daarom indeelt onder GN-onderverdeling 8525 80 19, concludeert het Hof dat deze uitvoeringsverordening onverenigbaar is met de draagwijdte van GN-onderverdeling 8525 80 30.

Door uitvoeringsverordening nr. 113/2014 vast te stellen, heeft de Commissie derhalve de draagwijdte van GN-onderverdeling 8525 80 30 gewijzigd – door deze te beperken – en bijgevolg de bevoegdheden overschreden die haar zijn toegekend bij artikel 9, lid 1, onder a), van verordening nr. 2658/87.

Het Hof verklaart dan ook voor recht dat GN-onderverdeling 8525 80 30 aldus moet worden uitgelegd dat een camera als die in het hoofdgeding, die het vermogen heeft om een groot aantal fotografische beelden per seconde op te nemen en ze te bewaren in zijn vluchtig intern geheugen, waaruit ze worden gewist wanneer de camera wordt uitgeschakeld, onder deze onderverdeling valt, en dat uitvoeringsverordening nr. 113/2014, voor zover zij naar analogie van toepassing is op producten met de kenmerken van deze camera, ongeldig is.

3. Indelingsadviezen en bindende tariefinlichtingen

3.1. Indelingsadviezen van de WDO en het Comité douanewetboek

Arrest van 19 november 1975 (voltallige zitting), Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen (38/75, [EU:C:1975:154](#))

„Xerografische kopieermachines"

Op 28 april 1971 heeft verzoeker in het hoofdgeding een xerografische kopieermachine voor het reproduceren van documenten uit een derde land ingevoerd. De Nederlandse douaneadministratie heeft dit apparaat ingedeeld onder tariefpost 90.07 A, „fotografietoestellen", van het GDT⁵⁵ en daarover een recht van 14 % geheven. Deze

⁵⁵ GDT als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 950/68, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1/71.

indeling strookt met een aanvullende aantekening op hoofdstuk 90 van het GDT die is ingelast bij verordening nr. 1/71 tot wijziging per 1 januari 1971 van het GDT (hierna: „litigieuze aanvullende aantekening”) en die als volgt is geformuleerd: „onder onderverdeling A van post 90.07 (fotografietoestellen) worden eveneens ingedeeld apparaten voor het automatisch reproducere van documenten met behulp van statische elektriciteit, welke zijn uitgerust met een optisch beeldopnamesysteem”. Deze aanvullende aantekening kwam geheel overeen met een indelingsadvies dat in 1965 was uitgebracht door de Internationale Douaneraad, die belast was met de uitvoering van het op 15 december 1950 te Brussel ondertekende Verdrag inzake de nomenclatuur voor de indeling van goederen in de douanetarieven (hierna: “Verdrag inzake de douanenomenclatuur”)⁵⁶.

Vóór 1 januari 1971 had de Nederlandse douaneadministratie het betrokken apparaat echter ingedeeld onder post 84.54 B, „andere kantoormachines en -toestellen”, teneinde zich te conformeren aan twee uitspraken van de Tariefcommissie van 2 februari 1970.

Aangezien het toepasselijke recht op onder post 84.54 B vallende goederen in het kader van de multilaterale onderhandelingen over de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel (GATT) was teruggebracht tot 7,2 %, was de verzoekende partij van oordeel dat de litigieuze aanvullende aantekening, door de betrokken goederen van een geconsolideerde post van 7 % „over te brengen” naar een post waarvoor een recht van 14 % gold, in strijd was met artikel II van deze Overeenkomst. Nadat haar bezwaarschrift was afgewezen, heeft zij beroep ingesteld bij de Tariefcommissie, die heeft besloten om het Hof onder meer de vraag voor te leggen of de litigieuze aanvullende aantekening in strijd is met de verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag inzake de douanenomenclatuur – in het bijzonder artikel II b (ii) – houdende een verbod om een wijziging aan te brengen in de noten van de hoofdstukken en afdelingen die de strekking van hoofdstukken, afdelingen en posten, vervat in de nomenclatuur, zou kunnen wijzigen.

Het Hof verduidelijkt om te beginnen dat de Unie met betrekking tot de naleving van de verplichtingen zoals die voortvloeien uit het Verdrag inzake de douanenomenclatuur en het op dezelfde datum gesloten Verdrag houdende oprichting van een Internationale Douaneraad⁵⁷ in de plaats is getreden van de lidstaten en dus aan deze verplichtingen is gebonden.

Het Hof constateert in dit verband dat onder de in het eerste van deze verdragen voorkomende verplichtingen in artikel II b (ii) de verplichting voor de verdragsluitende partijen is opgenomen om „in de noten van de hoofdstukken of afdelingen geen wijziging aan te brengen welke de strekking van hoofdstukken, afdelingen en posten, vervat in de nomenclatuur, zou kunnen wijzigen”.

Voorts binden deze indelingsadviezen van de Internationale Douaneraad de verdragsluitende partijen niet, maar vormen zij uitleggingselementen die te meer

---

⁵⁶ Verdrag inzake de nomenclatuur voor de indeling van goederen in de douanetarieven, zoals ondertekend te Brussel op 15 december 1950.

⁵⁷ op 15 december 1950 te Brussel gesloten verdrag houdende oprichting van een Internationale Douaneraad.

doorslaggevend zijn, daar zij afkomstig zijn van een gezag dat door de verdragsluitende partijen is belast met de waarborging van de eenvormige uitlegging en toepassing van de GN. Een dergelijke uitlegging kan, wanneer zij bovendien overeenkomt met de door de verdragsluitende staten algemeen gevolgde praktijk, slechts terzijde worden gesteld indien zij onverenigbaar lijkt met de bewoordingen van de betrokken post of indien zij kennelijk de aan de Internationale Douaneraad verleende beoordelingsbevoegdheid te buiten gaat.

Gelet op deze overwegingen concludeert het Hof dat, wegens de sterke overeenkomst tussen de fotografische en xerografische procedés met beeldopname, de voorwaarden waardoor een indelingsadvies als onverenigbaar met de betrokken tariefpost terzijde moet worden gesteld, niet lijken te zijn vervuld. De litigieuze aanvullende aantekening is derhalve niet in strijd met de verplichtingen zoals die voortvloeien uit het Verdrag inzake de douanenomenclatuur.

Uit deze overwegingen volgt dat het onderzoek van het dossier geen elementen aan het licht heeft gebracht waardoor de geldigheid van de litigieuze aanvullende aantekening zou worden aangetast.

Arrest van 10 november 2011, X en X BV (C-319/10 en C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Gecombineerde nomenclatuur – Tariefindeling – Bevroren en gezouten kippenvlees zonder been – Geldigheid en uitlegging van verordeningen (EG) nrs. 535/94, 1832/2002, 1871/2003, 2344/2003 en 1810/2004 – Aanvullende aantekening 7 op hoofdstuk 2 van de gecombineerde nomenclatuur – Uitspraak van het orgaan voor geschillenbeslechting van de WTO – Rechtsgevolgen”

In de aan dit arrest ten grondslag liggende zaak is het Hof onder meer verzocht om de vraag te beantwoorden of bij de uitlegging of de beoordeling van de geldigheid van de aanvullende aantekening in verordening nr. 1810/2004⁵⁸ kan worden uitgegaan van de uitspraak van het binnen de WTO opgerichte orgaan voor geschillenbeslechting (Dispute Settlement Body; hierna: „DSB”), voor zover deze betrekking heeft op de uitlegging van de term „gezouten” in post 0210, ook al heeft de aangifte voor de douaneregeling „in het vrije verkeer brengen” plaatsgevonden voordat deze uitspraak is gedaan.

Het hoofdgeding had betrekking op de tariefindeling van bevroren kippenvlees zonder been waaraan verschillende percentages zout (tussen 0,6 % en 1 %) was toegevoegd. Verzoeksters in het hoofdgeding verlangden dat het vlees werd ingedeeld onder postonderverdeling 0210 99 39 van de GN. Zij voerden daartoe als argument aan dat de toevoeging van zout, ook wanneer het om minder dan 1,2 % gaat, het karakter van het vlees verandert, een stelling die zij baseerden op uitspraken van het DSB. De douaneautoriteiten waren echter van mening dat de goederen op grond van de litigieuze aanvullende aantekening moesten worden ingedeeld onder onderverdeling 0207 14 10. De verwijzende rechter heeft het belang van de uitlegging van deze

⁵⁸ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1810/2004.

aantekening en van de geldigheid van de regelingen onderstreept, en gewezen op de impact van de uitspraken van de WTO op de uitkomst van het geding.

Wat in de eerste plaats de vraag betreft of de geldigheid van de litigieuze aanvullende aantekening aan de uitspraak van het DSB kan worden getoetst, herinnert het Hof eraan dat de WTO-overeenkomsten in beginsel niet behoren tot de normen waaraan het Hof de rechtmatigheid van de handelingen van de instellingen van de Unie toetst. Slechts indien de Unie uitvoering heeft willen geven aan een in het kader van de WTO aangegane bijzondere verplichting of indien, zoals in casu, de handeling van de Unie uitdrukkelijk naar specifieke bepalingen van de WTO-overeenkomsten verwijst, staat het aan het Hof om de rechtmatigheid van de betrokken handeling aan de WTO-regels te toetsen.

Bovendien kan een marktdeelnemer voor een rechterlijke instantie van een lidstaat niet aanvoeren dat een regeling van de Unie onverenigbaar is met bepaalde WTO-regels, ook al heeft het DSB verklaard dat deze regeling onverenigbaar is met deze regels. Verder is de redelijke termijn verstreken die in het kader van het bij de WTO-overeenkomsten opgezette stelsel voor geschillenbeslechting aan de Unie is verleend om deze uitspraak na te leven.

Een marktdeelnemer kan evenmin voor de Unierechter aanvoeren dat een regeling van de Unie onverenigbaar is met een uitspraak van het DSB. Er kan immers in beginsel geen fundamenteel onderscheid worden gemaakt tussen de aanbevelingen of uitspraken van het DSB waarbij wordt vastgesteld dat de regels van de WTO niet in acht zijn genomen, ongeacht de juridische draagwijdte ervan, en de materiële regels waarin uitdrukking wordt gegeven aan de door een lid in het kader van de WTO aangegane verplichtingen. Een aanbeveling of een uitspraak van het DSB waarbij is vastgesteld dat deze regels niet in acht zijn genomen, kan dus evenmin als de materiële regels van de WTO-overeenkomsten voor de Unierechter worden aangevoerd om uit te maken of een regeling van de Unie onverenigbaar is met deze aanbeveling of uitspraak.

In casu blijkt volgens het Hof noch uit de stukken, noch uit de considerans van de betrokken verordeningen dat de Commissie binnen de rechtsorde van de Unie uitvoering heeft willen geven aan een in het kader van de WTO aangegane bijzondere verplichting. Verder verwijst geen van deze verordeningen uitdrukkelijk naar specifieke bepalingen van de WTO-overeenkomsten. Bovendien dateert de uitspraak van het DSB van na de feiten van het hoofdgeding en is de redelijke termijn voor de uitvoering ervan pas op 27 juni 2006 verstreken.

Hieruit volgt dat in omstandigheden als die van het hoofdgeding bij de beoordeling van de geldigheid van de litigieuze aanvullende aantekening in verordening nr. 1810/2004 hoe dan ook niet van de uitspraak van het DSB kan worden uitgegaan.

Wat in de tweede plaats de vraag betreft of de litigieuze aanvullende aantekening tegen de achtergrond van de uitspraak van het DSB kan worden uitgelegd, merkt het Hof op dat de door de Unie gesloten internationale overeenkomsten van hogere rang zijn dan de bepalingen van afgeleid Unierecht, zodat deze bepalingen zo veel mogelijk in overeenstemming met deze overeenkomsten moeten worden uitgelegd. Zo heeft het ter ondersteuning van zijn uitlegging van sommige bepalingen van de WTO-

overeenkomsten reeds naar de rapporten van een WTO-panel of van de beroepsinstantie van de WTO verwezen.

Ook al is het niet uitgesloten dat in bepaalde omstandigheden bij de uitlegging van het recht van de Unie kan worden uitgegaan van een uitspraak van het DSB, in casu is het Hof van oordeel dat de door verzoeksters in de hoofdgedingen en de verwijzende rechter voorgestane uitlegging van de uitspraak van het DSB op een verkeerde lezing daarvan berust.

In deze context concludeert het Hof dat in omstandigheden waarin de aangiften voor de douaneregeling „in het vrije verkeer brengen” vóór 27 september 2005 zijn verricht, noch bij de uitlegging van de litigieuze aanvullende aantekening in verordening nr. 1810/2004, noch bij de beoordeling van de geldigheid van deze aanvullende aantekening kan worden uitgegaan van de uitspraak van het orgaan voor geschillenbeslechting van de WTO en twee rapporten van het WTO-panel.

3.2. Bindende tariefinlichtingen

Arrest van 2 december 2010, Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

„Verordening (EEG) nr. 2454/93 – Bepalingen ter uitvoering van het communautair douanewetboek – Artikel 6, lid 2 – Verzoek om een bindende tariefinlichting – Begrip „één soort goederen”

In de zaak die tot dit arrest heeft geleid, heeft de verwijzende rechter het Hof een prejudiciële vraag gesteld over de uitlegging van artikel 6, lid 2, van verordening nr. 2454/93, waarin wordt bepaald dat het verzoek om een BTI slechts betrekking mag hebben op één soort goederen. De verwijzende rechter heeft met name gevraagd of deze bepaling aldus moet worden uitgelegd dat een verzoek om een BTI beperkt moet blijven tot één enkel goed en, bijgevolg, geen betrekking mag hebben op verschillende goederen, ondanks het feit dat de verschillen tussen die goederen minimaal zijn. Deze prejudiciële vraag komt erop neer dat moet worden onderzocht of beeldschermen van vloeibare kristallen (LCD), zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn, „één soort goederen” vormen in de zin van artikel 6, lid 2, van verordening nr. 2454/93.

Het Hof merkt op voorhand op dat het douanewetboek en de uitvoeringsverordening van het douanewetboek geen definitie bevatten van het begrip „één soort goederen” in artikel 6, lid 2, van deze verordening. Derhalve moet voor de uitlegging daarvan rekening worden gehouden met de bewoordingen, de context en de doelstellingen van deze bepaling.

Het Hof constateert vervolgens ten eerste dat volgens de bewoordingen van voornoemd artikel 6, lid 2, die verwijzen naar „één soort goederen”, een verzoek om een BTI betrekking mag hebben op verschillende goederen, voor zover zij tot eenzelfde soort behoren. Gelet op de gebruikelijke betekenis van deze laatste term kunnen enkel goederen die soortgelijke eigenschappen hebben „één soort goederen” vormen.

Ten tweede roept het Hof in herinnering dat, teneinde te bepalen welke verschillen in de weg staan aan de mogelijkheid om goederen die soortgelijke eigenschappen hebben, te beschouwen als één soort goederen in de zin van artikel 6, lid 2, van verordening nr. 2454/93, het stelsel van BTI's tot doel heeft de marktdeelnemer rechtszekerheid te verschaffen wanneer zich twijfel voordoet omtrent de tariefindeling van een goed. Aldus verzekert de BTI aan de houder ervan dat de goederen worden ingedeeld onder een welomschreven tariefpost, hetgeen het mogelijk maakt om het bedrag van de bij inklaring voor die goederen verschuldigde rechten van tevoren te kennen.

Bovendien vergemakkelijkt dit stelsel de werking van de douanediensten zelf, doordat de tariefindeling van de goederen waarvoor de BTI is afgegeven, wordt vastgesteld voor elke toekomstige douaneaangifte van deze goederen gedurende de geldigheidsduur van die inlichting.

Gelet op de door de betrokken regeling nagestreefde doelstelling is het Hof van oordeel dat goederen, zelfs indien zij soortgelijke eigenschappen hebben, niet kunnen worden beschouwd als één soort goederen in de zin van artikel 6, lid 2, van verordening nr. 2454/93, wanneer zij kunnen worden ingedeeld onder verschillende posten of onderverdelingen van de douanenomenclatuur. De opname van verscheidene goederen die onder verschillende posten of onderverdelingen kunnen vallen, in één en hetzelfde verzoek om een BTI, maakt namelijk niet alleen het werk van de douanediensten complexer, maar leidt ook tot een verhoogd risico op fouten bij de beoordeling van de in het verzoek verstrekte informatie, en, bijgevolg, bij de vaststelling van de indeling van die goederen.

In deze omstandigheden concludeert het Hof dat een verzoek om een BTI geen betrekking kan hebben op verschillende goederen, zelfs indien zij soortgelijke eigenschappen hebben, wanneer de verschillen tussen die goederen enige invloed kunnen hebben op de tariefindeling ervan.

Derhalve verklaart het Hof voor recht dat artikel 6, lid 2, van verordening nr. 2454/93 aldus moet worden uitgelegd dat een verzoek om een BTI betrekking mag hebben op verschillende goederen, mits zij tot één soort goederen behoren. Enkel goederen die soortgelijke eigenschappen hebben en waarvan de verschillen irrelevant zijn voor hun tariefindeling, kunnen worden geacht tot één soort goederen in de zin van die bepaling te behoren.

Arrest van 15 september 2005, Intermodal Transports (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefposten – Indeling in de gecombineerde nomenclatuur – Post 8709 – ‘Magnum ET120 Terminal Tractor’ – Artikel 234 EG – Verplichting voor de nationale rechter om een prejudiciële vraag te stellen – Voorwaarden – Bindende tariefinlichting die door de douaneautoriteiten van een andere lidstaat voor een soortgelijk voertuig aan een derde is afgegeven”

Intermodal, een Nederlandse onderneming, heeft motorvoertuigen aangegeven voor het vrije verkeer, waarbij zij deze voertuigen heeft ingedeeld onder GN-tariefpost 8709.

Na een verificatie meenden de Nederlandse douaneautoriteiten echter dat die voertuigen onder GN-postonderverdeling 8701 20 10 vielen. Zij hebben Intermodal bijgevolg uitgenodigd tot betaling van een extra bedrag. Tot staving van het beroep dat zij tegen die uitnodiging heeft ingesteld, heeft Intermodal met name een door de Finse douaneautoriteiten verstrekte BTI overgelegd. In dit document werd een Finse vennootschap als verkrijger vermeld en werden soortgelijke voertuigen onder GN-post 8709 ingedeeld. Dit beroep werd echter verworpen.

Intermodal heeft tegen deze uitspraak beroep in cassatie ingesteld bij de verwijzende rechter. Van oordeel dat Intermodal geen rechten kan ontlenen aan een BTI indien zij niet de rechthebbende is en die BTI andere goederen betreft, vraagt deze rechter zich niettemin af of een nationale rechter die van oordeel is dat een dergelijke door een derde verstrekte BTI een uit het oogpunt van de GN kennelijk onjuiste indeling maakt, in omstandigheden zoals die van het hoofdgeding gehouden is het Hof om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

In deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter het Hof allereerst de vraag gesteld of een nationale rechter aan wie een geschil over de indeling van een goed in de GN is voorgelegd, waarin een beroep wordt gedaan op een door de douaneautoriteiten van een andere lidstaat aan een derde afgegeven BTI betreffende een soortgelijk goed, verplicht is het Hof uitleggingsvragen te stellen indien hij van oordeel is dat die BTI niet in overeenstemming is met de GN en een andere tariefindeling verkiest boven die in de BTI.

Vooraf preciseert het Hof dat een BTI ingevolge artikel 12 van verordening nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek alleen aan de verkrijger ervan rechten verleent, en enkel ten aanzien van de daarin omschreven goederen.

Derhalve hebben partijen in het kader van een bij een rechterlijke instantie van een lidstaat aanhangig geding geen enkel persoonlijk recht om zich te beroepen op een door de autoriteiten van een andere lidstaat aan een derde afgegeven BTI betreffende een soortgelijk goed.

In die omstandigheden concludeert het Hof dat wanneer in het kader van een bij een nationale rechter aanhangig geschil over de tariefindeling van een bepaald goed, een door de douaneautoriteiten van een andere lidstaat aan een buiten het geding staande derde afgegeven BTI wordt overgelegd die betrekking heeft op een soortgelijk goed, en deze rechter de tariefindeling in deze BTI onjuist acht, deze twee omstandigheden niet tot gevolg hebben dat deze rechter verplicht is het Hof uitleggingsvragen te stellen indien het een rechter betreft waarvan de beslissingen volgens het nationale recht vatbaar zijn voor hoger beroep.

Indien het een rechter betreft waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, kunnen deze omstandigheden op zich niet automatisch tot gevolg hebben dat deze rechter verplicht is het Hof uitleggingsvragen te stellen. Hij is echter gehouden een vraag van Unierecht die voor hem rijst, naar het Hof te verwijzen, tenzij hij heeft vastgesteld dat de opgeworpen vraag niet relevant is of dat de betrokken Uniebepaling reeds door het Hof is uitgelegd of dat de juiste toepassing van het Unierecht zo evident is dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan. Bij de

vraag of een dergelijk geval zich voordoet, moet rekening worden gehouden met de eigen kenmerken van het Unierecht, de bijzondere moeilijkheden bij de uitlegging ervan en het gevaar van uiteenlopende rechtspraak binnen de Unie.

In dit verband moet het bestaan van een door de autoriteiten van een andere lidstaat afgegeven BTI deze rechterlijke instantie ertoe brengen bijzonder zorgvuldig te zijn bij haar beoordeling of er redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan over de juiste toepassing van de GN⁵⁹, met name gelet op de drie bovenvermelde beoordelingselementen.

In de tweede plaats stelt de verwijzende rechter het Hof de vraag of GN-post 8709 aldus moet worden uitgelegd dat een voertuig met de kenmerken van het voertuig dat in het hoofdgeding aan de orde is, onder deze post valt.

Het Hof merkt in dit verband op dat de formulering van GN-post 8709 onderscheid maakt tussen twee categorieën voertuigen, beide omschreven op basis van met name bepaalde fysieke kenmerken ervan en/of het gebruik dat ervan kan worden gemaakt. Deze tekst hecht bovendien doorslaggevend belang aan het feit dat de betrokken voertuigen van de soort moeten zijn die wordt gebruikt als trekker op stations, en met name, zoals uit enkele taalversies blijkt, op perrons. Een dergelijk criterium verwijst naar de objectieve kenmerken van de transportwagens die van dien aard moeten zijn dat hij naar zijn aard geschikt is voor gebruik op stations, met name op de perrons, en identiek of soortgelijk is aan voertuigen die daadwerkelijk op die plekken worden gebruikt.

Volgens het Hof zijn de voertuigen die in het hoofdgeding aan de orde zijn, blijkens de kenmerken ervan klaarblijkelijk niet soortgelijk aan voertuigen die daadwerkelijk als trekker op stations, en met name op perrons, worden gebruikt, en zijn zij evenmin naar hun aard geschikt voor dergelijk gebruik. Daaruit volgt dat dergelijke voertuigen niet binnen de werkingssfeer van post 8709 kunnen vallen.

In deze omstandigheden verklaart het Hof voor recht dat GN-post 8709 zich niet uitstrekt tot voertuigen die zijn uitgerust met een dieselmotor met een vermogen van 132 kW bij 2 500 toeren per minuut en met een volautomatische transmissie met vier versnellingen vooruit en één achteruit, en die zijn voorzien van een gesloten cabine alsmede van een hefschotel met een hefhoogte van 60 cm en met een laadvermogen van 32 000 kg, een zeer korte draaicirkel hebben en zijn ontworpen voor de verplaatsing van opleggers op industrieterreinen en in industriële gebouwen. Dergelijke voertuigen vormen immers geen transportwagens met eigen beweegkracht gebruikt voor goederenvervoer en evenmin trekkers van de soort gebruikt voor het trekken van perronwagentjes, in de zin van deze post.

Arrest van 7 april 2011, Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

„Verordening (EEG) nr. 2913/92 – Communautair douanewetboek – Artikel 12, leden 2 en 5, artikel 217, lid 1, en artikel 243 – Verordening (EEG) nr. 2454/93 – Bepalingen ter uitvoering van

⁵⁹ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, zoals gewijzigd bij verordening nr. 2261/98.

verordening (EEG) nr. 2913/92 – Artikelen 10 en 11 – Indeling van goederen – Bindende tariefinlichting – Beroep daarop voor hetzelfde goed door een andere marktdeelnemer dan de rechthebbende – Instructies van de nationale douanediens – Gewettigd vertrouwen

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (hierna: „SLE”) had bezwaar gemaakt tegen een uitnodiging van de Nederlandse douaneautoriteiten om douanerechten voor spelcomputers, waaronder de spelcomputer „Playstation 2 Computer Entertainment System” (hierna: „PS2”), te betalen. SLE baseerde dat bezwaar op een procedure die de tot hetzelfde concern behorende vennootschap Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (hierna: „SCEE”) tegen de douaneautoriteiten van het Verenigd Koninkrijk had ingeleid. Op 19 oktober 2000 hadden die autoriteiten aan SCEE een BTI over de PS2 verstrekt waarin deze spelcomputer werd ingedeeld onder postonderverdeling 9504 10 00 van de GN⁶⁰.

In deze context heeft de verwijzende rechter het Hof onder meer de vraag voorgelegd of verordening nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, zoals gewijzigd bij verordening nr. 82/97, en verordening nr. 2454/93, zoals gewijzigd bij verordening nr. 12/97 (hierna: „uitvoeringsverordening”), aldus moeten worden uitgelegd dat de aangever die in eigen naam en voor eigen rekening douaneaangiften doet, zich kan beroepen op een BTI waarvan niet hijzelf maar wel een gelieerde vennootschap in opdracht waarvan hij die aangiften heeft gedaan, de rechthebbende is.

Het Hof roept vooraf in herinnering dat een BTI tot doel heeft de marktdeelnemer rechtszekerheid te verschaffen wanneer zich twijfel voordoet omtrent de indeling van een goed in de bestaande douanenomenclatuur, zodat hij beschermd is wanneer de douaneautoriteiten naderhand hun standpunt omtrent de indeling van dat goed wijzigen.

Vervolgens merkt het Hof op dat uit artikel 12, lid 2, van het douanewetboek, gelezen in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de uitvoeringsverordening, blijkt dat op een BTI uitsluitend door de rechthebbende een beroep mag worden gedaan tegenover de douaneautoriteiten die de BTI hebben verstrekt en tegenover die van de andere lidstaten. Volgens het Hof verleent een BTI alleen rechten aan de rechthebbende ervan. Uit de artikelen 5 en 64 van het douanewetboek volgt evenwel dat de regel dat op een BTI slechts een beroep mag worden gedaan door de rechthebbende ervan, deze laatste niet belet om de douaneaangifte door een derde te laten doen. Het recht om zich bij de douaneautoriteiten te doen vertegenwoordigen wordt in het douanewetboek namelijk uitputtend geregeld.

Zowel uit de verwijzingsbeslissing als uit de door SLE bij het Hof ingediende opmerkingen blijkt echter dat SLE niet als vertegenwoordiger van SCEE had gehandeld. Derhalve kon zij zich tegenover de Nederlandse douaneautoriteiten niet beroepen op een BTI waarvan SCEE de rechthebbende was. SLE heeft niet de hoedanigheid van vertegenwoordiger in de zin van artikel 5 van het douanewetboek verkregen doordat

---

⁶⁰ GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versie zoals die voortvloeit uit verordening nr. 2204/1999, resp. verordening nr. 2263/2000.

SCEE en zichzelf tot hetzelfde concern behoorden of doordat zij in Nederland de fiscaal vertegenwoordigster van SCEE was.

Gelet op deze overwegingen verklaart het Hof voor recht dat artikel 12, lid 2, van het douanewetboek en de artikelen 10 en 11 van de uitvoeringsverordening aldus moeten worden uitgelegd dat de aangever die in eigen naam en voor eigen rekening douaneaangiften doet, zich niet kan beroepen op een BTI waarvan niet hijzelf maar wel een gelieerde vennootschap in opdracht waarvan hij die aangiften heeft gedaan, de rechthebbende is.

De verwijzende rechter stelt het Hof nog een andere vraag, waarmee hij wenst te vernemen of een belanghebbende in een procedure ter zake van geheven douanerechten de heffing kan bestrijden door een in een andere lidstaat voor dezelfde goederen verstrekte BTI over te leggen. De verwijzende rechter wil voorts weten of deze BTI in aanmerking moet worden genomen, ofschoon de geldigheid ervan ten tijde van de import ter discussie stond en zij uiteindelijk eerst na deze import is herzien.

Het Hof verduidelijkt in dit verband om te beginnen dat een BTI krachtens artikel 12, lid 2, van het douanewetboek en artikel 11 van de uitvoeringsverordening de douaneautoriteiten slechts bindt wanneer daarop een beroep wordt gedaan door de rechthebbende of diens vertegenwoordiger. Buiten deze gevallen kan de overeenkomstig artikel 243, lid 2, van het douanewetboek aangezochte instantie waarvoor een BTI wordt aangevoerd, de door deze BTI beoogde rechtsgevolgen niet laten intreden. Een BTI kan door een andere persoon dan de rechthebbende echter wel als bewijs worden aangevoerd. Bij gebreke van een Unierechtelijke regeling van het begrip bewijs zijn namelijk alle bewijsmiddelen die het procesrecht van de lidstaten kent in soortgelijke procedures als die waarin artikel 243 van het douanewetboek voorziet, in beginsel ontvankelijk.

Het Hof herinnert bovendien aan zijn rechtspraak dat de omstandigheid dat de douaneautoriteiten van een andere lidstaat buiten het geding dat aanhangig is gemaakt bij een nationale rechter wiens beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, aan een derde voor een bepaald goed een BTI hebben afgegeven waarin een andere uitlegging van de GN-posten lijkt te zijn gegeven dan die welke voornoemde rechter meent te moeten geven voor een soortgelijk product dat in dat geding aan de orde is, deze rechter er ongetwijfeld toe moet aanzetten om bijzonder zorgvuldig te zijn bij de beoordeling of er redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan over de juiste toepassing van de GN.

Het Hof leidt uit deze rechtspraak af dat een aan een derde verstrekte BTI als bewijs in aanmerking kan worden genomen door een rechter bij wie een geding aanhangig is over de douane-indeling van een goed en de daaropvolgende betaling van de douanerechten.

Gelet op deze overwegingen concludeert het Hof dat de artikelen 12, leden 2 en 5, en 217, lid 1, van het douanewetboek alsmede artikel 11 van de uitvoeringsverordening, gelezen in samenhang met artikel 243 van het douanewetboek, aldus moeten worden uitgelegd dat een belanghebbende in een procedure ter zake van geheven douanerechten de heffing kan bestrijden door een in een andere lidstaat voor dezelfde

goederen verstrekte BTI over te leggen als bewijs, zonder dat de door deze BTI beoogde rechtsgevolgen kunnen intreden. Het staat evenwel aan de nationale rechter om uit te maken of de desbetreffende procesregels van de betrokken lidstaat voorzien in de mogelijkheid om dergelijke bewijsmiddelen over te leggen.

Verder heeft de verwijzende rechter nog de vraag gesteld of het douanewetboek en de uitvoeringsverordening aldus moeten worden uitgelegd dat een nationaal beleidsbesluit op grond waarvan de nationale autoriteiten zich voor de tariefindeling van aangegeven goederen kunnen baseren op een aan een derde voor dezelfde goederen verstrekte BTI, bij de importeurs een gewettigd vertrouwen heeft kunnen wekken dat zij zich op dat besluit mogen beroepen.

Op voorhand preciseert het Hof dat het Nederlandse Handboek Douane blijkens de verwijzingsbeslissing ten tijde van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde importen bepaalde dat „[a]lleen een rechthebbende [...] een beroep [kan] doen op een BTI [en dat] [i]n alle gevallen geldt, dat de aangeboden goederen in alle opzichten moeten overeenstemmen met de goederenomschrijving in de BTI. Als een importeur verwijst naar een geldige BTI waarvan hij niet rechthebbende is, maar hij doet aangifte voor precies dezelfde goederen als die in de BTI omschreven, dan moet de indeling toch overeenstemmen met die in de BTI”.

Het Hof verwijst in dit kader naar zijn rechtspraak dat het vertrouwensbeginsel niet kan worden aangevoerd tegen een duidelijke bepaling van het recht van de Unie, en dat een daarmee strijdige gedraging van een met de toepassing van het recht van de Unie belaste nationale instantie voor een marktdeelnemer geen grond kan opleveren om erop te vertrouwen dat hij een behandeling kan genieten die strijdig is met het recht van de Unie.

Artikel 12 van het douanewetboek regelt tot in bijzonderheden de voorwaarden voor de verstrekking, de juridische waarde en de geldigheidsduur van BTI's. Verder bepaalt artikel 10, lid 1, van de uitvoeringsverordening duidelijk dat op de BTI slechts door de rechthebbende of de voor rekening van deze rechthebbende handelende vertegenwoordiger een beroep mag worden gedaan.

Hieruit volgt dat de met de toepassing van het Unierecht belaste Nederlandse douaneautoriteiten, door aan een BTI dezelfde juridische waarde toe te kennen, ongeacht of daarop door een derde dan wel door de rechthebbende een beroep werd gedaan, in strijd met het Unierecht hebben gehandeld.

Derhalve antwoordt het Hof dat artikel 12 van het douanewetboek en artikel 10, lid 1, van de uitvoeringsverordening aldus moeten worden uitgelegd dat een nationaal beleidsbesluit op grond waarvan de nationale autoriteiten zich voor de tariefindeling van aangegeven goederen kunnen baseren op een aan een derde voor dezelfde goederen verstrekte BTI, bij de importeurs geen gewettigd vertrouwen heeft kunnen wekken dat zij zich op dat besluit mogen beroepen.

Arrest van 14 april 2011, British Sky Broadcasting Group en Pace (C-288/09 en C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Gemeenschappelijk douanetarief – Tariefindeling – Gecombineerde nomenclatuur – Ontvangtoestellen en decoders voor digitale televisie per satelliet met opnamefunctie – Communautair douanewetboek – Artikel 12, leden 5, onder a), i), en 6 – Geldigheidsduur van een bindende tariefinlichting”

In dit arrest, waarvan het feitelijke kader hiervoor reeds is weergegeven⁶¹, is aan het Hof de vraag voorgelegd of een BTI die wegens de inwerkingtreding van een wetwijziging niet langer strookt met de GN, al dan niet haar geldigheid heeft verloren na deze inwerkingtreding.

In het hoofdgeding in de tweede gevoegde zaak hield Pace, een in het Verenigd Koninkrijk gevestigde onderneming, zich bezig met de fabricage en import van settopboxen met een communicatiefunctie die waren uitgerust met een geheugeneenheid met harde schijf (hierna: „STB-HDD”) en bestemd waren voor aanbieders van betaaltelevisie. Pace importeerde deze boxen in het Verenigd Koninkrijk, met name het model TDS 470NB SD PVR (ook genaamd Sky+ box), dat wordt gefabriceerd voor Sky, het zogenaamde model DRX 280.

Op 8 april 2005 gaven de Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs (hierna: „Commissioners”) Pace een BTI waarbij de Sky+ box werd ingedeeld onder GN-onderverdeling 8528 12 91, zoals deze volgde uit verordening nr. 1810/2004. Na de inwerkingtreding van verordening nr. 1549/2006 op 1 januari 2007 werd deze onderverdeling 8528 71 13. De geringe verschillen tussen de verschillende STB-HDD’s op het gebied van de technische beschrijving of de beschrijving van de producten laten de indeling ervan onverlet.

Bij brieven van 4 december 2006 en 29 januari 2007 deelden de Commissioners Pace mee dat „de GN-codes met ingang van 1 januari 2007 aanzienlijk zouden worden gewijzigd” en dat de BTI van 8 april 2005 „[w]egens de wijzigingen van de codes met ingang van 31 december 2006 werd ingetrokken”.

Bij brief van 8 augustus 2008 bevestigden de Commissioners dat het model TDS 460 STB-HDD, waarvan er twee types zijn, namelijk TDS 460NV en TDS 460NS, ook onder de BTI van 8 april 2005 viel zolang deze geldig bleef. In een andere brief bevestigden zij voorts dat de BTI van 8 april 2005 krachtens artikel 12, lid 5, onder a), i), van het douanewetboek per 1 januari 2007 haar geldigheid had verloren wegens de wijzigingen in de codes als gevolg van de wijziging van het GS en de jaarlijkse bijwerking van het douanetarief.

Op 17 november 2008 vorderden de Commissioners van Pace de douanerechten over alle STB-HDD’s na, waaronder de van januari 2007 tot april 2008 ingevoerde Sky+ box. Dit deden zij omdat de STB-HDD’s onder een onjuiste GN-post, namelijk onderverdeling

---

⁶¹ Zie hoofdstuk II. 2.2., getiteld „Bestemming van het product”. Dit arrest is ook besproken in hoofdstuk III. 1.2. „Toelichtingen van de Commissie”.

8528 71 13, waren ingedeeld, terwijl deze producten volgens de Commissioners onder onderverdeling 8521 90 00 moesten worden ingedeeld.

Na tevergeefs om herziening van de beslissing van de Commissioners te hebben verzocht, stelde Pace beroep in. Zij stelde dat de BTI betreffende de betrokken settopboxen geldig bleef gedurende een periode van zes maanden na de inwerkingtreding van verordening nr. 1549/2006 en dat artikel 12, lid 5, onder a), i), van het douanewetboek aldus moet worden uitgelegd dat verordening nr. 1549/2006 geen „verordening” in de zin van deze bepaling is.

In deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter besloten om het Hof onder meer de vraag te stellen of artikel 12, lid 5, onder a), i), van het douanewetboek aldus moet worden uitgelegd dat verordening nr. 1549/2006 moet worden beschouwd als een verordening in de zin van deze bepaling. Meer bepaald heeft deze rechter gevraagd of een BTI die wegens de inwerkingtreding van verordening nr. 1549/2006 niet langer strookt met de GN, al dan niet haar geldigheid heeft verloren na deze inwerkingtreding.

Allereerst citeert het Hof artikel 12, lid 5, onder a), i), van het douanewetboek, dat bepaalt dat een BTI haar geldigheid op tariefgebied verliest wanneer zij ten gevolge van de vaststelling van een verordening niet meer met het vastgestelde recht in overeenstemming is. Het Hof verduidelijkt dat dit artikel niet alleen betrekking heeft op verordeningen die, zoals verordening nr. 1549/2006, krachtens artikel 12, lid 1, van verordening nr. 2658/87 worden vastgesteld, maar ook op elke verordening die de indeling van goederen onder de GN beïnvloedt of bepaalt.

Vervolgens constateert het Hof dat de bijlage bij verordening nr. 1549/2006 overeenkomstig artikel 1 van deze laatste verordening vanaf 1 januari 2007 bijlage I bij verordening nr. 2658/87 vervangt, waarin de GN is opgenomen. Volgens punt 4 van de considerans van verordening nr. 1549/2006 moet namelijk overeenkomstig artikel 12 van verordening nr. 2658/87 bijlage I bij deze laatste verordening met ingang van 1 januari 2007 worden vervangen door een volledige versie van de GN.

Het Hof geeft tot slot aan dat de GN-tekst in de bijlage bij verordening nr. 1549/2006 niet langer onderverdeling 8528 12 91 vermeldt. Een BTI die een product onder deze onderverdeling indeelt, strookt dus niet langer met de GN en heeft dus overeenkomstig artikel 12, lid 5, onder a), i), van het douanewetboek automatisch haar geldigheid verloren vanaf 1 januari 2007.

Gelet op deze overwegingen verklaart het Hof voor recht dat artikel 12, lid 5, onder a), i), van het douanewetboek aldus moet worden uitgelegd dat verordening nr. 1549/2006 moet worden beschouwd als een verordening in de zin van deze bepaling. Een BTI die wegens de inwerkingtreding van verordening nr. 1549/2006 niet langer strookt met de GN, heeft derhalve na deze inwerkingtreding haar geldigheid verloren.

4. Andere juridisch bindende handelingen

Arrest van 22 februari 2018, SAKSA (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

„Prejudiciële verwijzing – Gemeenschappelijk douanetarief – Indeling van goederen – Europese geharmoniseerde norm EN 590:2013 – Postonderverdeling 2710 19 43 van de gecombineerde nomenclatuur – Relevante criteria voor de indeling van een goed als gasolie”

In 2015 heeft SAKSA, een Bulgaarse onderneming, een lading minerale olie bij het douanekantoor in de haven van Varna onder GN-postonderverdeling 2710 19 43 aangegeven, teneinde deze goederen in het vrije verkeer te brengen.

Het douanekantoor Varna heeft twee monsters van de aangegeven goederen aan het regionale douanelaboratorium verstuurd om de aard van de goederen te bepalen en tot een tariefindeling te komen. Uit de distillatiekenmerken en de andere vastgestelde indicatoren zou zijn gebleken dat het bestudeerde monster de eigenschappen van „halfzware oliën” had zoals omschreven in aanvullende aantekening (GN) 2, onder c), op hoofdstuk 27 van de GN.

Het douanekantoor heeft zich dan ook op het standpunt gesteld dat de goederen onder GN-onderverdeling 2710 19 25 hadden moeten worden ingedeeld, waarvoor ten opzichte van derde landen een douanetarief van 4,7 % gold. Bijgevolg heeft de directeur van de douane Varna de tariefcode gewijzigd en betaling van aanvullende douanerechten en belasting over de toegevoegde waarde gelast.

De douaneautoriteit was bovendien van oordeel dat aan SAKSA een bestuursrechtelijke strafsanctie moest worden opgelegd. Bijgevolg heeft de directeur van de douane Varna haar een geldboete opgelegd.

SAKSA heeft tegen deze sanctie beroep ingesteld bij de Varnenski Rayonen sad (rechter in eerste aanleg Varna, Bulgarije). Bij beslissing van 20 oktober 2016 heeft deze rechterlijke instantie de sanctie nietig verklaard na te hebben vastgesteld dat de litigieuze minerale olie beantwoordde aan de definitie van brandstof voor dieselmotoren bestemd voor gebruik in arctische of barre winterse klimatologische omstandigheden, klasse 4, waarvan de eigenschappen zijn vastgelegd in norm „EN 590:2014”.

In die omstandigheden heeft de verwijzende rechter, bij wie de douaneautoriteit een hogere voorziening tegen deze beslissing had ingesteld, het Hof de vraag voorgelegd of een minerale olie als gasolie onder postonderverdeling 2710 19 43 van de GN⁶² kan worden ingedeeld, wanneer deze olie voldoet aan de vereisten bedoeld in norm EN 590:2013⁶³ inzake gasolie bestemd voor arctische of barre winterse klimatologische omstandigheden.

Het Hof merkt om te beginnen op dat GN-postonderverdeling 2710 19 43, die betrekking heeft op gasolie met een zwavelgehalte van niet meer dan 0,001 gewichtspercent, onder GN-post 2710 valt, die betrekking heeft op aardolie en olie uit bitumineuze mineralen

⁶² GN als bedoeld in bijlage I bij verordening nr. 2658/87, in de versie zoals die voortvloeit uit uitvoeringsverordening nr. 1101/2014.

⁶³ Geharmoniseerde norm EN 590, in de op het hoofdgeding toepasselijke versie van september 2013 met het opschrift „Brandstoffen voor wegvoertuigen – Brandstoffen voor dieselmotoren (gasolie) – vereisten en testmethoden”.

andere dan ruwe. Om deze post te kunnen toepassen, wordt in aanvullende aantekening 2 op hoofdstuk 27 van de GN onder e), het begrip „gasolie” gedefinieerd.

Uit de tekst van dit punt e), juncto punt d), van deze aanvullende aantekening volgt dat met name als „gasolie” moeten worden aangemerkt oliën en preparaten die, distillatieverliezen inbegrepen, voor minder dan 65 % bij 250 °C en voor ten minste 85 % bij 350 °C van hun volume overdistilleren, een en ander bepaald volgens de methode ISO 3405. Voor de tariefindeling van een goed als gasolie is in het kader van GN-post 2710 derhalve alleen bepalend in welke mate dit goed op de aangegeven temperaturen volgens de methode ISO 3405 overdistilleert.

Het Hof constateert dan ook dat, aangezien de betrokken minerale olie volgens de methode ISO 3405 voor meer dan 65 % bij 250 °C overdistilleert, deze minerale olie niet onder de definitie van „gasolie” van aanvullende aantekening (GN) 2, onder e), op hoofdstuk 27 van de GN valt, zodat deze olie niet kan worden ingedeeld onder de onderverdeling voor producten die voldoen aan deze definitie.

De verwijzing naar voetnoot g van tabel 3 van norm EN 590:2013, waarin staat dat de definitie van „gasolie” in de GN „mogelijk niet [kan] worden toegepast op de voor gebruik onder arctische of barre winterse klimatologische omstandigheden gedefinieerde klassen”, is in dit opzicht niet van belang, aangezien norm EN 590:2013 niet is vastgesteld door een orgaan van de Unie, maar door de CEN, een privaatrechtelijke instelling. De CEN heeft deze norm namelijk ontwikkeld op grond van mandaat M 394 van de Commissie van 13 november 2006, die de referentiegegevens ervan, die waren opgenomen in voetnoot 1 van bijlage II bij richtlijn 98/70, vervolgens heeft bijgewerkt in richtlijn 2014/77.

Uit de rechtspraak van het Hof kan weliswaar worden afgeleid dat een door een privaatrechtelijke instelling ontwikkelde geharmoniseerde norm kan worden geacht deel uit te maken van de rechtsorde van de Unie indien deze norm op initiatief, onder leiding en onder toezicht van de Commissie tot stand is gekomen, en dat een dergelijke norm na publicatie van de referentiegegevens ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie rechtsgevolgen kan sorteren, maar aangezien in voetnoot g van tabel 3 van norm EN 590:2013 geen testmethode aan de orde is, kan deze voetnoot volgens het Hof niet worden geacht deel uit te maken van het Unierecht, zodat zij niet relevant is voor de tariefindeling van goederen.

Op grond daarvan antwoordt het Hof dat een minerale olie op grond van haar distillatie-eigenschappen niet als gasolie onder postonderverdeling 2710 19 43 van de GN kan worden ingedeeld, zelfs niet wanneer deze olie voldoet aan de vereisten bedoeld in norm EN 590:2013 inzake gasolie bestemd voor arctische of barre winterse klimatologische omstandigheden.

HOF VAN JUSTITIE
VAN DE EUROPESE UNIE

Directie Onderzoek en Documentatie

December 2025